

Vilijem Golding
GOSPODAR MUVA

GOSPODAR MUVA

Vilijem Golding

Preveo
Nenad Dropulić

Laguna

Naslov originala

William Golding
THE LORD OF THE FLIES

Copyright © William Golding, 1954
Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

obrada: Miss Smila, Lena
www.balkandownload.org

Ocu i majci

PRVO POGLAVLJE

Šum školjke

Svetlokosi dečak sišao je poslednjih nekoliko koraka niz stenu i oprezno krenuo prema laguni. Iako je skinuo školski džemper i vukao ga za sobom, siva košulja lepila mu se za telo, a mokra kosa po čelu. Dugački ožiljak koji je parao džunglu isijavao je vrelinu svuda oko njega. Dečak se s mukom pentrao preko puzavica i oborenih stabala kada je jedna ptica, utvara crvenog i žutog, prhnula uvis s veštičjim krikom; za njenim krikom, kao odjek, usledio je još jedan.

„Hej!“, čulo se, „Sačekaj malo.“

Žbunje se na ivici rane prodrma i silne kišne kapi padoše po tlu.

„Sačekaj malo“, rekao je glas. „Zakačio sam se.“

Svetlokosi dečak stade i cimnu dokolenice uvis automatskim pokretom od kog je džungla za trenutak izgledala kao Prestonički okruzi.

Glas ponovo progovori.

„Ne mogu da mrđnem od ovih puzavica.“

Vlasnik glasa izašao je unutraške iz žbunja; grančice su mu grebale masnu vetrovku. Goli prevoji kolena bili su mu punački, izbodeni i izgrebani trnjem. Sagnuo se, pažljivo povadio trnje i okrenuo se. Bio je niži od svetlokosog, i vrlo debeo. Krenuo je napred, pazeći gde stupa, a onda podigao pogled iza debelih naočara.

„Gde je čovek s megafonom?“

Svetlokosi odmahnu glavom.

„Ovo je ostrvo. Makar mislim da je ostrvo. Ono tamo je sprud. Možda ovde i nema odraslih.“

Debeli dečko kao da se prenerazio.

„Imali smo pilota, ali on nije bio s putnicima, bio je napred u kabini.“

Svetlokosi je žmirio u sprud.

„Ostali dečaci“, nastavi debeli. „Neki su se sigurno izvukli. Sigurno jesu, je l' da?“

Svetlokosi pođe ka vodi što je nehnajnije mogao. Trudio se da se drži opušteno i ne preterano zainteresovano, ali debeli pohita za njim.

„Zar nema nijednog odraslog?“

„Mislim da nema.“

Svetlokosi je ovo rekao ozbiljno, ali oduševljenje zbog ostvarene želje ipak ga je savladalo. Nasred ožiljka načinio je stoj na glavi i široko se nacerio naglavce

okrenutom debelom dečaku. „Nema odraslih!“

Debeli malo razmisli.

„Onaj pilot.“

Svetlokosi se spusti na stopala i sede na zemlju koja se pušila.

„Mora da je odleteo kad nas je izbacio. Ne može ovde da sleti. Avion s točkovima ovde ne može da sleti.“

„Bili smo napadnuti!“

„Vratiće se on.“

Debeli odmahnu glavom.

„Dok smo padali pogledao sam kroz prozor. Video sam drugi deo aviona. Iz njega je izbijala vatra.“

Pogledao je levo i desno duž ožiljka.

„A ovo je načinila putnička kabina.“

Svetlokosi ispruži ruku i dotaknu iskrzani kraj debla. Za trenutak je izgledao zainteresovano.

„Šta je bilo s kabinom?“, upita. „Gde je sada?“

„Oluja ju je odvukla na pučinu. To je bilo manje opasno od ovih stabala što su popadala. U njoj su sigurno još neki dečaci.“

Oklevao je trenutak-dva, pa ponovo progovorio.

„Kako se zoveš?“

„Ralf.“

Debeli je čekao da takođe bude upitan za ime, ali ponuda za upoznavanje nije usledila; svetlokosi dečak po imenu Ralf neodređeno se osmehnuo, ustao i ponovo pošao prema laguni. Debeli se uporno vukao za njim.

„Mislim da nas ima još razbacanih naokolo. Nisi video nikoga, je l’?“

Ralf zatrese glavom i pruži korak. Onda se saplete preko grane i pade uz tresak.

Debeli mu priđe, teško dišući.

„Tetka mi je rekla da ne trčim“, objasnio je, „zbog što imam astmu.“

„Asmaru?“

„Tako je. Ne mogu da udahnem. Samo sam ja u našoj školi imao astmu“, s mrvom ponosa reče debeli. „A naočari nosim od treće godine.“

Skinuo je naočari i pružio ih Ralfu, trepćući i osmehujući se, a onda ih obrisao o prljavu vetrovku. Izraz bola i unutrašnje usredsređenosti izobličio mu je blede crte lica. Razmazao je znoj po obrazima i brzo namestio naočari na nos.

„To voće.“

Pogledao je oko ožiljka.

„To voće“, reče. „Mislim da...“

Stavio je naočari, odgegao se i čučnuo u isprepletenu zelenilo.

„Dolazim za minut...“

Ralf se oprezno raspetljao i iskrao između grana. Trenutak kasnije ostavio je za

sobom stenjanje debelog dečaka i hitao ka paravanu koji ga je još delio od lagune. Popeo se preko oborenog debla i obreo se izvan džungle.

Obala je bila posuta palmama. Stajale su, nagingjale se, koso stremile svetlosti, a njihove zelene perjanice lebdele su na tridesetak metara visine. Tlo pod njima bila je obala obrasla grubom travom, posvuda iskidana palim stablima, istačkana trulim kokosovim orasima i mladicama palmi. Iza svega ovoga pružala se tama prašume i otvoreni prostor brazde. Ralf je zastao, oslonjen jednom rukom na sivo stablo, i zaškiljio u treperavu vodu. Ispred njega, na kilometar-dva, bela pena gurala se uz koralni sprud, a iza spruda je otvoreno more bilo tamnoplavo. Iza nepravilnog koralnog luka, laguna je bila mirna kao planinsko jezero – plava u svim nijansama, prigušeno zelena i purpurna. Plaža između terase s palmama i vode bila je uski luk, naizgled neprekidan, jer su se, levo od Ralfa, palme, plaža i voda protezali do u nedogled, a tu je bila, gotovo vidljiva, sveprisutna vrućina.

Skočio je s terase. Gusti pesak prekri mu crne cipele, pogodi ga vrućina. Odjednom svestan težine odeće, žustro je zbacio cipele i u dva pokreta zgulio čarape s elastičnim podvezicama. Onda je skočio natrag na terasu, skinuo košulju; stajao je tako među kokosovim orasima sličnim lobanjama, a senke palmi i šume klizile su mu preko kože. Otkopčao je zmijoliku kopču kaiša, svukao pantalone i gaćice i ostao nag da gleda u zaslepljujuću obalu i vodu.

Imao je dvanaest i nešto više godina; bio je dovoljno veliki da izgubi naglašeni detinji stomačić, ali ne toliko odrastao da zbog puberteta postane nezgrapnan. Sada se videlo da bi mogao biti bokser, bar kad je reč o širini i snazi ramena, ali oči i usta bili su mu blagi, ozbiljni. Lako je potapšao stablo i, primoran najzad da poveruje u stvarnost ostrva, ponovo se oduševljeno nasmejao i propeo na šake. Vešto je spustio noge, kleknuo i bacio sebi pune šake peska na grudi. Onda je seo i sjajnim, uzbuđenim očima pogledao vodu.

„Ralfé...”

Debeli se spustio preko uzvišice i pažljivo seo na ivicu.

„Izvini što me nije bilo. To voće...”

Obrisao je naočari i namestio ih na prćasti nos. Okvir mu je u koren nosa urezao duboko, ružičasto slovo V. Pogledao je ocenjivački Ralfovo zlačano telo, a zatim svoju odeću. Spustio je ruku na kraj patent zatvarača koji mu se pružao preko grudi.

„Moja tetka...”

Onda je odlučno povukao zatvarač i skinuo vetrovku preko glave.

„Tako!”

Ralf ga iskosa pogleda i ne reče ništa.

„Mislim da bi trebalo da saznamo sva njihova imena“, reče debeli dečak, „i da napravimo spisak. Mislim da treba da sazovemo sastanak.“

Ralf nije shvatio mig, pa je debeli morao da nastavi.

„Baš me briga kako me zovu“, reče u poverenju, „samo da me ne zovu kako su

me zvali u školi.“

Ralf se blago zainteresovao.

„Kako su te zvali?“

Debeli se osvrnu preko ramena, a onda se nagnu ka Ralfu.

„Zvali su me 'Svinjče'.“

Ralf vrisnu od smeha i skoči na noge.

„Svinjče! Svinjče!“

„Ralfe – molim te!“

Svinjče sa strepnjom pljesnu rukama.

„Rekao sam da ne želim...“

„Svinjče! Svinjče!“

Ralf je odskakutao kroz vreli vazduh plaže, a onda se vratio kao lovački avion unazad zabačenih krila, i izrešetao Svinjče.

„Tataratataaa!“

Bacio se u pesak podno Svinjčetovih nogu i ostao tamo da leži smejući se.

„Svinjče!“

Svinjče se s oklevanjem osmehnu, zadovoljan preko volje zbog makar malo prihvatanja.

„Samo da ne kažeš ostalima...“

Ralf se kikotao u pesku. Izraz usredsređenosti i bola vratio se Svinjčetu na lice.

„Samo trenutak.“

Pohitao je natrag u šumu. Ralf ustade i lako potrča nadesno.

Ovde je plažu naglo prekidao četvrtasti motiv okoline; velika platforma od ružičastog granita svoje glavo je štrčala usred šume, terase, peska i lagune, i stvarala dok visok jedan metar. Prekrivao ju je tanak sloj zemlje i čupave trave, a mlade palme pravile su joj senku. Zemlje nije bilo dovoljno da palme izrastu, pa su, kad dosegnu šest-sedam metara, klonule i sušile se, stvarajući izukrštanu šaru debala, vrlo zgodnu za sedenje. Palme koje su još stajale tvorile su zeleni svod odozdo išaran drhtavom mrežom odblesaka izlagune. Ralf se popeo na platformu, uočio senku i svežinu, zažmurio na jedno oko i video da su senke po njegovom telu zaista zelene. Oprezno je prišao ivici bližoj moru i pogledao odozgo u vodu. Bila je providna do samog dna i sjajna od bujne tropske trave i koralja. Glasom dubokim od uzbuđenja, Ralf samom sebi reče:

„Auuuuu!“

Iza platforme bilo je još čarolija. Neko božje delo – tajfun, možda, ili oluja koja je propratila i Ralfov dolazak – sabilo je pesak u lagunu, pa je na plaži nastao dugačak dubok bazen s visokom ivicom od ružičastog granita na daljem kraju. Ralfa je ranije već obmanula lažna dubina bazena na plaži, pa je ovom prišao spreman da se razočara. Ali ovo ostrvo nije lagalo, i neverovatni bazen, koji je očigledno samo more napadalo tokom plime, na jednom je kraju bio toliko dubok da je bio

tamnozelen. Ralf pažljivo ispita sve, a onda skoči. Voda je bila toplija od njegove krvi, kao da pliva u velikoj kadi.

Svinjče se ponovo pojavio; seo je na kamenitu ivicu i sa zavišću posmatrao Ralfovo zeleno-belo telo.

„Ne umeš dobro da plivaš.“

„Svinjče!“

Svinjče je skinuo cipele i čarape, pažljivo ih spustio na ivicu, i isprobao vodu nožnim palcem.

„Topla je!“

„Šta si očekivao?“

„Nisam ništa očekivao. Moja tetka...“

„Nek se nosi ta tvoja tetka!“

Ralf zaroni i zapliva kroz vodu otvorenih očiju; peskovita ivica bazena drhturila je poput brežuljka. Okrenuo se, držeći nos prstima, a zlatna svetlost plesala mu je i skakutala tik iznad lica. Svinjče je, s odlučnim izrazom, počeo da skida gaćice. Uskoro je bio nag, debeo i bled. Na prstima je sišao niz peskovitu stranu bazena i seo u vodu do vrata, ponosno se osmehujući Ralfu. „Nećeš da plivaš?“

Svinjče zatrese glavom.

„Ne umem. Nisu mi dali. Astma...“

„Nek se nosi ta tvoja asmara!“

Svinjče je ovo podneo s nekakvim krotkim strpljenjem.

„Ni ti ne plivaš dobro.“

Ralf dovesla do kosine, zagnjuri usta i izbaci mlaz vode uvis. Zatim podiže bradu i reče:

„Naučio sam da plivam kad sam imao pet godina. Tata me je naučio. On je kapetan korvete u ratnoj mornarici. Kad dobije odsustvo, doći će da nas spase. Šta je tvoj otac?“

Svinjče naglo porumene.

„Moj tata je umro“, reče brzo, „a mama mi je...“

Skinuo je naočari i uzaludno potražio nešto da ih obriše. „Živeo sam s tetkom. Ona drži radnju s bombonama. Koliko sam samo slatkiša dobijao! Koliko god sam hteo. Kad će nas tvoj tata spasti?“

„Čim bude mogao.“

Svinjče ustade, potpuno moker; stajao je onako nag i brisao naočari čarapom. Jedini zvuk koji je do njih dopirao kroz jutarnju vrelinu bio je dugački škripavi urlik udara talasa o sprud. „Kako će znati da smo ovde?“

Ralf se zanjiha u vodi. Pospanost se pripijala uz njega poput klizavih odraza što se rvu s bleskom lagune.

„Kako će znati da smo ovde?“

Tako lepo, pomisli Ralf, tako lepo, tako lepo. Urlici sa spruda postali su vrlo

daleki.

„Reći će mu na aerodromu.“

Svinjče zatrese glavom, stavi svoje sjajne naočari i pogleda Ralfa odozgo.

„Neće. Zar nisi čuo šta je pilot rekao? Za atomsku bombu? Tamo su svi mrtvi.“

Ralf ustade iz vode, priđe Svinjčetu i razmisli o ovom neobičnom problemu.

Svinjče nije odustajao.

„Ovo je ostrvo, je l' da?“

„Popeo sam se na stenu“, reče Ralf polako, „i mislim da jeste ostrvo.“

„Svi su mrtvi“, reče Svinjče, „a ovo je ostrvo. Niko ne zna da smo ovde. Tvoj tata ne zna, niko ne zna...“

Usne su mu drhtale, a naočari se zamaglile.

„Ostaćemo ovde dok ne pomremo.“

S tim rečima vrućina kao da se pojačala i postala preteći teret, a laguna ih je napala blistavim šarenilom.

„Daj mi odeću“, promrmlja Ralf. „Tamo je.“

Pretrčao je preko peska, izložen razjarenom suncu, prešao platformu i našao svoju razbacanu odeću. Onda se popeo na ivicu platforme i seo u zelenu senku zgodnog stabla. Svinjče se izvukao uvis, noseći većinu odeće ispod miške. Onda je pažljivo seo na oboreno stablo blizu malog rta koji je zadirao u lagunu, a zamršeni odrazi zaigrali su po njemu.

Najzad je progovorio.

„Treba da nađemo ostale. Treba nešto da učinimo.“

Ralf ništa ne reče. Ovo je koralno ostrvo. Zaštićen od sunca, ne slušajući Svinjčetove zloslutne reči, prijatno je sanjario.

Svinjče nije odustajao.

„Koliko nas ima ovde?“

Ralf mu priđe i stade ispred njega.

„Ne znam.“

Laki povetarac mestimično se šunjao po glatkoj površini vode ispod vrele izmaglice. Kad stigne do platforme, palmovo lišće je šaputalo, pa su tačke mutnog sunčevog svetla klizile po telima dečaka ili letele poput svetlih krilatih stvorenja u senci.

Svinjče pogleda Ralfa. Sve senke na Ralfovom licu ležale su naglavce – zeleno odozgo, belo odozdo, od lagune. Preko kose mu se vukla mrlja svetlosti.

„Moramo nešto da učinimo.“

Ralf pogleda kroz njega. Najzad je zamišljeno mesto, koje do tada nije sasvim shvatio, uskočilo u stvarni život. Ralfove usne razvukoše se u oduševljeni osmeh, a Svinjče se, prihvatajući osmeh kao znak priznanja, nasmejao od zadovoljstva.

„Ako je ovo zaista ostrvo...“

„Šta je ono?“

Ralf je, sada bez osmeha, pokazivao u lagunu. Usred paprati slične morske trave ležalo je nešto svetlo.

„Kamen.“

„Nije. Školjka.“

Odjednom Svinjče zapenuši od oduševljenja.

„Jes’! To je školjka. Video sam jednu takvu. Na nečijem zidu. Zvao ju je morski rog. Kad dune u nju, njegova mama dođe. Mnogo je vredna...“

Pored Ralfovog lakta mladica palme naginjala se nad lagunu. Zaista, težinom je već vukla busen iz posne zemlje i uskoro će pasti. Ralf iščupa mladicu i stade njome da šara u vodi, terajući sjajne ribice na sve strane. Svinjče se opasno nagnu.

„Pazi! Razbićeš je...“

„Zaveži!“

Ralf je govorio odsutno. Školjka je bila zanimljiva, lepa i vredna igračka, ali žive utvare iz njegovih sanjarenja još su stajale između njega i Svinjčeta, koji je sada postao nebitan. Mladica palme, savijena, gurnu školjku preko morske trave. Ralf je upotrebio jednu ruku kao oslonac, a drugom je pritiskao dok se školjka nije podigla, mokra, da je Svinjče uhvati.

Sada, kada školjka više nije bila nešto što se gleda, ali ne dira, i Ralf se uzbudio. Svinjče je blebetao:

„... rog; vrlo je skupa. Kladam se da bi morao da platiš funte i funte kad bi hteo da je kupiš – stajala mu je na zadnjem baštenskom zidu, a moja tetka...“

Ralf uze školjku od Svinjčeta i malo vode proli mu se niz ruku. Školjka je bila tamnožučkasta, ponegde poprskana ružičastim. Između vrha, izlizanog u mali otvor, i ružičastih usana, pružalo se četrdeset pet centimetara školjke, lako uvijene i prekrivene finim reljefom. Ralf istrese pesak iz dubine školjke.

„...mukala kao krava“, reče Svinjče. „Imao je i neko belo kamenje, i kavez sa zelenim papagajem. Nije duvao u belo kamenje, naravno, i rekao mi je...“

Svinjče zastade da udahne i pomilova blistavu stvar u Ralfovim rukama.

„Ralfe!“

Ralf podiže pogled.

„Možemo ovim da dozovemo ostale. Da sazovemo sastanak. Doći će kad nas čuju...“

Radosno se osmehnuo Ralfu.

„To si i hteo, je l’ da? Zato si izvadio rog iz vode?“

Ralf skloni svetlu kosu s čela.

„Kako je tvoj drug duvao u školjku?“

„Nekako je pljučkao“, reče Svinjče. „Meni tetka nije dala da duvam zbog astme. Rekao je da duva odavde, odozdo.“ Svinjče položi ruku na svoj istureni stomak. „Ti probaj, Ralfe. Dozovi ostale.“

Ralf sumnjičavo podiže uski kraj školjke na usne i dunu. Čuo se vazduh kako mu

izlazi iz usta, ali ništa više. Ralf obrisa slanu vodu s usana i pokuša ponovo, ali školjka ostade nema.

„On je nekako pljućkao.“

Ralf napući usne i naglo dunu; iz školjke se razleže zvuk puštanja vetra. Ovo je obojici bilo toliko smešno da je Ralf nekoliko minuta tako duvao u školjku, između navala smeha.

„On je duvao odozdo.“

Ralf je shvatio postupak i dunuo u školjku iz dijafragme. Odmah se oglasila. Dubok, oštar ton razlegao se ispod palmi, preplavio zapetljanu šumu i odbio se od ružičastog granita planine. Jata ptica prhnula su s vrhova drveća, a u žbunju nešto zaskiča i pobeže.

Ralf spusti školjku s usana.

„Čoveče!“

Njegov uobičajeni glas zvučao je poput šapata posle oštre note školjke. Podigao je školjku na usne, duboko udahnuo i ponovo dunuo. Ton je ponovo zagrmeo, a zatim se, na njegov jači pritisak, povisio za oktavu i postao prodorniji nego prošli put. Svinjče je nešto vikao, zadovoljnog lica, blistavih naočara. Ptice su kričale, male životinje su trčkarale. Ralfa izdade dah; nota pade za oktavu i postade duboki mrmor, šuštanje vazduha.

Školjka je bila nema, sjajna kljova; Ralfovo lice potamnelo je od zadihanosti, a vazduh nad ostrvom ispunili su žagor ptica i odjeci.

„Kladim se da se čuje na kilometar!“

Ralf je došao do daha i izveo niz kratkih oštrih tonova.

Svinjče uzviknu. „Eno jednog!“

Među palmama se pojavilo dete, stotinak metara niže na plaži. Bio je to dečak od možda šest godina, čvrst i svetlokos, iscepane odeće, lica umrljanog lepljivim zgnječnim voćem. Pantalone su mu bile spuštene iz očiglednih razloga, i navukao ih je samo dopola. Skočio je s terase s palmama na pesak, i pantalone su mu spale do gležnjeva; iskoračio je iz njih i potrčao ka platformi. Svinjče mu je pomogao da se popne. U međuvremenu, Ralf je nastavio da duva sve dok glasovi nisu zagrajali iz šume. Dečkić čučnu ispred Ralfa i vedro pogleda uvis. Ohrabrilo ga je dešavanje koje ima svrhu, pa mu je lice postalo zadovoljno; gurnuo je u usta ružičasti palac, jedini čist prst.

Svinjče se nagnu ka njemu.

„Kako se zoveš?“

„Džoni.“

Svinjče promrmlja dečakovo ime za sebe, a onda ga doviknu Ralfu, koga to nije zanimalo jer je i dalje duvao. Lice mu je potamnelo od divljeg zadovoljstva što stvara ovaj zapanjujući zvuk, a od lupanja srca zategnuta košulja mu je podrhtavala. Graja iz šume se približavala.

Sada su se na plaži opazali znaci života. Kilometri plaže, drhtavi pod izmaglicom od vrućine, skrivali su mnoštvo prilika; dečaci su išli ka platformi preko vrelog, tupog peska. Tri mala dečaka, ne starija od Džonija, pojavila su se naizgled iz neposredne blizine, iz šume gde su se gostili voćem. Jedan tamni dečak, ne stariji od Svinjčeta, razdvojio je žbun, popeo se na platformu i veselo se osmehnuo svima. Stizalo ih je sve više. Sledeći primer malenog Džonija, sedali su na oborene palme i čekali. Ralf je i dalje duvao u kratkim, prodornim talasima. Svinjče je išao između dečaka, pitao ih za imena i mrštio se da ih upamti. Deca su ga jednostavno slušala, kao što su slušala odrasle s megafonima. Neki dečaci bili su nagi i nosili su odeću u rukama; drugi su bili polunagi, ili manje-više obučeni u školske uniforme – sive, plave, svetlosmeđe, sa sakoima ili džemperima. Bilo je značaka, čak i natpisa, i raznobojnih pruga na čarapama i puloverima. Glave su im se zbijale u zelenoj senci iznad oborenih debala, glave smeđe, plave, crne, kestenjaste, mišjesive, glave koje mrmrljaju i šapuću, glave prepune očiju što su posmatrale Ralfa i zaključivale. Nešto je učinjeno.

Deca koja su stizala plažom, pojedinačno ili u parovima, postajala su vidljiva kad pređu liniju između izmaglice od vrućine i bližeg pojasa peska. Pogled je prvo privlačio crn obris, nalik na šišmiša zaigranog na pesku, a tek onda se opazalo telo iznad njega. Šišmiši su bili senke, uspravno sunce stiskalo ih je u mrlju između užurbanih stopala. Dok je još duvao, Ralf je opazio poslednja dva tela koja su, iznad treperavih crnih mrlja, stigla do platforme. Dva dečaka, glava poput metka i kose boje lana, bacila su se na tlo i legla ispred Ralfa, cereći se i dahćući kao psi. Bili su blizanci; oči su ostajale zapanjene i pune neverice ispred dva jednaka primerka. Disali su istovremeno, smešili se istovremeno, bili su zdepasti i živahni. Izvili su mokre usne na Ralfa, jer se činilo da nemaju dovoljno kože, pa su im profili bili nejasni, a usta otvorena. Svinjče je nadneo nad njih svoje svetlucave naočari; čulo se kako između tonova školjke ponavlja njihova imena.

„Sem, Erik. Sem, Erik.“

Onda se zbunio; blizanci su odmahnuili glavama i pokazali jedan drugog, a svi su se nasmejali.

Najzad je Ralf prestao da duva; sedeo je mirno, sa školjkom u jednoj ruci, glave oslonjene na kolena. Odjek je zamirao, a s njim i smeh; nastala je tišina.

Nešto se vuklo u dijamantskom blesku plaže. Ralf je to prvi opazio; gledao je dok usredsređenost njegovog pogleda nije privukla sve oči na tu stranu. Onda je stvorenje stupilo iz drhtave izmaglice na jasni pesak, pa su videli da ono tamno nije senka, nego uglavnom odeća. Stvorenje je zapravo bilo grupa dečaka; stupali su manje-više ukorak u dve uporedne kolone, a bili su obučeni u krajnje neobičnu odeću. Kratke pantalone, košulje i razne druge delove odeće nosili su uglavnom u rukama, ali svaki je na glavi imao crnu kapu sa srebrnom značkom. Tela su im, od grla do stopala, skrivali crni ogrtači s velikim srebrnim krstom na levoj strani grudi i

okovratnicima ukrašenim naborima. Od tropske vrućine, sletanja, traganja za hranom i ovog napornog marša preko usijanog peska lica su im bila boje sveže opranih šljiva. Njihov predvodnik bio je istovetno odeven, ali mu je značka na kapi bila zlatna. Kad je povorka bila na deset metara od platforme, uzviknuo je komandu i dečaci su stali, zadihani, znojavi, njišući se na žestokoj svetlosti. Dečak-predvodnik pođe napred, skoči na platformu u vihoru plašta, i zagleda se u za njega potpunu tamu.

„Gde je čovek s trubom?“

Ralf oseti njegovu zaslepljenost suncem, pa mu odgovori. „Nema čoveka s trubom. Tu sam samo ja.“

Dečak priđe i zaškilji u Ralfa. Ono što je video – svetlokosi dečak sa školjkom u krilu – kao da ga nije zadovoljilo. Naglo se okrenuo, a ogrtač je zalepršao oko njega.

„Znači, nema broda?“

Ispod lepršavog ogrtača bio je visok, vitak i koščat; kosa pod crnom kapom mu se crvenela. Lice mu je bilo grudvasto i pegavo; ružno, ali ne i lakomisleno. S tog lica zurila su u svet dva plava oka, sada puna nemoćnog besa, a gnev ih je preplavljivao, ili se spremao da ih preplavi.

„Čovek nije ovde?“

Ralf mu odgovori u leđa.

„Nije. Imamo sastanak. Dođite i vi.“

Stroga linija dečaka u plaštovima poče da se kida. Visoki dečak viknu na njih:

„Hor! Mirno!“

Umorno pokoran, hor se zbio u vrstu; stajali su i njihali se na suncu. Ipak, neki su se mlako pobunili.

„Ali, Meridju. Molim te, Meridju, zar ne možemo...“

Onda jedan dečak pade licem u pesak i vrsta se prekide. Podigli su ga na platformu i ostavili ga da leži. Meridju je, ukočenog pogleda, uspeo da se izvuče iz nevolje.

„U redu onda. Sedite. Ostavite ga na miru.“

„Ali, Meridju.“

„Stalno pada u nesvest“, reče Meridju. „Onesvestio se u Gibu, i u Adisu, a na jutarnjoj je pao preko horovođe.“

Ovo poslednje izazvalo je kikot u horu; dečaci su čučali poput crnih ptica na izukrštanim deblima i sa zanimanjem posmatrali Ralfa. Svinjče ih nije pitao za imena. Uplašili su ga uniformisana nadmoć i nehajno zapovednički Meridjuov glas. Povukao se uz Ralfa, s druge strane, iz stao da briše naočari.

Meridju se okrenu Ralfu.

„Nema odraslih?“

„Nema.“

Meridju sede na stablo i pogleda po krugu.

„Znači, moraćemo sami da se brinemo za sebe.“

Siguran pored Ralfa, Svinjče bojažljivo progovori.

„Zato je Ralf sazvao sastanak. Da odlučimo šta ćemo. Čuli smo imena. Ovo je Džoni. Ova dvojica – oni su blizanci – zovu se Sem i Erik. Koji je Erik...? Ti si? Ne, ti si Sem...“

„Ja sam Sem...“

„A ja sam Erik.“

„Bolje da svi kažemo imena“, reče Ralf. „Ja se zovem Ralf.“

„Znamo većinu imena“, reče Svinjče. „Sad smo ih čuli.“

„Dečja imena“, reče Meridju. „Zašto ja moram da budem Džek? Ja sam Meridju.“

Ralf se hitro okrenu ka njemu. Ovo je bio glas nekoga ko zna šta hoće.

„Zatim“, nastavi Svinjče, „onaj dečak – zaboravio sam...“

„Previše pričaš“, reče Džek Meridju. „Zaveži, Debeljko.“ Zaori se smeh.

„Nije on Debeljko“, povika Ralf. „Pravo ime mu je Svinjče!“

„Svinjče!“

„Svinjče!“

„A, Svinjče!“

Razlegla se oluja smeha, čak su se i oni najmanji pridružili. Dečaci su za trenutak postali zatvoreni krug drugarstva, ostavivši Svinjčeta isključenog; lice mu je postalo vrlo ružičasto, pognuo je glavu i ponovo obrisao naočari.

Najzad je smeh utihnuo i nastavilo se izgovaranje imena. Tu je bio Moris, drugi po veličini u horu posle Džeka, ali plećat i s večitim osmehom. Bio je tu i vitki povučeni dečak kog niko nije poznavao; držao se povučeno, iznutra napet od tajanstvenosti.

Promrmljao je da se zove Rodžer i ponovo začutao. Bil, Robert, Harold, Henri. Onesvešćeni dečak iz hora sad je sedeo naslonjen na stablo palme; blede se osmehnuo Ralfu i rekao da se zove Sajmon.

Džek progovori.

„Treba da odlučimo kako da se spasemo.“

Nastade žamor. Jedan od manjih dečaka, Henri, reče kako želi da ide kući.

„Zaveži“, reče Ralf odsutno. Podigao je školjku. „Čini mi se da nam treba vođa da o svemu odlučuje.“

„Vođa! Vođa!“

„Ja treba da budem vođa“, reče Džek s jednostavnom nadmenošću, „zato što sam kaptolski horista i vođa hora. Mogu da otpevam cis.“

Ponovo mrmor.

„Dakle“, reče Džek, „ja...“

Zastao je. Tamni dečak, Rodžer, najzad se promeškoltio i progovorio.

„Hajde da glasamo.“

„Tako je!“

„Da izglasamo vođu!“

„Da glasamo...“

Igra glasanja delovala je privlačno gotovo koliko i školjka. Džek zausti da se pobuni, ali galama se od opšte želje za izborima pretvorila u jednoglasni izbor Ralfa za vođu. Niko od dečaka nije imao dobar razlog za ovo; ono malo pokazane inteligencije pripadalo je Svinjčetu, a Džek je bio prirodni predvodnik. Ali Ralf se, onako spokojno sedeći, nekako izdvajao; bio je razvijen i privlačan, a ono najnejasnije, mada i najmoćnije, bila je školjka. To što je duvao u nju, što ih je sedeći sačekao na platformi s tom krhkom stvari oslonjenom na kolena, činilo ga je posebnim.

„Ovaj sa školjkom!“

„Ralf! Ralf!“

„Neka vođa bude onaj s trubom.“

Ralf podiže ruku za tišinu.

„U redu. Ko želi da Džek bude vođa?“

Dečaci iz hora, turobno poslušni, podigoše ruke.

„Ko želi mene?“

Sve ostale ruke osim Svinjčetove u trenu poleteše uvis. Onda i on, preko volje, diže ruku uvis.

Ralf prebroja.

„Onda sam ja vođa.“

Krug dečaka zapljeska. Čak i horisti su tapšali, a pege na Džekovom licu nestale su pod crvenilom smrtnog poniženja. Krenuo je da ustane, predomislio se i seo dok je sve oko njega odzvanjalo. Ralf ga pogleda, željan da mu nešto ponudi.

„Hor je tvoj, naravno.“

„Mogu da budu vojska...“

„Ili lovci...“

„Mogu da budu...“

Crvenilo se povuče iz Džekovog lica. Ralf ponovo rukom zatraži tišinu.

„Džek je vođa hora. Hor može da bude – šta želiš da budete?“

„Lovci.“

Džek i Ralf se jedan drugom nasmešiše sa stidljivim dopadanjem. Ostali zažagoriše.

Džek ustade. „U redu. Horisti, skinite toge.“

Kao da su pušteni s časa, dečaci iz hora ustadoše, začavrljaše i pobacaše crne plaštove na travu. Džek položi svoj ogrtač na deblo pored Ralfa. Sive kratke pantalone su mu se lepile. Ralf ih pogleda s divljenjem, a Džek opazi njegov pogled i objasni.

„Pokušao sam da pređem preko brda i vidim ima li negde vode. Ali tvoja školjka

nas je dozvala.“

Ralf se osmehnu i podiže školjku da zatraži tišinu.

„Slušajte me svi. Moram da razmislim. Ne mogu tek tako da odlučim šta da radimo. Ako ovo nije ostrvo, možda ćemo odmah biti spaseni. Moramo, znači, da utvrdimo je li ovo ostrvo. Neka svi ostanu ovde i čekaju. Ne idite nikuda. Trojica nas je, ako nas krene više zbunićemo se i pogubićemo jedan drugog, trojica nas će krenuti u izviđanje. Idem ja, ide Džek i, i...“

Pogledao je u krug uzbuđenih lica. Imao je obilje dečaka za izbor.

„I Sajmon.“

Dečaci oko Sajmona se zakikotaše, a on ustade, lako se smejući. Sada kad je bledilo od nesvestice prošlo, videlo se da je mršav, živahan dečak, a gledao je ispod slapa ravne oštre crne kose.

Klimnuo je glavom Ralfu.

„Idem.“

„I ja...“

Džek izvadi iza leđa povelik nož i zabode ga u stablo. Žagor se podiže i utihnu.

Svinjče se promeškolji.

„Idem i ja.“

Ralf se okrenu ka njemu.

„Ti nisi za ovakav zadatak.“

„Ipak...“

„Ne želimo te“, reče Džek hladno. „Trojica je dovoljno.“

Svinjčetove naočari blesnuše.

„Bio sam s njim kad je našao školjku. Bio sam s njim pre svih vas.“

Džek i ostali ga nisu slušali. Masa poče da se rastura. Ralf, Džek i Sajmon skočiše s platforme i krenuše po pesku pored bazena. Svinjče se teturao za njima.

„Ako Sajmon bude išao u sredini“, reče Ralf, „moći ćemo da razgovaramo preko njegove glave.“

Tri dečaka su išla ukorak. To je značilo da Sajmon malo-malo mora da ubrza kako ne bi zaostao. Posle nekoliko koraka Ralf zastade i okrenu se Svinjčetu.

„Slušaj.“

Džek i Sajmon su se pretvarali da ništa ne primećuju. Išli su dalje.

„Ne možeš s nama.“

Svinjčetu se naočari ponovo zamagliše – ovog puta od poniženja.

„Rekao si im. A zamolio sam te.“

Lice mu se zacrvenelo, usne su mu drhtale.

„Rekao sam ti da ne želim...“

„O čemu pričaš, čoveče?“

„Da me zovu Svinjče. Rekao sam ti da ne marim, sve dok me ne zovu Svinjče, i rekao sam ti da im ne kažeš, a ti si odmah izbrbljao...“

Obavi ih tišina. Ralf je gledao Svinjčeta s više razumevanja, i opazio je da je debeli dečak povređen i slomljen. Ralf se dvoumio između izvinjenja i nove uvrede.

„Bolje Svinjče nego Debeljko“, reče najzad, otvoreno kao pravi vođa. „U svakom slučaju, žao mi je ako ti je teško. Sada se vrati, Svinjče, i popamti imena. To je tvoj posao. Zdravo.“

Okrenuo se i potrčao za onom dvojicom. Svinjče je nepomično stajao, a rumenilo besa polako mu se povlačilo iz obraza. Vratio se na platformu.

Tri dečaka su oštro koračala po pesku. Bila je oseka, i uz obalu se pojavila travom obrasla traka, tvrda skoro kao put. Čitav prizor, i njih same, prelio je nekakav sjaj; osećali su ga i radovao ih je. Okretali su se jedan drugom, uzbuđeno se smejali, pričali uglas ne slušajući. Vazduh je blistao. Ralf, suočen sa zadatkom da sve ovo prevede u objašnjenje, napravi stoj na glavi i pade. Kad su se ismejali, Sajmon ga stidljivo pomilova po mišici, pa su ponovo prsnuli u smeh.

„Hajdemo“, reče Džek najzad, „mi smo istraživači.“

„Otići ćemo do kraja ostrva“, reče Ralf, „i pogledaćemo šta ima iza ugla.“

„Ako je ovo ostrvo...“

Popodne se bližilo kraju, i podrhtavanje vazduha se smirivalo. Našli su kraj ostrva, vrlo jasan, nepromenjen nikakvom čarolijom van oblika ili smisla. Videli su gužvu uobičajenih četvrtastih oblika, a jedan veliki blok štrčao je u lagunu. Tu su se gnezdile morske ptice.

„Kao preliv“, reče Ralf, „na ružičastoj torti.“

„Ne možemo da pogledamo iza ugla“, reče Džek, „jer ugla i nema. Samo blaga krivina – a, vidite, stenje je strmije...“

Ralf zakloni oči rukom i pređe pogledom po iskrzanoj liniji stena prema planini. Ovaj deo obale bio je bliži planini od svih koje su dotad videli.

„Pokušaćemo da se popnemo na planinu odavde“, reče. „Mislim da je to najlakši put. Ima manje onog šiblja iz džungle, a više ružičastog kamena. Hajdemo.“

Tri dečaka krenuše da se pentraju. Neka nepoznata sila izuvrtala je i razbacala ove kocke, pa su ležale neuredno, često naslagane manje na veće. Najčešći oblik bila je ružičasta šiljasta stena ispod jednog nakrivljenog bloka, pa još jednog pa još jednog, sve dok ružičasto ne postane hrpa uravnoteženog kamenja što štrči kroz čudesno izuvijani splet šumskih puzavica. Tamo gde su se ružičaste stene dizale iz zemlje često je bila i uska staza koja vodi uvis. Mogli su pažljivo da idu po tim puteljcima duboko u svetu zelenila, licem okrenuti kamenu.

„Otkud ove staze ovde?“

Džek zastade i obrisa znoj s lica. Ralf stade pored njega, bez daha.

„Ljudi?“

Džek odmahnu glavom.

„Životinje.“

Ralf zaškilji u tamu ispod drveća. Šuma je jedva vidljivo podrhtavala.

„Hajdemo.“

Teškoću nije predstavljao strmi uspon oko stena, nego povremeno propadanje kroz žbunje da bi se stiglo do sledeće staze. Korenje i grane puzavica bile su ovde toliko isprepletene da su dečaci morali pažljivo da se provlače između njih, kao savitljive igle. Jedini vodič, osim smeđeg tla i povremenog bleska svetlosti kroz lišće, bio im je nagib: je li ova rupa, ovako prekrivena konopcima puzavica, viša od one.

Nekako su napredovali.

Okovan u ovaj splet užadi, možda u najtežem trenutku, Ralf se sjajnih očiju okrenuo ostalima.

„Čoveče.“

„Čudesno.“

„Neverovatno.“

Uzrok njihovog zadovoljstva nije se video. Sva trojica su bili iscrpljeni, prljavi i omamljeni od vrućine. Ralf se gadno izgrebao. Puzavice su bile debele kao njihove butine, i mogli su da prolaze samo kroz tunele koje su tvorile. Ralf viknu za probu, pa su svi oslušnuli prigušeni odjek.

„Ovo je pravo istraživanje“, reče Džek. „Kladim se da niko pre nas nije bio ovde.“

„Trebalo bi da nacrtamo mapu“, reče Ralf, „ali nemamo papira.“

„Možemo da je ugrebemo u koru drveta“, reče Sajmon, „i da utrljamo nešto crno u nju.“

Ponovo su se nemo zgledali sjajnim očima u polutami.

„Čudesno.“

„Neverovatno.“

Nije bilo mesta za stoj na glavi. Ovog puta Ralf je izrazio snagu svojih osećanja pretvarajući se da obara Sajmona na zemlju; uskoro su napravili veselu živahnu hrpu tela u polumraku.

Kad su se raspetljali, Ralf je progovorio prvi.

„Moramo dalje.“

Ružičasti granit sledeće stene bio je malo udaljen od puzavica i drveća, pa su mogli da potrče uza stazu. Ona ih je pak dovela do ređe šume, pa su mestimično videli otvoreno more. S čistinom je došlo i sunce; osušilo im je odeću natopljenu znojem u tamnoj, vlažnoj vrućini. Nazad će do vrha moći da se pentraju preko ružičastog kamena, nije više bilo propadanja kroz mrak. Odabrali su da krenu kroz useke i preko hrpa oštrog kamenja.

„Gledajte! Gledajte!“

Visoko iznad ovog kraja ostrva razbijenog stenja uzdizale su se uvis poput dimnjaka. Jedna stena, na koju se Džek naslonio, pomerila se uz škripu kad su je gurnuli.

„Hajdemo...“

Ali ne: „Hajdemo na vrh“. Napad na vrh mora da sačeka dok dečaci ne prihvate izazov. Kamen je bio velik poput manjeg automobila.

„Ljuljaj!“

Napred-nazad, uhvati ritam.

„Ljuljaj!“

Povećaj zamah, povećaj, povećaj, uspravi se i guraj preko te najdalje tačke ravnoteže – povećaj – povećaj...

„Ljuljaj!“

Veliki kamen se zanjihao, uspeo se na prste, odlučio da se ne vrati, krenuo kroz vazduh, pao, tresnuo, prevrnuo se, skočio brujeći kroz vazduh i rascepio veliku rupu u nadstrešnici šume. Prhnuše ptice i odjeci, podiže se bela i ružičasta prašina, šuma se malo podalje stresla dok je besno čudovište jurilo kroz nju; a onda se ostrvo umirilo.

„Čoveče!“

„Kao bomba!“

„Ludilo!“

Čitavih pet minuta nisu mogli da se otrgnu od ove pobede. Ali najzad su krenuli.

Posle ovoga, put do vrha bio je lak. Negde pred ciljem, Ralf zastade.

„Au!“

Bili su na ivici okruglog ili poluokruglog useka na boku planine. Rub je bio obrastao plavim cvećem, nekom planinskom biljkom; cvetovi su visili preko ivice i štedro se rasipali po krovu od šumskog lišća. Bezbrojni leptiri su uzletali, lepršali i sletali.

Iza udoline se video četvrtasti vrh planine, i uskoro su se našli na njemu.

Već su pretpostavili da su na ostrvu; dok su se pentrali između ružičastih gromada, s morem na jednoj i kristalno čistim visinskim vazduhom na drugoj strani, nekako su nagoni znali da se more pruža svuda okolo. Ali činilo im se prikladnije da konačni zaključak odlože dok ne dosegnu vrh i ne vide zaobljeni horizont vode.

Ralf se okrenu ostaloj dvojici.

„Ovo pripada nama.“

Ostrvo je bilo otprilike oblika čamca, pogrbljeno na ovom kraju, a iza dečaka naglo se spuštalo ka obali. Sa svake strane kamen, oštre stene, vrhovi stabala i strma nizbrdica; malo napred, po dužini čamca, blaži pad obrastao drvećem, s mrljama ružičastog, a onda ravna džungla, gusto zelenilo s ružičastim repom. Tamo gde je ostrvo uranjalo u vodu videlo se još jedno: velika stena, gotovo odvojena od ostrva, stajala je poput tvrđave, gledala u njih preko zelenila s vrha jednog smelog ružičastog grudobrana.

Dečaci su dobro razgledali sve ovo, a onda su pogledali u more. Stajali su visoko, a popodne je već bilo poodmaklo; vidik im nije kvarilo podrhtavanje vrelog vazduha.

„To je sprud. Koralni sprud. Video sam ih na slikama.“

Sprud se nije pružao samo s jedne strane ostrva; štrčao je oko kilometar i po u more, uporedo s onim što su već zvali svojom plažom. Koral je bio utisnut u more kao da je neki div hteo da linijom krede izjedna ponovi oblik ostrva, ali se umorio pre kraja. Unutra se poput pauna šarenela voda, stene i trava virili su kao u akvarijumu; spolja se prostiralo tamno plavetnilo mora. Trajala je oseka, pa se pena povlačila od spruda, a dečacima se za trenutak učinilo da su na čamcu koji polako plovi unazad.

Džek pokaza naniže.

„Tamo smo sleteli.“

Iza padina i stena dobro se videla rasekotina među drvećem; oko nje je ležalo oboreno drveće, a između nje i mora je celom dužinom stajao samo uski red palmi. Tu je nad lagunom štrčala platforma, a oko nje su se kretale bubama slične prilike.

Ralf ocrta rukom krivudavu liniju od čistine na kojoj su stajali niz padinu, kroz usek, kroz cveće i okolo, dole do stene od koje je ožiljak počinjao.

„To je najbrži put nazad.“

Sjajnih očiju, otvorenih usta, pobednički radosni, uživali su u vlasti. Bili su visoko, bili su prijatelji.

„Nema dima iz sela, i nema čamaca“, reče Ralf mudro. „Proverićemo kasnije, ali mislim da je ostrvo nenastanjeno.“

„Nabavićemo hranu“, povika Džek. „Lovićemo. Hvataćemo... dok nas ne uhvate.“

Sajmon ih obojicu pogleda. Čutao je, ali je klimao glavom tako da mu je crna kosa letela napred-nazad; lice mu je sijalo.

Ralf pogleda na drugu stranu, na onu bez spruda.

„Strmije je“, reče Džek.

Ralf sastavi otvorene šake.

„Taj deo šume dole... Planina ga ovako drži.“

Svaka izbočina planine grlila je stabla – cveće i drveće. Sada se šuma meškoljila, urlala je, šibala. Bliže brdsko cveće zatreperilo je, i vetar je dečacima pola minuta hladio oznojena lica.

Ralf raširi ruke.

„Sve naše.“

Smejali su se, prevrtali i vikali na planinu.

„Ja sam gladan.“

Kad je Sajmon spomenuo glad, i druga dvojica shvatiše da su gladni.

„Hajdemo“, reče Ralf. „Saznali smo ono što smo hteli.“

Sasuljali su se niz padinu, upali među cveće i krenuli između stabala. Zastali su i radoznalo razgledali grmove.

Sajmon je prvi progovorio.

„Liče na sveće. Grmovi sveća. Pupaljci sveća.“

Grmlje je bilo tamno, zimzeleno i mirišljivo; mnogobrojni pupoljci su se voštano sijali i zatvarali na svetlu. Džek nožem iseče jedan i obavi ih miris.

„Pupaljci sveća.“

„Ne možeš da ih zapališ“, reče Ralf. „Samo liče na sveće.“

„Zelene sveće“, reče Džek prezrivo. „Ne možemo da ih jedemo. Idemo.“

Bili su na rubu guste šume i gazili umornim nogama po stazi kad su čuli buku – skičanje – i tvrde udarce kopita po zemlji. Kako su napredovali, skičanje se pojačavalo dok nije postalo ludačko. Našli su prase zarobljeno u mreži puzavica kako se baca u gipke rešetke u ludilu krajnjeg užasa. Skičalo je piskavo, oštro poput igle, neprekidno. Dečaci su potrčali napred, a Džek je širokim pokretom izvukao nož. Visoko je podigao ruku. Nastala je pauza, zev, prase je nastavilo da skiči, puzavice da se tresu, a sečivo da bleska na kraju koščate ruke. Pauza je bila dovoljno duga da shvate kako će snažan biti udarac naniže. Onda se prase ispetljalo iz puzavica i otrčalo u žbunje. Ostali su da gledaju jedan drugog i mesto užasa. Džekovo lice je ispod pega bilo belo. Primetio je da još drži nož iznad glave, pa je spustio ruku i vratio nož u korice. Onda su se sva trojica postićeno nasmejala i krenula natrag na stazu.

„Birao sam mesto“, reče Džek. „Samo sam čekao pogodan trenutak da ga probodem.“

„Trebalo je da ga nabodeš“, reče Ralf žestoko. „Svi spominju nabodenu svinju.“

„Svinji moraš da presečeš grlo, da istekne krv“, reče Džek, „inače ne možeš da jedeš meso.“

„Zašto nisi...?“

Znali su vrlo dobro zašto nije; zbog ogromnosti noža koji se spušta i zabada u živo meso; zbog nepodnošljive krvi.

„Hteo sam“, reče Džek. Išao je ispred njih i nisu mu videli lice. „Birao sam mesto. Sledeći put...“

Istrgnuo je nož iz korica i zabo ga u stablo. Sledeći put neće biti milosti. Grozničavo je pogledao oko sebe, čekajući ih da mu se usprotive. Onda su izašli na sunce i neko vreme se zanimali pronalaženjem i gutanjem hrane idući duž ožiljka prema platformi i skupu.

DRUGO POGLAVLJE

Vatra na planini

Kad je Ralf spustio školjku s usana, platforma je bila krcata. Ovaj sastanak se razlikovao od onog jutrošnjeg. Kosi zraci popodnevnog sunca obasjavali su platformu s druge strane, a većina dečaka se obukla, prekasno osetivši bolne opekotine. Dečaci iz hora, primetno manje zbijeni u grupe, odbacili su ogrtače.

Ralf je sedeo na oborenom stablu, levom stranom okrenut suncu. Njemu zdesna bio je veći deo hora; levo od njega okupili su se stariji dečaci koji su se poznavali pre evakuacije; mališani su čučali ispred njega na travi.

Tišina. Ralf podiže žuto-ružičastu školjku na kolena, a iznenadni povetarac razbaca svetlost po platformi. Nije bio siguran treba li da ustane ili da ostane da sedi. Pogledao je postrance ulevo, prema bazenu. Svinjče je sedeo blizu, ali mu nije ponudio pomoć.

Ralf se nakašlja.

„Dakle.“

Odjednom je otkrio da može tečno da govori i objasni ono što ima da kaže. Prošao je prstima kroz svetlu kosu i počeo.

„Nalazimo se na ostrvu. Bili smo na vrhu planine i svud okolo videli vodu. Nismo videli kuće, dim, otiske stopala, čamce ni ljude. Mi smo na nenaseljenom ostrvu, na kom nema drugih ljudi.“

Džek se umeša.

„Ali nam ipak treba vojska – za lov. Za lov na svinje...“

„Tako je. Na ostrvu ima svinja.“

Sva trojica pokušala su da prenesu osećaj ružičastog živog stvora koji se batrga u puzavicama.

„Videli smo...“

„Skičala je...“

„Otrgla se...“

„Pre nego što sam stigao da je ubijem... ali – sledeći put!“ Džek zabode nož u deblo i izazovno pogleda okolo.

Skup se ponovo umiri.

„Dakle, vidite i sami“, reče Ralf, „lovci nam trebaju da ulove meso. I ostalo.“

Podigao je školjku na kolena i pogledao lica izbrazdana kosim zracima sunca.

„Ovde nema odraslih. Moraćemo sami da se staramo o sebi.“ Skup zabruja i utiša se.

„Još nešto. Ne možemo svi da govorimo uglas. Moraćemo da dižemo ruke, kao u školi.“

Podigao je školjku pred lice i pogledao oko otvora.

„Onda ću mu dati rog.“

„Rog?“

„Tako se ova školjka zove. Daću rog onome ko je na redu da govori. Moći će da je drži dok govori.“

„Ali...“

„Slušaj...“

„I niko ga neće prekidati. Osim mene.“

Džek skoči na noge.

„Imaćemo pravila!“, povikao je uzbuđeno. „Mnogo pravila! A kad ih neko prekrši...“

„Auuuu!“

„Ludilo!“

„Udri!“

„Teraj!“

Ralf oseti kako mu se školjka podiže s kolena. Svinjče je stajao držeći veliku bleožutu školjku, i povici su utihnuli.

„Sprečavate Ralfa da govori, ne date mu da kaže ono najvažnije.“

Efektno je začutao.

„Ko zna da smo ovde? A?“

„Znaju na aerodromu.“

„Čovek s onim što liči na trubu...“

„Moj tata.“

Svinjče stavi naočari.

„Niko ne zna da smo ovde“, reče Svinjče. Bio je bleđi nego ranije i zadihan. „Možda znaju kuda smo krenuli, a možda ne znaju. Ali ne znaju gde smo sada, jer nismo stigli tamo kuda smo pošli.“ Zurio je u njih trenutak-dva otvorenih usta, a onda se zanjihao i seo. Ralf mu uze školjku iz ruku.

„To sam ja hteo da kažem“, nastavio je, „pre nego što ste svi...“ Zagledao se u njihova napeta lica. „Avion se srušio u plamenu. Niko ne zna da smo ovde. Možda ćemo ovde dugo ostati.“ Tišina je bila tako duboka da su čuli isprekidano Svinjčetovo disanje. Sunce se spustilo i zlatom prelivalo polovinu platforme. Povetarac koji ih je na plaži vijao poput mačeta sada se prokradao preko platforme u šumu. Ralf skloni s čela zamršeni pramen svetle kose.

„Dakle, možda ćemo dugo ostati ovde.“

Niko ne reče ništa. Ralf se odjednom široko osmehnu.

„Ali ovo ostrvo je dobro. Mi smo – Džek, Sajmon i ja – mi smo se popeli na planinu. Pravo čudo. Ima hrane i pića i...“

„Stena...“

„Plavog cveća...“

Svinjče se delimično oporavio; pokazao je školjku u Ralfovим rukama, i Džek i Sajmon su ućutali. Ralf je nastavio. „Možemo dobro da se zabavljamo na ostrvu dok čekamo.“ Široko je zamahnuo rukama.

„Sve je kao u knjizi.“

U trenutku nastade galama.

„Ostrvo s blagom...“

„Laste i Amazonke...“

„Koralno ostrvo...“

Ralf mahnu školjkom.

„Ovo je naše ostrvo. To je dobro ostrvo. Dok odrasli ne dođu po nas, zabavljaćemo se.“

Džek pruži ruku da uzme školjku.

„Ima svinja“, reče. „Ima hrane; i vode za kupanje u potočiću tamo – i svega. Je li neko našao još nešto?“

Vratio je školjku Ralfu i seo. Očigledno, niko nije pronašao ništa.

Malog dečaka su prvo primetili stariji, kad je počeo da se opire. Grupica manjih dečaka gurala ga je napred, a on nije hteo da krene. Bio je to žgoljav dečakić od možda šest godina, a na jednom obrazu imao je beleg boje dudinjе. Umirio se, zgrčen pod jarkim svetlom javnog zanimanja, i stopalom šarao po oštroj travi. Mrmljao je nešto, spreman da zaplače.

Ostali mališani su nešto šaputali, vrlo ozbiljni, i gurali ga ka Ralfu.

„U redu“, reče Ralf, „dođi.“

Dečakić se uspaničeno osvrnu oko sebe.

„Govori!“

Dečakić pruži ruke da uzme školjku, a skupom se razleže smeh; odmah je trgnuo ruke i zaplakao.

„Pustite ga da uzme rog!“, povika Svinjče. „Neka uzme!“ Ralf ga najzad pozva pokretom da uzme školjku, ali smeh je zaglušio dečakove reči. Svinjče je kleknuo pored njega, položio jednu ruku na veliku školjku, slušao ga i prenosio njegove reči skupu.

„Želi da zna šta ćeš učiniti sa zmijurinom.“

Ralf se nasmeja, a ostali se nasmejaše s njim. Maleni dečak se dublje povuče u sebe.

„Pričaj nam o zmijurini.“

„Sada kaže da je to zver.“

„Zver?“

„Ta zmijurina. Ogromna je. Video ju je.“

„Gde?“

„U šumi.“

Možda od lutajućeg povetarca, a možda zbog zalaska sunca, nešto svežine se zavuklo ispod drveća. Dečaci su je osetili i nemirno se promeškoli.

„Na ovolikom ostrvu nema zveri ni zmijurina“, objasni Ralf ljubazno. „Njih ima samo u velikim zemljama, u Africi ili u Indiji.“ Mrmljanje, ozbiljno klimanje glavama.

„Kaže da je zver došla po mraku.“

„Onda nije ni mogao da je vidi!“

Smeh i povici.

„Jesi li čuo? Kaže da je video nešto u mraku...“

„Ipak kaže da je video zver. Došla je i otišla i vratila se i htela da ga pojede...“

„Sanjao je.“

Smeh. Ralf potraži pogledom odobravanje na licima oko sebe. Stariji su se složili, ali među njima je bilo onih čijoj je nesigurnosti trebalo više od razumnog ohrabrenja.

„Sigurno je ružno sanjao. Od spoticanja po onim puzavicama.“ Još ozbiljnog klimanja glavom; poznavali su ružne snove. „Kaže da je video, zver, zmijurinu, i pita hoće li noćas ponovo doći.“

„Ali zver ne postoji!“

„Kaže da se ujutru pretvorila u one kao konopce na drveću i da je visila na grani. Pita hoće li noćas ponovo doći.“

„Ali zver ne postoji!“

Više se niko nije smejaio, a mnogi pogledi su se uozbiljili. Ralf provuče obe ruke kroz kosu i pogleda dečaćića istovremeno razveseljeno i ljutito.

Džek zgrabi školjku.

„Ralf je u pravu, naravno. Nije to nikakva zmijurina. Ali, ako ima neka zmija, uhvatićemo je i ubićemo je. Lovićemo svinje, biće mesa za sve. Tragaćemo i za zmijom...“

„Ali zmije nema!“

„Proverićemo kad budemo lovili.“

Ralf se ozlojedio i na trenutak se osetio poraženim. Osećao je da se suočava s nečim neshvatljivim. U očima koje su ga uporno posmatrale nije bilo veselja.

„Ali zver ne postoji!“

Nešto nepoznato raslo je u njemu i nagonilo ga da glasno ponavlja tvrdnju.

„Kažem vam, zver ne postoji.“

Skup je ćutao.

Ralf ponovo podiže školjku; dobro raspoloženje mu se povratilo dok je smišljao šta treba sledeće da kaže.

„Dolazimo do onog najvažnijeg. Razmišljao sam. Razmišljao sam dok smo se penjali na planinu.“ Zaverenički se osmehnuo ostaloj dvojici. „I malopre na plaži.“

Evo šta sam smislio. Mi hoćemo da se zabavljamo. I hoćemo da budemo spaseni.“

Strastvena galama odobravanja skupa pogodila ga je kao talas, pa je izgubio tok misli. Ponovo je razmislio.

„Želimo da nas neko spase, i naravno, bićemo spaseni.“

Glasovi su zažamorili. Jednostavna izjava, nepotkrepljena nikakvim dokazima osim težine Ralfovog novostečenog ugleda, donela je svetlost i sreću. Morao je da mahne školjkom kako bi se umirili i slušali ga.

„Moj otac je u ratnoj mornarici. On kaže da više nema nepoznatih ostrva. Kaže da kraljica ima sobu punu karata i da su na njima ucrtana sva ostrva na svetu. To znači da kraljica ima sliku ovog ostrva.“

Ponovo se začuše uzvici radosti i ohrabrenosti.

„Pre ili kasnije, doći će neki brod. Možda će to čak biti tatin brod. Prema tome, pre ili kasnije, izbaviće nas odavde.“

Kad je izrekao tu misao, zastao je. Njegove reči prenele su skup u sigurnost. Dopadao im se, a sada su ga i poštovali. Spontano su zapljeskali i uskoro je platformom odzvanjao aplauz. Ralf je porumeneo; iskosa je video Svinjčetovo otvoreno divljenje, a onda je pogledao na drugu stranu, u Džeka koji se cerio i pokazivao kako i on ume da pljeska.

Ralf mahnu školjkom.

„Tišina! Čekajte! Slušajte!“

Nastavio je u tišini rođenoj iz njegove pobede.

„Ima još nešto. Možemo im pomoći da nas nađu. Ako neki brod naiđe blizu ostrva, možda nas neće primetiti. Zato moramo da napravimo dim na vrhu planine. Moramo da napravimo lomaču.“

„Vatra! Lomača!“

Polovina dečaka u trenutku skoči na noge. Džek je vikao, zaboravivši na školjku.

„Hajdemo! Za mnom!“

Prostor ispod palmi vrveo je od buke i pokreta. Ralf je takođe ustao, vičući im da učute, ali niko ga nije čuo. Dečaci su odjednom nagnuli ka unutrašnjosti ostrva i nestali za Džekom. Pošli su čak i najmanji dečaci, probijajući se kako su najbolje umeli kroz lišće i polomljene grane. Ralf je, držeći školjku, ostao sam sa Svinjčedom.

Svinjčetovo disanje sasvim se smirilo.

„Dečurlija!“, rekao je prezrivo. „Ponašaju se kao gomila balavaca!“

Ralf ga sumnjičavo pogleda i spusti školjku na deblo.

„Kladim se da je vreme za čaj prošlo“, reče Svinjče. „Šta to oni misle da urade na toj planini?“

S poštovanjem je pomilovao školjku, a onda je stao i pogledao uvis.

„Ralfe! Hej! Kuda ćeš?“

Ralf se već pentrao preko prvih zgnječanih krajičaka ožiljka. Daleko ispred njega čuli su se lomljava i smeh.

Svinjče ga je zgađeno posmatrao.

„Kao gomila balavaca...“

Uzdahnuo je, sagnuo se i svezao pertle. Galama odbeglog skupa gubila se uz planinu. Onda je, s mučeničkim izrazom roditelja koji mora da trpi besmisleno oduševljenje dece, uzeo školjku, okrenuo se ka šumi i pažljivo krenuo preko izrovanog ožiljka.

S druge strane, pod vrhom planine nalazila se šumovita zaravan. Ralf je ponovo sastavio otvorene dlanove.

„Odavde možemo da uzmemo drveta koliko god nam treba.“

Džek klimnu glavom i zagriže donju usnu. Smešten tridesetak metara ispod njih, na strmijem boku planine, šumarak kao da je tu i stvoren radi goriva. Drveće, mučeno vlažnom vrelinom, nije imalo dovoljno zemlje za puni rast, pa se rano rušilo i trulilo; puzavica je obavijala stabla, a mladice su tražile prolaz uvis.

Džek se okrenu horu, koji je spremno stajao. Crne kape navukli su na jedno uho kao beretke.

„Podići ćemo lomaču. Hajdemo.“

Našli su najpogodniju stazu naniže i počeli da vuku mrtvo drvo. I mali dečaci koji su se uspeli na vrh takođe su krenuli gore-dole; uskoro su bili uposleni svi osim Svinjčeta. Drvo je uglavnom bilo toliko trulo da se mrvilo u cepke, termite i prah, ali neka debla ostajala su u komadu. Blizanci, Sem i Erik, prvi su našli dobro deblo, ali nisu mogli ništa da učine dok Ralf, Džek, Sajmon, Rodžer i Moris nisu našli mesta za ruke. Onda su povukli groteskno truplo uz stenu i prevrnuli ga preko ivice na vrh. Svaka grupa dečaka je manje ili više dodavala drvo, i gomila je rasla. Na povratku su Ralf i Džek držali istu granu; široko su se nasmešili jedan drugom, deleći teret. Ponovo ih je, na vetru, usred vike, pod kosim zracima sunca na visokoj planini, obavio onaj sjaj, ono čudnovato nevidljivo svetlo prijateljstva, pustolovine i zadovoljstva.

„Zamalo pa preteško.“

Džek se isceri.

„Ne za nas dvojicu.“

Zajedno su, sjedinjeni u naporu dizanja tereta, s mukom prešli poslednje korake do vrha. Zajedno su povikali: „Jedan! Dva! Tri!“, i bacili drvo na veliku hrpu. Onda su odstupili, smejući se od pobedničkog zadovoljstva, i Ralf je odmah morao da napravi stoj na glavi. Ispod njih, dečaci su još radili, mada su neki manji izgubili zanimanje i krenuli da traže voće po ovoj novoj šumi. Blizanci su bili inteligentniji nego što su izgledali; došli su na vrh noseći u naručju suvo lišće i bacili ga na lomaču. Jedan po jedan, kao da su osetili da je lomača gotova, dečaci su prestali da se vraćaju po još drveta, i stajali su okruženi ružičastim krnjavim vrhom planine. Disanje im se već smirivalo, a znoj sušio na koži.

Ralf i Džek pogledaše jedan drugog dok se društvo oko njih smirivalo. Sramna spoznaja rađala se u njima, i nisu znali kako da se ispovede.

Ralf progovori prvi, potpuno crven u licu.

„Hoćeš ti?“

Nakašljao se i nastavio.

„Hoćeš ti da zapališ vatru?“

Sada kad je besmislenost situacije izašla na otvoreno, i Džek je porumeneo. Neodređeno je zamucuo.

„Trljaš dva štapa. Trljaš...“

Pogledao je kradomice Ralfa, kome je izletelo i poslednje priznanje neposobnosti,

„Ima li neko šibice?“

„Napraviš luk i vrtiš strelu“, reče Rodžer. Trljao je dlan o dlan da pokaže kako. „Ššš. Ššš.“

Laki povetarac prešao je preko vrha planine. S njim je stigao i Svinjče, u kratkim pantalonama i košulji; s naporom se izvukao iz šume, a večernje sunce bleskalo mu je u staklima naočara. Pod miškom je nosio školjku.

Ralf mu doviknu:

„Svinjče! Imaš li šibice?“

Ostali preuzeše povik, vikali su dok planina nije stala da odjekuje. Svinjče odmahnu glavom i pride lomači.

„Au! Baš ste veliku gomilu navukli, a?“

Džek odjednom pruži ruku.

„Njegovi cvikeri – poslužiće kao lupa!“

Dečaci su opkolili Svinjčeta pre nego što je stigao da ustukne. „Ej... Pustite me!“ Glas mu se podigao do užasnog vriska kad mu je Džek skinuo naočari. „Ostavi! Vрати mi! Ništa ne vidim! Razbićeš školjku!“

Ralf ga odgurnu laktom i kleknu uz lomaču.

Nastalo je guranje, cimanje i nepotrebna vika. Ralf je pomerao sočivo napred-nazad, levo-desno, sve dok sjajna bela slika zalazećeg sunca nije legla na komad trulog drveta. Gotovo odmah se podigao tanki stubić dima i naterao ga na kašalj. Džek je kleknuo pored njega i lagano duvao, pa se dim, sada gušći, razišao, a pojavio se sićušni plamen. Taj plamičak, u prvi mah gotovo nevidljiv na jakom svetlu sunca, obuhvatio je jednu grančicu, narastao, poprimio bogatiju boju, i liznuo veću granu koja je pukla uz glasan prasak. Plamen poskoči uvis i dečaci zaklicaše. „Moje naočari!“, kukao je Svinjče. „Vratite mi naočari!“

Ralf se odmakao od lomače i spustio naočari u Svinjčetove šake što su mlatarale u prazno. Svinjčetov glas se utišao do mrmljanja.

„Samo mrlje, to je sve. Ne vidim ni sopstvenu ruku...“ Dečaci su zaplesali. Drvo je bilo tako trulo, a sada i suvo poput prašine, da su se čitave grane strastveno

predavale žutim plamenim jezicima koji su sukljali uvis i bacali vrele perjanice nekoliko metara u vazduh. Na nekoliko koraka oko lomače vrućina je tukla poput pesnice, a povetarac je nosio potoke iskri. Debla su se rušila u beli prah.

Ralf povika: „Još drveta! Dajte svi još drveta!“

Život je postao trka s vatrom; dečaci su se raštrkali po gornjem delu šume. Neposredni cilj postalo je održavanje čistog stega vatre na planini, i niko nije razmišljao dalje od toga.

Čak i najmanji dečaci, ako se nisu zabavili voćem, donosili su komadiće drveta i bacali ih na lomaču. Vazduh se kretao brže, pretvorio se u lak vetar, pa se jasno uočavalo odakle duva. S jedne strane vazduh je bio svež, ali s druge je lomača ispružila divljačnu šaku vreline od koje je kosa pucketala. Dečaci su na znojavim licima osetili večernji vetar, zastali su da uživaju u osveženju i otkrili da su iscrpljeni. Bacili su se na tlo, u senke između razbacanog stenja. Perjanica plamena brzo se smanjivala, zatim se lomača urušila uz meki štropot, i poslala uvis visoki mlaz iskri koji se nagnuo ustranu i odlebdeo niz vetar. Dečaci su ležali i dahtali poput pasa.

Ralf podiže glavu s ruku.

„Ovo nije ništa valjalo.“

Rodžer stručno pljunu u prašinu.

„Kako to misliš?“

„Nije bilo dima. Samo vatra.“

Svinjče se bio zgodno smestio između dva kamena; sedeo je držeći školjku na kolenima.

„Nismo napravili dobru vatru“, reče. „Ne bismo mogli da je održavamo koliko god se trudili.“

„A ti si se baš trudio“, reče Džek prezrivo. „Samo si sedeo tu.“

„Upotrebili smo njegove naočari“, reče Sajmon trljajući podlakticu. „On je tako pomogao.“

„Školjka je kod mene“, reče Svinjče uvređeno. „Pusti me da govorim!“

„Školjka se ne računa na vrhu planine“, reče Džek. „Zato zaveži.“

„Držim školjku u rukama.“

„Stavi zelene grane“, reče Moris. „Tako se najbolje pravi dim.“

„Ja držim školjku...“

Džek se besno okrenu.

„Zaveži već jednom!“

Svinjče zaneme. Ralf uze školjku od njega i pogleda po krugu dečaka.

„Moramo da postavimo posebne ljude da paze na vatru. Svakog dana može da se pojavi neki brod tamo“ – mahnuo je rukom prema zategnutoj žici horizonta – „i ako budemo imali signal, doći će i odvešće nas odavde. Još nešto. Treba nam više pravila. Tamo gde je školjka, tu je skup. Isto je ovde gore kao i tamo dole.“

Složili su se. Svinjče zinu da progovori, ali opazi Džekov pogled i zatvori usta. Džek posegnu za školjkom i ustade, držeći oprezno krhku stvarčicu garavim rukama.

„Slažem se s Ralfom. Moramo imati pravila i moramo ih poštovati. Na kraju krajeva, nismo divljaci. Mi smo Englezi, a Englezi sve rade najbolje. Zato moramo da budemo pametni.“

Okrenuo se Ralfu.

„Ralfe, podeliću hor – to jest moje lovce – u grupe, i mi ćemo biti odgovorni za održavanje vatre...“

Ova velikodušnost izazvala je pljusak aplauza; Džek im se iskezio, a onda mahnuo školjkom za tišinu.

„Sada ćemo pustiti vatru da se ugasi. Ko bi usred noći i video dim? A možemo da je zapalimo kad god hoćemo. Altovi – vi ćete ove nedelje paziti na vatru, a vi soprani sledeće...“

Skup se ozbiljno saglasi.

„A mi ćemo držati i izvidnicu. Ako vidimo brod tamo“ – pogledi su ispratili pokret njegove koščate ruke – „staviceemo zelene grane na vatru. Tako će biti više dima.“

Svi su napeto zurili u gusto plavetnilo horizonta, kao da će se sićušni obrisi pojaviti svakog trenutka.

Sunce se na zapadu pretvorilo u kap plamtećeg zlata što klizi sve bliže okviru sveta. Odjednom su svi shvatili da veće odnosi svetlost i toplotu.

Rodžer uze školjku i turobno pogleda naokolo.

„Ja sam posmatrao more. Nije bilo ni traga nikakvom brodu. Možda nas niko nikada neće spasti.“

Zamor se podiže i utihnu. Ralf uze školjku natrag.

„Rekao sam već da će nas jednom neko spasti. Treba samo da čekamo; to je sve.“

Prkosno, ljutito, Svinjče uze školjku.

„To sam ja i govorio! Govorio sam o našim skupovima i o svemu, a vi ste vikali zaveži...“

Glas mu se pretvorio pravednički cvilež optužbe. Dečaci su se meškojili i počeli da ga učutkuju.

„Rekli ste da hoćete malu vatru, a podigli ste lomaču kao stog sena. Ako nešto kažem“, vikao je Svinjče ogorčeno i razborito, „vićete mi da zavežem, ali ako Džek ili Moris ili Sajmon...“ Zaćutao je pod povicima, stajao i gledao kroz skup, niz negostoljubivu planinsku padinu, u veliku mrlju gde su pronašli pala stabla. Onda se nasmejao, tako ćudno da su svi učutali i zapanjeno gledali njegove bleštave naoćari. Ispratili su njegov pogled i shvatili svirepu šalu.

„Evo vam vaše male vatre.“

Izmeću puzavica što su obavijale mrtva i umiruća stabla mestimićno je izbijao dim. Dok su posmatrali, blesak vatre pojavio se u dnu jednog pramena, a onda se

dim zgusnuo. Mali plamenovi migoljili su se duž debla i puzili kroz lišće i žbunje, delili se i rasli. Jedan jezičak dotakao je stablo i uzverao se uz njega kao blistava veverica. Dim se širio, meškoltio, valjao napolje. Veverica je skočila na krilo vetra, uhvatila se za drugo drvo i stala da ga gricka odozdo. Ispod tamne nadstrešnice od lišća i dima vatra je savladavala šumu i počinjala da je glođe. Tepisi crno-žutog dima lebdeli su jednolično ka moru. Videvši plamen i nesavladivo napredovanje vatre, dečaci stadoše piskavo, uzbuđeno da kliču. Kao da su divlje životinje, plamenovi su puzili, poput jaguara kad se prikrada na stomaku, prema nizu brezama sličnih mladica na vrhu ružičaste stene. Zahvatili su najbliže drveće, i na granama su nakratko iznikli vatreni listovi. Srce plamena hitro je preskočilo jaz između redova drveća, a onda stalo da se njiše i besni duž čitavog reda. Ispod razigranih dečaka, kvadratnim kilometrom šume divljao je plamen i dim.

Razdvojeni zvuci požara spajali su se u tutnjavu od koje kao da se čitava planina tresla.

„Evo vam vaše male vatre.“

Preneražen, Ralf je shvatio da su dečaci sve mirniji i tiši; u njima se rađalo strahopoštovanje pred ovom oslobođenom silom. To saznanje i strahopoštovanje od njega su načinili divljaka.

„O, zaveži!“

„Školjka je kod mene“, reče Svinjče povređenim glasom. „Imam pravo da govorim.“

Gledali su ga bez ikakvog zanimanja za ono što vide, i čuljili uši da čuju vatrene bubnjeve. Svinjče uznemireno pogleda ovaj pakao i stegnu školjku. ^

„Moramo da pustimo to da izgori. A to je bilo naše gorivo.“ Oblizao je usne.

„Ne možemo ništa da učinimo. Trebalo je bolje da pazimo. Plašim se...“

Džek otrgnu pogled od požara.

„Ti se stalno plašiš. Fuj – Debeli!“

„Ja držim školjku“, reče Svinjče sumorno. Okrenuo se Ralfu. „Ja držim školjku, je 1' tako, Ralfe?“

Ralf se preko volje okrenu od veličanstvenog, užasnog prizora. „Šta?“

„Školjka. Imam pravo da govorim.“

Blizanci se uglas zakikotaše.

„Hteli smo dim...“

„Vidi sad...“

Tamni pokrivač protezao se kilometrima van ostrva. Svi dečaci osim Svinjčeta počеше da se cerekaju; uskoro su vrištali od smeha.

Svinjče je potpuno pobesneo.

„Ja držim školjku! Slušajte me! Pre svega je trebalo da napravimo zaklone dole pored plaže. Dole nije toliko hladno noću. Ali čim je Ralf rekao 'vatra', potrčali ste ovamo na planinu urlajući i vrišteći. Kao gomila derladi!“

Sada su slušali njegovu tiradu.

„Kako očekujete da vas neko spase ako ne shvatite šta je važnije od čega, ako se ne ponašate kako treba?“

Skinuo je naočari i krenuo da spušta školjku, ali se predomislio kad su mnogi veći dečaci posegnuli za njom. Gurnuo je školjku pod mišku i čučnuo na kamen.

„A kad ste napravili lomaču, nije bila nizašta. Samo što niste zapalili čitavo ostrvo. Zar nećemo izgledati glupo ako celo ostrvo izgori? Kuvano voće, to ćete morati da jedete, i pečenu svinjetinu. I nije ništa smešno! Rekli ste da je Ralf vođa, a ne date mu vremena da misli. A čim nešto kaže, pojurite kao, kao...“ Zastao je da dođe do daha, a požar je zarežao na njih.

„I to nije sve. Ovi klinici. Ovi mali. Ko se brinuo za njih? Ko zna koliko ih ima?“

Ralf iznenada koraknu napred.

„Rekao sam ti da se postaraš za to. Rekao sam ti da uzmeš imena!“

„Kako sam mogao“, zavapi Svinjče uvređeno, „sasvim sam? Čekali su dva minuta, onda su otrčali u more, ili u šumu; samo u se raspršili. Kako da znam koji je koji?“

Ralf oliza blede usne.

„Znači, ne znaš koliko treba da nas bude?“

„Kako da znam kad ovi mali trčkaraju naokolo kao bube? A kad ste se vas trojica vratili, čim si spomenuo lomaču svi su otrčali, i nisam imao prilike...“

„Dosta!“, reče Ralf oštro i zgrabi školjku. „Ako nisi, onda nisi.“

„... A onda ste došli i uzeli mi naočari...“

Džek se okrenu ka njemu.

„Zaveži!“

A neki mali su se muvali tamo dole gde gori. Otkud znamo da nisu još tamo?“

Svinjče ustade i pokaza prema dimu i vatri. Dečaci zamrmoriše i učutaše. Nešto čudno dešavalo se sa Svinjčetom; zijao je boreći se za dah.

„Onaj mali...“, dahtao onaj s belegom na licu, ne vidim ga. Gde je?“

Skup je bio tih kao smrt.

„Onaj što je pričao o zmijama. Bio je ovde dole...“

Jedno drvo eksplodiralo je u vatri poput bombe. Dugačka užad puzavica izdigla su se za trenutak, izmučena, a onda ponovo potonula. Mali dečaci su vrištali.

„Zmije! Zmije! Gledajte zmije!“

Na zapadu, zaboravljeno, sunce je ležalo svega prst-dva iznad mora. Sva lica bila su odozdo obasjana crvenilom. Svinjče pade na kamen i zagrlji ga obema rukama.

„Onaj mali s belegom na... licu,... gde je... sada? Kažem vam, ne vidim ga.“

Dečaci se zgledaše, preplašeni, puni neverice.

„... Gde je sada?“

Ralf promrmlja odgovor kao da se stidi.

„Možda se vratio na, na...“

Ispod njih, na negostoljubivoj strani planine, bubnjanje se nastavljalo.

TREĆE POGLAVLJE

Kolibe na obali

Džek se previo u struku. Sagnuo se poput sprintera, a nos mu je bio tik iznad vlažne zemlje. Stabla i puzavice koje su ih obavijale gubili su se u zelenoj polutami deset metara iznad njega; okolo je bilo samo grmlje. Staza se jedva nazirala, po slomljenoj grančici i nečemu nalik na otisak ivice papka. Spustio je glavu i zurio u tragove kao da će ih naterati da progovore. Zatim se četvoronoške, poput psa, ali ne obazirući se na neudobnost, odšunjao pet metara napred i stao. Video je veliku petlju puzavice sa uvijenim zelenim listom što poput priveska visi s peteljke. List je s donje strane bio uglačan; svinje ga prolazeći češu čekinjavom kožom.

Džek čučnu, prinese lice tik uz ovaj trag, a onda se zagleda napred, u polumrak žbunja. Kosa boje peska bila mu je sada znatno duža nego kad su se srušili, a i svetlija. U desnoj ruci držao je oko metar i po dugačak zašiljen štap, a osim iscepanih kratkih pantalona zategnutih kaišem s koricama za nož, bio je nag. Sklopio je oči, podigao glavu i polako udahnuo kroz raširene nozdrve, sakupljajući obaveštenja iz struje toplog vazduha. Šuma i on bili su veoma mirni.

Najzad je polako ispustio vazduh i otvorio oči. Bile su svetloplave, a u ovom nemoćnom besu činilo se da sevaju, gotovo ludački. Prešao je jezikom preko suvih usana i osmotrio ćutljivu šumu. Onda je ponovo krenuo napred, šunjao se i gledao levo i desno.

Šumska tišina je pritiskala više od vrućine, a u ovo doba dana čak ni bube nisu zujale. Tek kad je sam Džek uplašio pticu jarkih boja u grubom gnezdu od grančica, tišinu je razbio odjek oštrog krika koji kao da je dopirao iz ponora vekova. Džek se trgnu pred ovim krikom i šišteći udahnu kroz zube; nekoliko trenutaka nije bio lovac, nego skriveni plen, sličan majmunu među prepletenim zelenilom. Onda su ga ponovo obuzeli staza i nemoćni bes, pa je nastavio pažljivo da istražuje tlo. Zastao je pored debla ogromnog drveta na čijoj sivoj kori je raslo belo cveće, sklopio oči i ponovo onjušio topli vazduh; ovog puta udisao je kratko, lice mu je za tren pobledelo, a onda mu je krv ponovo jurnula u obraze. Pošao je kao senka kroz tamu drveća i čučnuo, gledajući ugaženu zemlju pod sobom.

Izmet je bio topao. Ležao je na hrpi usred isprevtane zemlje, maslinastozelen, gladak, i jedva primetno se pušio. Džek podiže glavu i zagleda se u nerazmrsivu masu puzavica što se pružala preko staze. Onda podiže koplje i tiho krenu napred. Iza puzavica staza se spajala s tragovima svinje, dovoljno širokim i ugaženim da i sami budu staza. Tlo je otvrdlo od neprestanog gaženja. Uspravljavajući se do pune

visine, Džek je čuo da se nešto miče. Zamahnuo je desnicom i bacio koplje iz sve snage. Sa svinjske staze začuo se brzi tvrdi topot, nalik na kastanjete, zavodljiv, izluđujući – obećavao je meso. Pohitao je u žbunje i zgrabio koplje. Topot svinjskog kasa zamirao je u daljini.

Džek je stajao, pušeći se od znoja, išaran smeđom zemljom, umrljan tragovima celodnevnog lova. Psujući, sišao je sa staze i probijao se kroz šumu sve dok se nije malo proredila, a umesto golih stabala koja podupiru tamni svod pojavila su se svetlosiva stabla i krošnje paperjastih palmi. Iza palmi svetlucalo je more i čuli su se glasovi. Ralf je stajao pored građevine sklepane od palmovih stabala i lišća – koja je delovala kao da će se svakog časa srušiti – grube kolibe okrenute laguni. Nije čuo Džeka kad je progovorio.

„Imaš vode?“

Ralf se namršti i podiže pogled s mreže od lišća. Nije opazio Džeka čak ni kad ga je video.

„Pitam imaš li vode. Žedan sam.“

Ralf odvrati pažnju od zaklona i trgnu se shvativši da je Džek tu.

„O, zdravo. Vode? Tamo, pored drveta. Trebalo bi da je ostalo malo.“

Džek iz reda kokosovih ljuski punih sveže vode podiže jednu i stade da pije. Voda mu je oblila bradu i vrat. Kad se napio, disao je bučno.

„To mi je trebalo.“

Sajmon progovori iz kolibice.

„Malo uvis.“

Ralf se okrenu zaklonu i podiže granu prekrivenu lišćem.

Lišće se razide i zaleprša na zemlju. Sajmonovo pokajničko lice pojavi se u otvoru.

„Izvini.“

Ralf zgađeno pogleda štetu.

„Nikad ovo nećemo napraviti.“

Bacio se na tlo pred Džekove noge. Sajmon je ostao unutra i gledao kroz rupu na kolibi. Kad je legao, Ralf je objasnio.

„Radimo već danima. A pogledaj!“

Dve kolibe stajale su na mestu, ali nesigurno. Ova je bila u ruševinama.

„I stalno beže. Sećaš se skupa? Kako su svi rekli da će naporno raditi dok kolibe ne budu gotove?“

„Osim mene i mojih lovaca...“

„Osim lovaca. Pa, mališani su...“

Mahnulo je rukom tražeći reči.

„Beznadežni su. A ni stariji nisu mnogo bolji. Vidiš? Čitav dan radim sa Sajmonom. Nema nikog drugog. Kupaju se, jedu ili se igraju.“

Sajmon oprezno proturi glavu kroz otvor.

„Ti si vođa. Izgrdi ih.“

Ralf je nepomično ležao i gledao palme i nebo.

„Skupovi. Mi baš volimo skupove, a? Svaki dan. Dva puta dnevno. Razgovaramo.“ Propeo se na lakat. „Kladim se da bi svi dotrčali za minut kad bih dunuo u školjku. Onda bismo svi bili, znaš, vrlo ozbiljni, i neko bi rekao kako treba da napravimo mlazni avion, ili podmornicu, ili televizor. Posle skupa bi radili pet minuta, a onda bi odlutali ili otišli u lov.“

Džek porumene.

„Hoćemo meso.“

„Pa, još ga nismo ulovili. A hoćemo i krov nad glavom. Osim toga, tvoji lovci su se vratili pre jedan sat. Eno ih, plivaju.“

„Ja sam nastavio dalje“, reče Džek. „Pustio sam ih. Morao sam da nastavim. Ja...“

Pokušao je da objasni žudnju da ulovi i ubije, žudnju koja ga je izjedala.

„Pošao sam dalje. Činilo mi se da ću sam...“

Ludilo mu se ponovo pojavilo u očima.

„Mislio sam da ću tako ubiti.“

„Ali nisi.“

„Mislio sam da hoću.“

Neka skrivena ljutnja zatreperila je u Ralfovom glasu.

„Ali još nisi.“

Ovaj izazov možda bi prošao nezapaženo da nije bilo tog tona.

„Pretpostavljam da nisi raspoložen da pomogneš u gradnji koliba?“

„Hoćemo meso...“

„I ne dobijamo ga!“

Sada je neprijateljstvo bilo čujno.

„Ali hoćemo! Sledeći put! Moram da stavim kuku na ovo koplje! Ranili smo jednu svinju i koplje je ispalo. Kad bismo samo mogli da napravimo kuke...“

„Trebaju nam kolibe.“

Džek odjednom razjareno zaurla.

„Je l' ti mene optužuješ...“

„Samo kažem da smo se malo premorili. To je sve.“ Obojica su bili crveni u licu i bilo im je teško da se gledaju. Ralf se okrenu na stomak i poče da se igra travkama.

„Ako bude kiše kakva je bila kad smo se srušili, i te kako će nam trebati kolibe. I još nešto. Kolibe nam trebaju zbog...“ Zastao je za trenutak, a onda su obojica zanemarili svoj bes. Nastavio je o drugoj temi, sigurnijoj.

„Primetio si, je l' da?“

Džek spusti koplje i čučnu.

„Šta sam primetio?“

„Pa. Preplašeni su.“

Okrenuo se i zagledao u Džekovo divlje, prljavo lice. „Mislim, kako stvari stoje. Sanjaju. Možeš da ih čuješ. Jesi li se nekad probudio noću?“

Džek odmahnu glavom.

„Govore i vrište. Mališani. Čak i neki veliki. Kao da...“

„Kao da ovo nije dobro ostrvo.“

Preneraženi zbog prekida, zagledali su se u Sajmonovo ozbiljno lice.

„Kao da“, reče Sajmon, „kao da zver, zver ili zmijurina, zaista postoji. Sećate se?“

Dva starija dečaka se trgnuše čuvši sramotnu reč. Zmije se nisu spominjale, nisu se mogle spominjati.

„Kao da ovo nije dobro ostrvo“, reče Ralf polako. „Da, tako je.“ Džek sede i ispruži noge.

„Oni su budale.“

„Glupani. Sećaš se kako smo išli da istražujemo?“

Nacerili su se jedan drugom, sećajući se sjaja prvog dana. Ralf nastavi.

„Znači, kolibe nam trebaju kao neka vrsta...“

„Doma.“

„Tako je.“

Džek skupi noge, obgrli kolena i namršti se u naporu da bude jasan.

„Pa ipak – u šumi. Mislim, kad loviš, ne kad skupljaš voće, naravno, nego kad si sam...“

Zastao je, ne znajući shvata li ga Ralf ozbiljno.

„Nastavi.“

„Kad loviš, ponekad uhvatiš sebe da se osećaš kao da...“ Odjednom je pocrveneo.

„To nije ništa, naravno. Samo osećaj. Ali osećaš se ne kao da loviš, nego – kao da tebe love, kao da je u džungli sve vreme nešto iza tebe.“

Ponovo su ućutali, Sajmon je bio napet, Ralf pun neverice i pomalo ljutit. Ralf je seo, trljajući rame prljavom rukom.

„Pa, ne znam.“

Džek skoči na noge i nastavi vrlo brzo.

„To osetiš u šumi. Naravno, to nije ništa. Samo... samo...“ Načinio je nekoliko brzih koraka ka plaži, pa se vratio. „Samo što ja znam kako je njima. Shvataš? To je sve.“

„Najbolje što možemo da učinimo jeste da budemo spaseni.“ Džek je morao da razmisli da bi se setio šta to znači spas. „Spaseni? Da, naravno! Ipak, voleo bih prvo da ulovim svinju...“ Zgrabio je koplje i zaterao ga u zemlju. Oči su mu ponovo postale neprozirne, ludačke. Ralf ga je procenjivački posmatrao kroz pramenje svetle kose.

„Dok god lovci ne zaboravljaju na vatru...“

„Ti i tvoja vatra!“

Dva dečaka otkaskaše na plažu, okrenuše se na ivici vode i pogledaše ružičastu planinu. Stubić dima crtao je bledu liniju na glatkom plavetnilu neba, drhtureći po se visoko i nestajao. Ralf se namršti.

„Baš me zanima s kolike se daljine ovo vidi.“

„Na kilometre.“

„Ne stvaramo dovoljno dima.“

Donji deo stubića se, kao da je svestan njihovih pogleda, zgusnuo u penastu mrlju koja se izdužila uz tanušnu traku.

„Stavili su zelene grane“, promrmlja Ralf. „Zašto?“ Zaškiljio je i okrenuo se da pogleda horizont.

„Znam!“

Džek je viknuo tako glasno da je Ralf poskočio.

„Šta? Gde? Je 1' brod?“

Ali Džek je pokazivao padinu koja vodi s vrha planine do ravnog dela ostrva.

„Naravno! Leže tamo – moraju kad je sunce previše vrelo...“

Ralf je zabezegnuto zurio u Džekovo opsednuto lice.

„...Onda odu visoko. Visoko, u senku; odmaraju se dok je vrućina, kao krave kod kuće...“

„Mislio sam da si video brod!“

„Možemo da se prikrademo – da zacrnimo lica da nas ne vide – možda da ih opkolimo i onda...“

Ralf se toliko razbesneo da više nije mogao da se obuzdava.

„Govorio sam o dimu! Zar ne želiš da budeš spasen? A ti samo jedno isto: svinje, svinje, svinje!“

„Ali mi hoćemo meso!“

„A ja radim čitav dan bez ičije pomoći osim Sajmonove, a onda ti dođeš i ni ne primetiš kolibe!“

„I ja sam radio!“

„Ali ti to voliš!“, povika Ralf. „Ti želiš da loviš! A ja...“

Zurili su jedan u drugog na blistavoj plaži, preneraženi ovim izlivom. Ralf je prvi skrenuo pogled, pravio se da ga je zainteresovala grupa mališana na pesku. Iz bazena iza platforme začula se vika lovaca. Svinjče je ležao na leđima na kraju platforme i gledao svetlucavu vodu.

„Ljudi ne pomažu.“

Želeo je da objasni kako ljudi nisu nikad onakvi kakvima ih smatramo.

„Sajmon. On pomaže.“ Pokazao je kolibice.

„A svi ostali su pobegli. Uradio je koliko i ja. Samo...“

„Sajmon je uvek tu.“

Ralf i Džek krenuše nazad ka kolibama.

„Pomoći ću ti malo“, promrmlja Džek, „pre kupanja.“

„Ne moraš da se mučiš.“

Ali kad su stigli do zaklona, Sajmona nije bilo. Ralf gurnu glavu kroz rupu, izvuču je i okrenu se Džeku.

„Otperjao je.“

„Smučilo mu se“, reče Džek, „pa je otišao da se okupa.“

Ralf se namršti.

„Čudan je. Uvrnut je.“

Džek klimnu glavom, više radi sloge nego radi nečeg drugog, pa su uz nemi sporazum ostavili kolibe i krenuli ka bazenu.

„A posle“, reče Džek, „kad se okupam i nešto pojedem, popeću se na drugu stranu planine da vidim ima li tamo tragova. Hoćeš sa mnom?“

„Ali sunce samo što nije zašlo!“

„Možda ću imati vremena...“

Išli su uporedo, dva različita kontinenta iskustva i osećanja, nesposbni da dosegnu jedan drugog.

„Kad bih samo ulovio svinju!“

„Vratiću se i nastaviću s kolibom.“

Zgledali su se, potpuno zbunjeni, puni ljubavi i mržnje. Sva topla slana voda u bazenu, svi povici, prskanje i smeh, jedva su bili dovoljni da ih ponovo približe.

Očekivali su da će naći Sajmona u bazenu, ali nije ga bilo.

Kad su Ralf i Džek otrčali niz plažu da pogledaju planinu, Sajmon ih je pratio nekoliko koraka, a onda je stao. Stajao je i mrštio se gledajući hrpu peska – neko je bio pokušao da sazida kućicu ili kolibu. Onda se okrenuo i odlučno pošao u šumu. Sajmon je bio sitan i mršav, šiljate brade i očiju tako sjajnih da ga je Ralf pogrešno ocenio kao izuzetno veselog i nestašnog. Ulepljena gusta crna kosa bila mu je duga i gotovo mu je skrivala nisko, široko čelo. Na sebi je imao ostatke kratkih pantalona i, kao i Džek, bio je bos. Inače tamnije puti, Sajmon je na suncu vrlo pocrneo, i koža mu je sada blistala od znoja.

Polako je koračao duž ožiljka; prošao je pored velike stene na koju se Ralf popeo onog prvog jutra, a zatim je skrenuo desno, među drveće. Išao je naviknutim korakom između voćki s kojih su oni s najmanje energije mogli da uberu lak, mada nezasitan obrok. Cveće i voće raslo je zajedno, na istim stablima; posvuda se osećao zreli miris i čulo se zujanje miliona pčela na paši. Tu su ga stigli mališani koji su trčali za njim. Brbljali su, nerazumljivo vikali i gurali ga ka drveću. Tu im je, usred brujanja pčela na popodnevnom suncu, Sajmon nabrao voće koje nisu mogli da dohvate; birao je najlepše plodove u gustom lišću i dodavao ga bezbrojnim pruženim rukama. Kad im je bilo dosta, stao je i pogledao oko sebe. Mališani su ga nedokučivo posmatrali preko šaka prepunih zrelog voća.

Sajmon ih je ostavio i pošao tamo kuda ga je vodila jedva vidljiva staza. Uskoro

ga je džungla potpuno okružila. Na kori visokih stabala neočekivano su cvetali bleđi cvetovi, sve do tamnih krošnji u kojima je brujaio život. I vazduh je bio taman, a puzavice su visile s grana kao užad nasukanog brodovlja. Sajmonova stopala ostavljala su otiske u mekoj zemlji, a puzavice su podrhtavale celom dužinom kad naleti na njih.

Najzad je stigao do mesta koje je obasjavalo nešto više sunca. Pošto nisu morale daleko da traže svetlost, puzavice su isplele veliki ćilim koji je visio s jedne strane čistine; kamene ploče su ovde ležale plitko ispod površine, pa su samo male biljke i paprat mogli da rastu. Čistina je, potpuno okružena tamnim mirisnim grmljem, bila posvuda puna svetla i vreline. Veliko stablo, palo preko jednog ugla, naslanjalo se na drveće koje je još stajalo, a hitra puzavica ukrasila ga je crvenim i žutim do samog vrha.

Sajmon zastade. Osvrnuo se preko ramena kao što je Džek činio ovako pritešnjen, i brzo pogledao okolo da se uveri da je potpuno sam. Za trenutak su mu pokreti bili gotovo kradomični. Onda se sagnuo i krenuo da se provlači do sredine prostirke. Puzavice i grmovi rasli su tako gusto da je ostavljao znoj na njima, a zatvarali su put čim prođe. Kad je stigao do središta, obreo se u kolibici zaklonjenoj s nekoliko listova od čistine. Čučnuo je, razdvojio lišće i pogledao brisani prostor. Ništa se nije micalo osim nekoliko šarenih leptira koji su plesali jedni oko drugih na vrelom vazduhu. Zadržavajući dah, načuljio je oštro uho osluškujući zvuke ostrva. Veče se primicalo; dozivanje čudesnih ptica jarkih boja, zujanje pčela, čak i krici galebova na povratku u staništa između četvrtastih stena, utišavali su se. Udari mora o sprud, kilometrima udaljeni, bili su zvučna podloga, tiša i od otkucaja srca.

Sajmon vrati lišće na mesto. Ugao između tla i medenih zraka sunca smanjivao se; zraci su klizili u grmove, prelazili preko zelenih pupoljaka nalik na sveće, šunjali se prema krošnjama, a tama se zgušnjavala ispod drveća. Na sve slabijem svetlu žive boje su gasnule, a vrućina i metež su jenjavali. Pupiljci-sveće su se meškoljili. Zelene čašice su se lako otvorile i vrhovi belih cvasti otmemo su se podigli.

Sunce je napustilo čistinu i povuklo se s neba. Tama je kuljala, potapala staze između drveća, sve je postalo mutno i neobično, kao na dnu mora. Iz pupoljaka su se otvorili široki beli cvetovi i zatreperili pod kapljicama svetlosti prvih zvezda. Njihov miris izlivao se u noć i polako pokoravao ostrvo.

ČETVRTO POGLAVLJE

Išarana lica i duga kosa

Prvi ritam na koji su se privikli bio je spori prelaz od zore do naglog sumraka. Prihvatili su zadovoljstva jutra, jarko sunce, očaravajuće more i mirišljavi vazduh kao vreme kada je dobro igrati se, a život je tako ispunjen da nada nije neophodna, pa su je zato i zaboravili. Pre podneva, kad bi zraci sunca odozgo stremili gotovo uspravno, žive boje jutra postajale bi blaže, biseraste i prozračne, a vrućina je, kao da joj sunce sve više daje zamah, delila udarce koje su izbegavali trčeći u hlad, ležeći tamo, čak i spavajući.

U podne su se dešavale neobične stvari. Svetlucavo more se dizalo, bezočno neverovatno razdvajalo se u ravni; koralni greben i retke zakrčljale palme što su uhvatile korena na nešto višem tlu leteli su u nebo, drhtali, kidali se, nizali se kao kišne kapi na žici, ili se umnožavali u odrazima neobičnog niza ogledala. Ponekad se zemlja pomaljalo tamo gde kopna nije bilo, i nestajala kao mehur pod pogledima dečaka. Svinjče je učeno sve ovo pripisivao „fatamorgani“, a pošto nijedan dečak nije mogao da dopliva čak ni do spruda, preko vode u kojoj su ajkule čekale škljocajući čeljustima, navikli su se na ove tajanstvene pojave i nisu se na njih obazirali, kao što nisu obraćali pažnju ni na čudesne drhturave zvezde. U podne su se priviđenja upijala u nebo, a s neba je sunce zurilo naniže kao ljutito oko. Zatim su, pred kraj popodneva, priviđenja nestajala, a horizont je postajao ravan, plav i oštar. To je bilo drugo doba relativne svežine, ali ugroženo skorim mrakom. Kad sunce zađe, tama je padala na ostrvo kao da gasi požar, a skloništa bi se ispunila nemirom pod dalekim zvezdama.

Ipak, severnoevropska navika rada, igre i jela tokom čitavog dana nije im dozvoljavala da se potpuno naviknu na ovaj novi ritam. Maleni Persival se rano zavukao u kolibu i ostao u njoj dva dana; brbljao je, pevao i plakao dok ga svi nisu proglasili ćaknutim i ne naročito zabavnim. Od tada je bio bolešljiv, crvenih očiju i nesrećan – mališan koji se retko igrao i često plakao.

Mali dečaci nosili su opšti naziv „mališani“. Razlika u uzrastu, od Ralfa naniže, bila je postepena; iako je postojala neodređena oblast koju su nastanjivali Sajmon, Robert i Moris, svi su bez teškoća razaznavali velike na jednom kraju i mališane na drugom. Nesumnjivi mališani, otprilike šestogodišnjaci, živeli su sasvim odvojenim, a istovremeno vrlo raznolikim životom. Uglavnom su jeli, i to voće koje su mogli da dohvate, ne misleći mnogo na zrelost i kakvoću. Navikli su se na bolove u stomaku i nekakav hronični proliv. U mraku su ih mučili neizrecivi strahovi, pa su se zbijali

jedni uz druge, da se uteše. Osim za hranu i san, nalazili su vremena i za igre, besciljne i nevažne, na belom pesku pored vode. Plačući, dozivali su majke mnogo ređe nego što bi se očekivalo, bili su vrlo preplanuli i vrlo prljavi. Odazivali su se na zov školjke, delimično zato što je Ralf duvao u nju, a on je bio dovoljno veliki da bude veza s autoritativnim svetom odraslih, a delimično zato što su se silno zabavljali na skupovima. Inače su se retko petljali s velikima, i strastveno emotivni život u stadu pripadao je samo njima.

Gradili su zamkove od peska na sprudu rečice. Ti zamkovi su bili oko pola metra visoki, ukrašeni školjkama, uvelim cvećem i zanimljivim kamenčićima. Oko zamkova se širila mreža oznaka, staza, zidova, železničkih koloseka, čiji se značaj opazio samo kad se posmatraju s nivoa plaže. Mališani su se tu igrali, možda ne srećno, ali im je bar pažnja bila zaokupljena; često su se i po trojica igrali zajedno jedne igre.

Trojica su se i sada igrala – Henri je bio najkrupniji. Bio je takođe i daleki rođak dečaka s belegom nalik na dudinju kog niko nije video još od velikog požara. Ali Henri nije bio dovoljno veliki da ovo shvati, i da mu je neko rekao da se njegov rođak odvezao kući u avionu, on bi to prihvatio bez galame i neverice.

Henri je ovog popodneva bio nekakav vođa, zato što su druga dvojica bili Persival i Džoni, najmanji dečaci na ostrvu. Persival je bio nekako bezbojan, i nije bio lep čak ni rođenoj majci; Džoni je bio dobro građen, plavokos, urođeno ratoboran. Sada je slušao zato što ga je igra zanimala, pa su se njih trojica, klečeći na pesku, spokojno igrali.

Rodžer i Moris su izašli iz šume. Drugovi su ih smenili s dužnosti pored vatre, pa su sišli na plivanje. Rodžer je išao prvi, pravo između zamkova; rušio ih je nogama, gazio je cveće, razbacivao odabrano kamenje. Moris je išao za njim, smeja se i doprinosio razaranju. Mališani zastadoše i pogledaše uvis. Obeležja koja su ih posebno zanimala ostala su slučajno netaknuta, pa se nisu pobunili. Samo je Persival počeo da cvili, očiju punih peska, dok je Moris hitao dalje. U ranijem životu, Moris je jednom bio kažnjen jer je nekom mlađem dečku bacio pesak u oči. Iako ovde nije bilo teške roditeljske ruke, Morisu je ipak bilo nelagodno zbog prestupa. U dnu uma stvarao mu se nejasni obris opravdanja. Promrmljao je nešto o plivanju i dao se u laki trk.

Rodžer je ostao da posmatra mališane. Nije bio primetno tamniji nego kad su se srušili, ali gusta crna kosa što mu se spuštala niz vrat i nisko na čelo nekako je pristajala njegovom turobnom licu, pretvarajući njegov izraz, na prvi pogled nedruželjubiv i dalek, u preteću masku. Persival prestade da cvili - suze su isprale pesak – i nastavi da se igra. Džoni ga je posmatrao očima plavim kao porcelan; onda je počeo da razbacuje pesak, pa se Persival ponovo rasplakao.

Kad je Henriju igra dosadila, otišao je niz plažu, a Rodžer je krenuo za njim držeći se senki palmi i naoko slučajno lunjajući u istom pravcu. Henri se udaljavo

od palmi i senki, jer je bio premali da se skloni od sunca. Sišao je na plažu i počeo da se igra na ivici vode. Nailazila je velika pacifička plima, i svakih nekoliko trenutaka laguna je napredovala za centimetar-dva. U plićaku su živela neka bića, sitna providna ljubopitljiva stvorenjca koja su s talasima stizala na vreli suvi pesak. Nevidljivim organima čula ispitivala su ovo novo polje. Možda se hrana pojavila tamo gde je za poslednjeg pohoda nije bilo – ptičji izmet, bube, bilo kakav otpadak kopnenog života. Poput bezbrojnih sitnih zubaca testere, providne životinjice pustošile su plažu.

Ovo je opčinilo Henrija. Bockao je pesak prutićem, takođe naplavljenim i pobelemim, pokušavajući da usmeri kretanje malih razbojnika. Pravio je useke koje bi plima preplavila i trudio se da ih napuni stvorenjcima. Bio je presrećan, potpuno obuzet igrom, jer je osećao da nekako vlada živim bićima. Govorio im je, podsticao ih, naređivao im. Otisci njegovih stopala, sada puni vode, postali su zalivi u kojima su životinjice ostajale zarobljene, a to mu je davalo privid gospodarenja. Čučao je na ivici vode, pognut; kosa mu je pala preko čela i očiju, a popodneвно sunce odapinjalo je nevidljive strele.

Rodžer je takođe čekao. Prvo se skrivao iza velikog stabla palme, ali Henrija su providna bića očigledno potpuno očarala, pa je Rodžer iskoračio iza drveta. Pogledao je po plaži. Persival se izgubio, uplakan, a Džoni je ostao kao jedini vlasnik zamkova. Sedeo je tamo, pevušio za sebe i bacao pesak na zamišljenog Persivala. Iza njega, Rodžer je video platformu i odsjaj kapljica vode tamo gde su Ralf, Sajmon, Svinjče i Moris skakali u bazen. Slušao je pažljivo, ali ih je jedva čuo.

Iznenadni nalet vetra zatrese krošnje palmi; veliki listovi su se zanjihali i zatreperili. Dvadeset metara iznad Rodžera, grozd kokosa, vlaknastih grudvi velikih kao lopta za ragbi, otkao se s peteljke. Popadali su oko Rodžera uz glasnu tutnjavu, ali dečak je ostao netaknut. Nije ni pomislio da se skloni, nego je šetao pogledom od Henrija do kokosa i natrag.

Donji sloj zemlje ispod palmi nekada je bio plaža; pokolenja palmi razlabavila su kamenje, nekadašnje žalo neke druge obale. Rodžer se sagnuo, uzeo jedan kamen, naciljao i bacio ga na Henrija – i promašio. Kamen, simbol besmislene dokolice, odskoči pet metara od Henrija i bućnu u vodu. Rodžer nakupi pune šake kamenja i stade da ih baca. Ipak, nije se usudio da gađa blizu Henrija, već u krugu prečnika oko pet metara. To je, nevidljiv ali moćan, bio tabu starog života. Deca koja čuče bila su okružena zaštitom roditelja, škole, policije i zakona. Rodžerovu ruku kočila je civilizacija o kojoj nije znao ništa i koja je ležala u ruševinama.

Henrija je iznenadilo bućkanje u vodi. Ostavio je bešumne providne stvorove i kao lovački pas pokazao središte krugova koji su se širili. Kamenje je padalo tamo i ovamo, i Henri se poslušno okretao, ali uvek prekasno da opazi kamen u letu. Najzad je spazio jedan i nasmejao se, tražeći pogledom drugara koji ga začikava. Ali Rodžer se ponovo sakrio iza stabla, naslonio se na palmu, zadihan, ustreptalih kapaka. Onda

Henri izgubi zanimanje za kamenje i odluta.

„Rodžere.“

Pod jednim drvetom desetak metara dalje, stajao je Džek. Kad je Rodžer otvorio oči i ugledao ga, tamna senka podvukla mu se pod preplanulu kožu, ali Džek to nije primetio. Bio je ljut i nestrpljiv; pozvao je Rodžera rukom i dečaćić mu je prišao.

Na kraju reke nalazilo se jezerce, obična barica obzidana peskom, puna velikih vodenih ljiljana i trske oštre poput igle. Tu su čekali Sem i Erik, kao i Bil. Džek, skriven od sunca, kleknu uz vodu i razmota dva velika lista koja je doneo. U jednom je bila bela, a u drugom crvena glina. Pored njih je ležao prutić uglja donesen odozgo iz vatre.

Džek je usput objašnjavao Rodžeru.

„Ne mogu da me namirišu, ali mislim da me vide. Nešto roze ispod drveća.“

Razmazao je glinu.

„Kad bih samo imao i zelenu!“

Napola obojenog lica, okrenuo se Rodžeru i odgovorio na pitanje u dečakovom pogledu

„Za lov. Kao u ratu. Znaš – maskirne boje. Kao kad hoćeš da izgledaš drugačije...“

Uvijao se, željan da objasni.

„Kao bube na kori drveta.“

Rodžer je shvatio i ozbiljno klimnuo glavom. Blizanci su prišli Džeku i bojažljivo počeli da se bune zbog nečega. Džek odmahnu rukom.

„Zavežite.“

Utrljao je ugalj između crvenih i belih mrlja na licu.

„Ne. Vas dvojica idete sa mnom.“

Pogledao je svoj odraz; nije mu se dopao. Sagnuo se, zahvatio obema šakama mlaku vodu i sprao boju s lica. Pojaviše se pege i obrve boje peska.

Rodžer se nasmeši, preko volje.

„Baš si se umazao.“

Džek razmisli o svom novom licu. Jedan obraz i jedno oko obojio je u belo, zatim je utrljao crvenu glinu u drugu stranu lica i ugljem povukao crnu liniju od desnog uha do leve strane brade. Pogledao je odraz u bari, ali disanjem je remetio ogledalo.

„Semierik. Dajte mi kokos. Prazan.“

Kleknuo je držeći ljusku punu vode. Okrugla mrlja sunca pala mu je na lice, i dubina vode je zasijala. Zapanjeno je gledao, ne više u sebe, nego u uzvišenog, strašnog nepoznatog. Prolio je vodu i skočio na noge, uzbuđeno se smejući. Njegovo žilavo telo pored bare nosilo je masku koja je privukla preneražene poglede dečaka. Zaigrao je, a smeh mu se pretvorio u krvožedno režanje. Doskakutao je do Bila, a maska je živela svojim životom;

Džek se krio iza nje, oslobođen srama i nelagode. Crveno-belocrno lice skakalo

je i kidisalo na Bila. Bil prsnu u smeh, zatim iznenada ućuta i odluta kroz grmlje.

Džek pojuri ka blizancima.

„Ostali, u kolonu. Pokret!“

„Ali...“

„... Mi...“

„Pokret! Prikrašču se i probošču...“

Maska ih je naterala na poslušnost.

Ralf je izašao iz bazena, otrčao na plažu i seo u senku palme. Plava kosa lepila mu se za čelo, pa ju je sklonio. Sajmon je plutao po vodi udarajući nogama, a Moris je vežbao skokove. Svinjče je lunjao okolo, odsutno uzimao i bacao predmete. Barice u stenama, koje su mu se toliko dopadale, preplavila je plima, pa ga ništa nije zanimalo dok je čekao da se voda povuče. Ugledavši Ralfa, prišao mu je i seo pored njega.

Svinjče je na sebi imao ostatke kratkih pantalona, debelo telo bilo mu je zlatnosmeđe, a naočari su mu i dalje bleskale kad okrene glavu ka nečemu. Jedino njemu od svih dečaka na ostrvu kosa kao da uopšte nije rasla. Ostali su svi bili zarasli, ali Svinjčetu je kosa u pramenovima ležala preko temena, kao da mu je ćelavost prirodno stanje, a i ovaj će nepotpuni pokrivać uskoro nestati kao baršunasta prevlaka s rogova mladog srndaća.

„Razmišljao sam“, reće, „o ćasovniku. Mogli bismo da napravimo sunćani sat. Zabodeš štap u pesak i onda...“

„I avion i televizor“, reće Ralf kiselo, „i parnu lokomotivu.“ Svinjće odmahnu glavom.

„Za to ti treba mnogo metalnih stvari“, reće, „a mi metala nemamo. Ali štap imamo.“

Ralf se okrenu i nasmeši se preko volje. Svinjče je bio gnjavator; njegova debljina, njegova asmara i trezvene zamisli bili su dosadni, ali uvek se moglo izvući malo zadovoljstva iz zadirkivanja, ćak i slučajnog.

Svinjće opazi Ralfov osmeh i pogrešno ga shvati kao znak prijateljstva. Među velikima je prećutno zavladao mišljenje da je Svinjče gubitnik, ne samo zbog svog naglaska, što nije ni bilo važno, nego zbog debljine, asme, naoćara i oćigledne nesklonosti fizićkim poslovima. Sada se, videvši da je rekao nešto što je Ralfu izmamilo osmeh, obradovao i pokušao to da iskoristi.

„Imamo mnogo štapova. Svako moće da napravi sebi sunćani sat. Tako ćemo uvek znati koliko je sati.“

„To će nam mnogo pomoći.“

„Rekao si da želiš da se nešto radi. Kako bi nam pomoglo da se spasemo.“

„O, zaveži.“

Ralf skoći na noge i otrća nazad u bazen, baš kad je Moris izveo prilićno traljav skok. Ralf se obradovao prilici da promeni temu. Povicao je kad je Moris izronio.

„Na stomak! Na stomak!“

Moris se osmehnu Ralfu koji lako kliznu u vodu. Od svih dečaka on se u vodi najviše osećao kao kod kuće, ali danas, ljutit zbog govora o spasavanju, čak ni zelene dubine vode i iskrzano zlatno sunce nisu mu prijali. Umesto da ostane i igra se, zaplivaio je ravnim zamaskama ispod Sajmona, izašao iz bazena na drugom kraju i legao, vitak i sjajan poput foke. Svinjče, trapav kao i uvek, ustade i priđe mu; Ralf se okrenuo na stomak praveći se da ga ne vidi. Vazduh više nije treperio, i Ralf sumorno pređe pogledom preko plave zategnute žice horizonta.

Trenutak kasnije bio je na nogama i vikao.

„Dim! Dim!“

Sajmon pokuša da sedne i naguta se vode. Moris se taman spremio za skok; sada se zaljuljao na petama i jurnuo ka platformi, a onda skrenuo u travu ispod palmi i obukao svoje otrcane kratke pantalone kako bi bio spreman za sve.

Ralf je stajao, jednom rukom se držao za kosu, a drugu stezao u pesnicu. Sajmon je izlazio iz vode. Svinjče je trljao naočari o pantalone i škiljio u more. Moris je gurnuo obe noge u jednu nogavicu; od svih dečaka samo je Ralf bio nepomičan.

„Ja ne vidim nikakav dim“, reče Svinjče s nevericom. „Nikakav dim ne vidim. Ralfe, gde je dim?“

Ralf je ćutao. Sada je obema rukama držao kosu na čelu, da mu ne pada preko očiju. Naginjao se napred, a so mu je već bojila kožu u belo.

„Ralfe – gde je brod?“

Sajmon je stajao u blizini, gledajući Ralfa, pa horizont. Morisove pantalone s uzdahom popustiše, on ih odbaci, potrča u šumu pa se vrati.

Na horizontu se čvrsti mali čvor dima polako razvezivao. Ispod dima se videla tačkica koja je mogla biti dimnjak. Ralf je, bledog lica, sam sebi govorio.

„Videće naš dim.“

Svinjče je najzad gledao u pravom smeru.

„Ne izgleda bogzna kako.“

Okrenuo se i pogledao vrh planine. Ralf je gladnim očima zurio u brod. Boja mu se vraćala u lice. Sajmon je nemo stajao uz njega.

„Znam da slabo vidim“, reče Svinjče, „ali imamo li mi uopšte dim?“

Ralf se nestrpljivo trgnu, ne skidajući pogled s broda.

„Dim na planini.“

Moris dotrča i zabalji se u more. Sajmon i Svinjče gledali su uvis. Svinjče iskrivi lice, ali Sajmon povika kao da se ubo.

„Ralfe! Ralfe!“

Od napetosti ovog povika Ralf se okrenuo na pesku.

„Reci mi“, reče Svinjče sa strepnjom. „Ima li tamo signala?“

Ralf se osvrnu prema razvejanom dimu na horizontu, a zatim pogleda planinu.

„Ralfe – molim te! Ima li signala?“

Sajmon bojažljivo pruži ruku da dodirne Ralfa, ali Ralf pljuskajući pojuri plitkim krajem bazena, preko vrelog belog peska, i utrča pod palme. Trenutak kasnije borio se sa zamršenim puzavicama što su već obrastale ivice ožiljka. Sajmon potrča za njim, a onda i Moris. Svinjče povika:

„Ralfe! Molim te – Ralfe!“

Onda i on potrča; spotakao se o Morisove iscepane pantalone i nekako stigao do terase. Iza četvorice dečaka dim se polako vukao po horizontu; na plaži su Henri i Džoni zasipali peskom Persivala koji je ponovo tiho plakao – sva trojica potpuno nesvesni uzbuđenja.

Kad je Ralf stigao do ivice ožiljka, okrenute kopnu, ono malo daha što mu je ostalo koristio je da psuje. Očajnički se boreći, izgrebao se o puzavice i krv se slivala po njemu. Stao je tik pred strmim usponom na planinu. Moris je bio svega korak-dva iza njega.

„Svinjčetine cvike!“, povika Ralf. „Trebaće nam ako se vatra ugasila...“

Ućutao je i zaljuljao se na nogama. Svinjče je, jedva vidljiv, kaskao s plaže. Ralf pogleda horizont, pa planinu. Da li da otrči po Svinjčetine naočari, ili je brod već otišao? Ili da se popnu, pod uslovom da se vatra ugasila, i onda gledaju Svinjčeta kako se vuče uzbrdo i brod kako nestaje iza horizonta? Njišući se na šiljku potrebe, kidan neodlučnošću, Ralf povika:

„O bože! O bože!“

Sajmon najzad duboko udahnu probijajući se kroz žbunje. Ralf se borio dalje, ranjavajući se sve više, dok se pramen dima valjao.

Vatra je bila ugašena. Odmah su to videli; videli su ono što su već znali dole na plaži, kad ih je pramen dima od kuće prizvao. Vatra se ugasila, bila je mrtva, bez imalo dima. Čuvari su je ostavili. Hrpa neupotrebljenog drveta ležala je spremna.

Ralf se okrenu ka moru. Horizont se protezao, ponovo bezličan, go osim jedva vidljivog tračka dima. Ralf spotičući se potrča po kamenju, zastade na ivici ružičaste stene i povika brodu:

„Vrati se! Vrati se!“

Trčao je tamo-amo po steni, sve vreme okrenut moru, a glas mu je ludački odzvanjao.

„Vrati se! Vrati se!“

Stigli su Sajmon i Moris. Ralf se netremice zagleda u njih. Sajmon se okrenu i otre vodu s lica. Ralf iz dubina utrobe izgovori ono najstrašnije.

„Pustili su vatru da se ugasi.“

Pogledao je niz negostoljubivi bok planine. Svinjče je stigao, bez daha, cvileći kao mališan. Ralf stegnu pesnice i pocrvene. Tvrdi pogled i ogorčeni ton govorili su umesto njega.

„Evo ih.“

Povorka se pojavila, duboko dole između ružičastog kamenja pored vode. Neki

dečaci imali su na glavama crne kape, ali su inače bili gotovo potpuno nagi. Istovremeno su podizali štapove kad god naiđu na lako prohodan deo staze. Pevali su nešto u vezi sa zavežljajem koji su blizanci veoma pažljivo nosili. Ralf je lako razaznao Džeka, čak i s te daljine – visokog, crvenokosog i, naravno, na čelu kolone.

Sajmon je gledao Ralfa pa Džeka, kao što je šetao pogledom od Ralfa do horizonta, i nešto što je video preplašilo ga je. Ralf je ćutao i čekao da se povorka približi. Iza Džeka su išli blizanci; na ramenima su nosili dugačku motku. Glasovi su se čuli, ali još daleki, pa su reči ostale nerazumljive. Rasporena mrtva svinja snažno se njihala na motki dok su se blizanci s mukom vukli po neravnom tlu. Glava svinje visila je na rasečenom vratu, pa se činilo da životinja nešto traži po zemlji. Najzad su reči doplovile do njih preko doline pocrnelog drveta i pepela.

„Ubij svinju. Kolji svinju. Prolij krv.“

Ali kako su reči postale jasne, povorka je stigla do najstrmijeg dela uspona, i pevanje je gotovo odmah zamrlo. Svinjče šmrknu, a Sajmon ga hitro učutka, kao da je debeli dečak zagalamio u crkvi.

Džek se, lica umrljanog glinom, prvi popeo na vrh; uzbuđeno je pozdravio Ralfa podignutim kopljem.

„Vidi! Ubili smo svinju – prikrali smo se – opkolili ih...“

Progovoriše i lovci.

„Stali smo ukруг...“

„Šunjali smo se...“

„Svinja je zaskičala...“

Blizanci su stajali mirno, a svinja se ljuljala između njih; crna utroba padala je po tlu. Činilo se da se cere jednim širokim presrećnim osmehom. Džek je odjednom mogao svašta da ispriča Ralfu. Umesto toga, počeo je da igra, onda se setio svog dostojanstva i umirio se, široko se osmehujući. Opazio je krv na svojim rukama i zgađeno se iskreveljio, potražio nešto čisto da ih obriše, zatim ih otro o svoje pantalone i nasmejao se.

Ralf progovori.

„Pustili ste vatru da se ugasi.“

Džek pogleda, neodređeno ljutit zbog te sitnice, ali suviše srećan da bi se zabrinuo.

„Možemo ponovo da zapalimo vatru. Šteta što nisi bio s nama, Ralfe. Sjajno smo se proveli. Blizanci su popadali...“

„Naleteli smo na svinju...“

„Pao sam tačno na nju...“

„Ja sam je zaklao“, reče Džek ponosno, ali se ipak trgnu. „Daj mi svoj nož, Ralfe, na načinim zarez na dršci.“

Dečaci su čavrljali i igrali. Blizancima osmeh nije silazio s lica.

„Krv je kuljala“, reče Džek, smejući se i drhteći. „Da si samo video!“

Ralf ponovo progovori, hrapavim glasom. Nije se ni makao.

„Pustili ste vatru da se ugasi.“

Od ponavljanja Džeka obuze nelagoda. Pogledao je blizance, pa ponovo Ralfa.

„Trebali su nam za lov“, reče, „inače nas ne bi bilo dovoljno za opkoljavanje.“

Pocrveneo je, svestan svoje krivice.

„Vatra se ugasila pre samo sat-dva. Ponovo ćemo je upaliti...“

Primitio je Ralfovo izgrebano nago telo i ozbiljno ćutanje četvorice. Trudio se, velikodušan u svojoj sreći, da ih uključi u događaj. Um mu je bio krcat utiscima; sećao se saznanja koje su stekli kad su okružili uskoprcanu svinju, saznanja da su nadmudrili živog stvora, nametnuli mu svoju volju i uzeli mu život kao u dugom, osvežavajućem gutljaju.

Raširio je ruke.

„Trebalo je da vidiš krv!“

Lovci su se bili primirili, ali na ovo su ponovo zažagorili. Ralf zabaci kosu. Jednom rukom pokaza prazni horizont. Glas mu je bio snažan i divljačan, u trenu ih je učutkao.

„Videli smo brod.“

Džek, odjednom suočen s previše strašnih optužbi, koraknu u stranu. Spustio je ruku na svinju i izvukao nož. Ralf spusti ruku, stegnute pesnice, i glas mu zadrhta.

„Mogli su da nas primete. Mogli smo da pođemo kući...“

Ovo je bilo previše za Svinjče; u bolu gubitka zaboravio je svoju stidljivost. Povikao je, prodorno:

„Ti i tvoja krv, Džek Meridju! Ti i tvoj lov! Mogli smo da krenemo kući...“

Ralf odgurnu Svinjče.

„Ja sam vođa, trebalo je da radite ono što vam kažem. Samo pričate. Ne možete ni kolibe da gradite – odjurili ste u lov i ostavili vatru da se ugasi...“

Okrenuo se, za trenutak zanemeo. Onda mu se glas povratio, kipeći od besa.

„Prošao je brod...“

Jedan od manjih lovaca zajeca. Svi su polako shvatali strašnu istinu. Džek je vrlo pocrveneo u licu dok je sekao i cimao svinju.

„Zadatak je bio težak. Trebali su nam svi.“

Ralf se okrenu.

„Mogao si da uzmeš sve kad dovršimo kolibe. Ali ti si morao u lov...“

„Trebalo nam je meso.“

Dok je to govorio, Džek ustade s krvavim nožem u ruci. Dva dečaka gledala su se oči u oči. Suočili su se blistavi svet lova, taktike, žestokog oduševljenja i veštine, i svet žudnje i zbunjenog zdravog razuma. Džek prebaci nož u levu ruku i razmaza krv po čelu, sklanjajući ulepljenu kosu.

Svinjče započe ponovo.

„Niste smeli da pustite vatru da se ugasi. Rekli ste da ćete održavati dim...“

Ove Svinjčetove reči i jecaji saglasnosti nekih lovaca naterашe Džeka u nasilje. Zakoračio je napred i, najzad u prilici da udari nekoga, zaterao Svinjčetu pesnicu u stomak. Svinjče zastenja i sede. Džek se nadnese nad njega. Glas mu se prozlio od poniženja.

„Hoćeš još, hoćeš još? Debeli!“

Ralf zakorači ka njima, a Džek udari Svinjče po glavi. Naočari poleteše i zvecnuše o kamen. Svinjče užasnuto zavapi:

„Moje naočari!“

Čučnuo je i stao da pipa oko kamenja, ali našao ih je Sajmon, koji je tamo stigao prvi. Strasti su lepetale oko Sajmona na vrhu planine svojim jezivim krilima.

„Jedna strana se razbila.“

Svinjče zgrabi naočari i stavi ih. Zlokobno je pogledao Džeka.

„Ne mogu bez naočara. Sada imam samo jedno oko. Čekaj samo...“

Džek krenu ka Svinjčetu, a ovaj pobeže iza velike stene. Izvirio je preko vrha i besno gledao Džeka jednim svetlucavim okom.

„Sada imam samo jedno oko. Čekaj samo...“

Džek uze da oponaša njegovu kuknjavu i bežanje.

„Sam' ti čekaj!“

Svinjče i poruga su bili tako smešni da su lovci prsnuli u smeh. Džek se ohrabrio. Nastavio je da puzi, a smeh se pojačao do histerične oluje. Ralf oseti kako mu se usne trzaju i preko volje; naljutio se na sebe što popušta.

Promrmljao je.

„To je bilo podlo.“

Džek prestade da se vrti i stade pred Ralfa. Vikao je.

„U redu, u redu!“

Pogledao je Svinjče, lovce, Ralfa.

„Žao mi je. Zbog vatre, mislim. Eto. Ja...“

Uspravio se.

„Ja se izvinjavam.“

Lovci zažamoriše s divljenjem njegovoj otmenosti. Očigledno su smatrali da je Džek postupio ispravno, da se iskupio velikodušnim izvinjenjem, a da sada Ralf nekako nije u pravu. Čekali su prikladno ispravan odgovor.

Ali Ralfovo grlo odbijalo je da ga protisne. Gadilo mu se, povrh Džekovog prestupa, ovo poigravanje rečima. Vatra je ugašena, brod je otišao. Kako ne shvataju? Umesto učtivosti, iz grla mu izlete gnev.

„To je bilo podlo.“

Tišina je vladala planinskim vrhom, a nešto neprozirno pojavilo se u Džekovom pogledu i gotovo odmah nestalo.

Ralfove poslednje reči bile su neprijatno mrmljanje.

„U redu. Zapalite vatru.“

Napetost je malo popustila kad se pojavio jasan zadatak. Ralf nije rekao više ništa, niti se makao; stajao je oborene glave i gledao u pepeo oko nogu. Džek je bio bučan i neumoran. Izdavao je naredjenja, pevao, zviždao, dobacivao primedbe nemom Ralfu, primedbe koje nisu iziskivale odgovor, i zato nisu mogle da izazovu grdnju. Ralf je i dalje ćutao. Niko, čak ni Džek, nije mu rekao da se pomeri, i na kraju su podigli lomaču tri metra dalje, na ne baš sasvim zgodnom mestu. Tako je Ralf učvrstio svoje vođstvo, a ne bi odabrao bolji način ni da je o tome razmišljao danima. Protiv ovog oružja, neopipljivog, ali delotvornog, Džek je bio nemoćan, pa je besneo i ne znajući zašto. Kad je lomača podignuta, on i Ralf su bili na suprotnim stranama visoke ograde.

Pošto su nakupili drvo, nastala je nova kriza. Džek nije imao čime da zapali vatru. Na njegovo iznenađenje, Ralf pride Svinjčetu i uze naočari od njega. Čak ni Ralf nije bio svestan kako se veza između njega i Džeka prekinula i učvrstila se negde drugde.

„Vratiću ti.“

„Idem i ja.“

Svinjče je stajao iza Ralfa, izolovan u moru besmislenih boja, a Ralf je kleknuo i uhvatio blistavu mrlju u žižu. Vatra je odmah planula, a Svinjče je pružio ruke i zgrabio naočari.

Pred ovim čarobno privlačnim ljubičastim, crvenim i žutim cvetovima, neprijateljstvo se topilo. Postali su dečaci okupljeni oko logorske vatre; čak i Ralf i Svinjče su se delimično uključili. Uskoro su neki dečaci jurili niz padinu po još drveta dok je Džek sekao svinju. Pokušali su da drže celu životinju na motki iznad vatre, ali motka je izgorela brže nego što se svinja pekla. Na kraju su natakli komade mesa na grane i držali ih nad vatrom; čak i tako su se dečaci ispekli koliko i svinjetina.

Ralfu je išla voda na usta. Hteo je da odbije meso, ali dosadašnja hrana – voće, orasi, povremeno rakovi ili riba – nije mu pružala snage za otpor. Prihvatio je komad polusirovog mesa i žvakao ga kao vuk.

I Svinjčetu je voda tekla na usta. Progovorio je.

„Za mene nema?“

Džek je hteo da ga ostavi u nedoumici, i tako uspostavi svoju moć, ali Svinjče je, objavivši njegov propust, nužno izazvao još veću svirepost.

„Ti nisi bio u lovu.“

„Nije ni Ralf“, reče Svinjče plačljivo, „nije ni Sajmon.“ Nastavio je glasnije: „A mesa je ostalo kol’ko na raku.“

Ralf se nelagodno promeškoltio. Sajmon, sedeći između blizanaca i Svinjčeta, obrisa usta i gurnu preko stene svoj komad mesa Svinjčetu, koji ga zgrabi. Blizanci se zacerekaše, a Sajmon posramljeno obori glavu.

Onda Džek skoči na noge, odreza veliko parče mesa i baci ga Sajmonu pred noge.

„Žderi, proklet bio!“

Razjareno je zurio u Sajmona.

„Uzmi!“

Okrenuo se na peti usred kruga preneraženih dečaka.

„Ja sam vam nabavio meso!“

Nebrojene i neizrecive uvrede koje je podneo pretvorile su njegov bes u nešto iskonsko i zastrašujuće.

„Obojio sam lice – prikrao sam se. Sada jedite... svi... A ja...“

Tišina se na vrhu planine polako produbljivala sve dok se pucketanje vatre i tiho cvrčanje mesa nisu jasno čuli. Džek je tražio razumevanje, ali je pronašao samo poštovanje. Ralf je stajao usred pepela signalne vatre, ruku punih mesa, nem.

Tišinu je najzad prekinuo Moris. Promenio je temu i počeo da govori o onome što je jedino moglo da ih zbliži.

„Gde ste našli svinju?“

Rodžer pokaza niz negostoljubivu stranu.

„Bile su tamo, pored mora.“

Džek se pribrao; nije mogao da podnese da neko drugi priča njegovu priču. Brzo se umešao.

„Raširili smo se. Ja sam se šunjao, na rukama i kolenima. Koplja su ispadala jer nemaju kuke. Svinja je trčala i dizala paklenu galamu...“

„Okrenula se i potrčala ukруг, krvava...“

Svi dečaci govorili su uglas, s olakšanjem, uzbuđeni.

„Primakli smo se...“

Prvi udarac joj je oduzeo zadnje noge, pa je krug mogao da se zatvori i udara, udara...

„Ja sam zaklao svinju...“

Blizanci, i dalje se cereći istim osmehom, skočiše i potrčaše jedan oko drugog. Onda se priključiše i ostali, skičeći poput svinje na umoru i vičući.

„Udri je u glavu!“

„Zabodi do drške!“

Onda Moris stade da oponaša svinju; utrčao je skičeći u središte kruga, a lovci su se, okružujući ga, pretvarali da ga udaraju. Igrali su i pevali:

„Ubij svinju! Kolji svinju! Prolij krv.“

Ralf ih je posmatrao, s prezirom i zavišću. Tek kad su se umorili, kad je pevanje utihnulo, progovorio je.

„Sazivam skup.“

Jedan po jedan, lovci su stali i zagledali se u njega. „Školjkom. Sazivam skup čak

i ako moramo da se sakupimo po mraku. Dole na platformi. Kad dunem. Sada.“
Okrenuo se i pošao niz planinu.

PETO POGLAVLJE

Zver iz vode

Nadolazila je plima; između vode i bele uzvišice pored terase s palmama ostala je samo uska traka čvrstog tla. Ralf krenu tom čvrstom stazom jer je želeo da razmisli, a samo tuda je mogao da korača ne gledajući u noge. Odjednom ga je, dok je hodao pored vode, obuzela krajnja zapanjenost. Otkrio je da shvata sivilo ovog života, u kom je sve improvizacija, u kom svako veći deo jave provodi pazeći gde staje. Stao je i zagledao se u traku peska; setivši se prvog oduševljenog istraživanja, koje kao da je deo nekog vedrijeg detinjstva, podsmešljivo se nacerio. Okrenuo se i pošao natrag ka platformi, licem okrenut suncu. Došlo je vreme za skup; koračajući kroz veličanstvenu sunčevu svetlost, u glavi je tačku po tačku prelazio svoj govor. Na ovom skupu ne sme biti grešaka, ne sme se trčati za vetrom...

Izgubio se u lavirintu misli, nejasnih jer mu je nedostajalo reči da ih iskaže. Namrštio se i pokušao ponovo.

Ovaj skup ne treba da bude zabava, nego ozbiljan posao.

Na ovo je krenuo brže, iznenada svestan hitnosti, sunca koje zalazi i povetarca koji je stvorio svojim hitrim hodom. Taj vetrić hladio mu je lice i lepio mu sivu košulju za grudi, i opazio je – u tom novom raspoloženju razumevanja – da su prevoji košulje kruti kao karton. Primetio je kako mu otrcane ivice kratkih pantalona ostavljaju neugodan ružičasti trag na butinama. Zgrčenog uma, Ralf je otkrio prljavštinu i propadanje, shvatio je koliko mu se ne dopada da stalno sklanja zamršenu kosu s očiju i da se, kad sunce zađe, bučno valja po suvom lišću. Na ovo je potrčao.

Plaža pored bazena bila je išarana grupicama dečaka koji su čekali skup. Nemo su se razmakli pred njim, svesni njegovog turobnog raspoloženja i svoje greške s vatrom.

Mesto za skup na kom je stajao bilo je oblika grubog trougla, nepravilno i sklepano, kao i sve što su do tada napravili. Tu je bilo deblo na kom je sedeo; to oboreno drvo mora da je bilo izuzetno veliko za platformu. Možda ga je tu donela neka od legendarnih pacifičkih oluja. To stablo ležalo je uporedo s plažom, pa je Ralf sedeo okrenut licem prema plaži, a dečacima je bio samo tamni obris naspram drhtavog sjaja lagune. Dve strane trougla, čiju je osnovu činila oborena palma, bile su još neodređenije. Desno je ležao balvan uglačan od nemirnog sedenja, ali ne tako veliki kao vođin, i ne toliko udoban. S leve strane bila su četiri manja debla, a jedno je – ono najdalje – ležalo krajnje nesigurno. Iz okupljanja u okupljanje, dečaci su se

smejali kada se neko previše nagne, a deblo se izmakne i obori pet-šest dečaka unazad na travu. Pa ipak, opazio je, niko se nije dosetio, ni on sam, ni Džek, ni Svinjče – da donese kamen i podupre drvo. Nastaviće da podnose to labavo drvo zato što, zato što... Ponovo se izgubio u dubokim mislima.

Ispred svakog debla trava je bila ugažena, ali je u sredini rasla visoka i nedirnuta. Onda je, u vrhu trougla, ponovo rasla visoka jer tamo niko nikad nije sedeo. Oko mesta za skup dizala su se siva stabla, prava ili nagnuta, noseći nizak krov od lišća. S dve strane bila je plaža, iza laguna, a ispred ostrvska tama.

Ralf se okrenu sedištu za vođu. Nikad nisu održali skup ovako kasno. Zato je sve izgledalo drugačije. Obično su donje strane lišća bile obasjane mrežom zlatnih odsjaja, a lica dečaka osvetljena odozdo, kao da, pomisli Ralf, drže u rukama električne lampe. Ali sada se sunce spustilo na jednu stranu, pa su senke bile tamo gde im je i mesto.

Ponovo se osetio čudnovato raspoloženim za razmišljanje, što mu inače nije bilo svojstveno. Ako su lica drugačija kad se osvetle odozgo ili odozdo, šta je lice? Šta je bilo šta?

Ralf se nestrpljivo promeškolji. Kad si vođa, nevolja je u tome što moraš da misliš, moraš da budeš pametan. A onda se nešto desi i moraš da odlučiš na brzinu. To tera ljude na razmišljanje, jer misao je vredna, daje ploda...

Samo što, pomisli Ralf gledajući mesto za vođu, ja ne mogu da mislim. Ne kao Svinjče.

Ralf je još jednom, iste večeri, morao da prilagodi svoje stavove. Svinjče ume da misli. Ume da ide korak po korak u onoj svojoj debeloj glavi: ali Svinjče nije vođa. Ali Svinjče, uprkos svom smešnom telu, ima mozga u glavi. Ralf je postao stručnjak za razmišljanje, i umeo je da prepozna misao kod drugih.

Sunce mu je bilo u oči i podsećalo ga da vreme prolazi, pa je uzeo školjku s drveta i razgledao je. Od izloženosti vazduhu, žuta i ružičasta površina gotovo je sasvim izbledela, postala skoro providna. Ralf je osećao neku vrstu toplog poštovanja prema školjci, iako ju je svojom rukom upecao u laguni. Okrenuo se skupu i prineo školjku usnama.

Ostali su očekivali poziv, pa su odmah došli. Oni koji su znali da je brod prošao pored ostrva dok je vatra bila ugažena bili su potišteni zbog Ralfovog gneva, a na one druge, uključujući i mališane, koji ništa nisu znali, ozbiljna tišina skupa ostavila je snažan utisak. Skup se brzo uvećavao; Džek, Sajmon, Moris i većina lovaca smestili su se desno od Ralfa, a ostali levo. Svinjče je stao izvan trougla. Ovo je nagoveštavalo da želi da sluša, ali ne i da govori; Svinjče je ovo izveo u znak nezadovoljstva.

„Ovako stoje stvari: skup nam je potreban.“

Niko nije rekao ništa, ali lica okrenuta ka Ralfu bila su, sva do jednog, napeta. Mahnuo je školjkom. Iskustvo ga je naučilo da se ovakve jednostavne izjave moraju

ponoviti bar dva puta kako bi ih svi shvatili. Govornik treba da sedne, da privuče sve poglede na školjku, i da izgovara reči kao da ispušta teško okruglo kamenje među slušaoce koji čuče ili sede. Tražio je po glavi jednostavne reči, koje će i mališani shvatiti, da objasni čemu služi ovaj skup. Kasnije će možda umešni govornici – Džek, Moris, Svinjče – upotrebiti svu svoju veštinu da izokrenu skup, ali sada, na početku, tema rasprave mora da se iznese jasno.

„Trebamo skup. Ne radi zabave. Ne radi smeha i padanja s brvna“ – grupa mališana na rasklaćenom deblu se zgledala i zakikotala – „ne radi zbijanja šala ili“ – podigao je školjku tragajući za ubedljivim rečima – „radi mudrijašenja. Ne zbog toga. Nego da sve postavimo na pravo mesto.“

Zastao je.

„Šetao sam. Otišao sam potpuno sam da razmislim šta je šta. Sada znam šta nam treba. Trebamo skup da postavimo sve na svoje mesto. I ja ću govoriti prvi.“

Začutao je i po navici sklonio kosu s čela. Svinjče se ušunja u trougao, okončavši svoje nezapaženo negodovanje, i pridruži se ostalima.

Ralf nastavi.

„Imamo mnogo skupova. Svi volimo da govorimo i da se okupljamo. Da odlučujemo. Ali odluke se ne sprovode. Rekli smo da ćemo donositi vodu s potoka i čuvati je u ljuskama kokosa pokrivenu svežim lišćem. Tako je i bilo, dan-dva. Sada vode nema. Ljuske su prazne. Svi piju na potoku.“

Začuo se mrmor odobravanja.

„Nije loše da se pije na potoku. Mislim, i ja radije pijem tamo znate, iz bazena gde je vodopad – nego iz stare kokosove ljuske. Ali odlučili smo da vodu donosimo. A ne donosimo je. Po podne su samo dve ljuske bile pune.“

Oblizao je usne.

„Zatim, tu su kolibe. Skloništa.“

Žamor se podiže i utihnu.

„Skoro svi spavate u kolibama. Noćas ćete, osim Semierika, koji spavaju pored vatre, svi leći u kolibe. Ko ih je podigao?“

Dečaci ponovo zažagoriše. Svi su gradili kolibe. Ralf je morao ponovo da mahne školjkom.

„Čekajte malo! Mislim, ko je gradio sve tri? Svi smo gradili prvu, drugu smo napravili nas četvorica, a onu treću podigli smo Sajmon i ja. Zato je tako klimava. Ne. Ne smejte se. Ta koliba će se srušiti ako kiša ponovo padne. A tada će nam skloništa trebati.“

Zastao je i nakašljao se.

„Ima još nešto. Odabrali smo ono stenje desno iza bazena za kupanje da nam bude toalet. I to je bilo pametno. Voda ih čisti. Vi mališani znate kako je to.“

Poneko se zakikotao i blesnuo očima.

„Sada se svi olakšavaju gde stignu. Čak i pored skloništa i platforme. Vi,

mališani, kad jedete voće pa vas pritera...“ Skupom se zaori smeh.

„Kažem vam, kad vas protera, ne dirajte voće. Prljavo je.“ Ponovo smeh.

„Kažem, prljavo je.“

Čupkao je svoju prljavu sivu košulju.

„Mnogo je prljavo. Ako vas pritera, trčite uz plažu do stenja. Razumete?“

Svinjče posegnu za školjkom, ali Ralf zatrese glavom. Ovaj govor je bio isplaniran, tačku po tačku.

„Treba svi ponovo da idemo među to stenje. Ovde je sve prljavije.“ Zastao je. Skup je predosetio krizu, i napeto je iščekivao nastavak. „A sada o vatri.“

Ralf ispusti preostali vazduh, a skup uzdahnu za njim. Džek uze da bocka nožem komadić drveta i došapnu nešto Robertu, koji okrenu glavu.

„Vatra je najvažnija stvar na ostrvu. Kako će nas neko spasti, osim pukom srećom, ako ne održavamo vatru? Zar je za nas održavanje vatre prevelik zadatak?“

Mahnuo je rukom.

„Pogledajte! Koliko nas ima? A ne možemo da održavamo vatru i dim. Zar ne razumete? Zar ne vidite da treba... da treba pre da umremo nego da zapustimo vatru?“

Lovci se sramežljivo zakikotaše. Ralf se besno okrenu ka njima.

„Vi, lovci! Samo se vi smejte! Ali, kažem vam, vatra je važnija od svinje, koliko god da ih ubijete. Da li svi razumete?“ Raširio je ruke i okrenuo se čitavom trouglu.

„Moramo gore praviti dim – ili umreti.“

Začutao je, opipavajući sledeću tačku.

„Ima još nešto.“

Neko doviknu:

„Ima previše toga.“

Čulo se odobravajuće mrmljanje. Ralf ih nadjača.

„I još nešto. Samo što nismo zapalili čitavo ostrvo. I gubimo vreme valjajući kamenje i praveći male vatre za kuvanje. Kažem vam ovo i proglašavam to pravilom, jer ja sam vođa. Nećemo paliti vatre nigde osim na planini. Nikad.“

Odmah nastade metež. Dečaci poustajaše i povikaše, a i Ralf poče da viče.

„Ako vam treba vatra da skuvate ribu ili raka, a vi se lepo popnite na planinu. Tako ćemo biti sigurni.“

Mnoštvo ruku posezalo je za školjkom na svetlu zalazećeg sunca. Ralf je stegnu i skoči na balvan.

„To sam sve hteo da kažem. Sada sam rekao. Izabrali ste me za vođu. Sada radite ono što vam kažem.“

Umirili su se, polako, i najzad ponovo posedali. Ralf sede i progovori normalnim glasom.

„Zapamtite. Stene su toalet. Vatra se održava i pravi se signalni dim. Ne uzimajte vatru s planine. Nosite hranu gore.“

Džek ustade, mršteći se u polutami, i pruži ruke,

„Još nisam završio.“

„Ali pričaš i pričaš!“

„Školjka je kod mene.“

Džek sede, gundajući.

„Poslednja stvar. Ono o čemu se priča.“

Sačekao je da se platforma sasvim umiri.

„Sve se ruši. Ja ne razumem zašto. Lepo smo počeli, bili smo srećni. A onda...“

Nežno je mahao školjkom, gledajući iza njih u prazno, sećajući se zveri, zmije, vatre, razgovora o strahu.

„Onda su počeli da se boje.“

Žamor, gotovo jecaj, nastade i nestade. Džek prestade da delje. Ralf nastavi, naglo.

„Ali to mališani pričaju. Da raščistimo. Zato je strah poslednje o čemu ćemo razgovarati.“

Kosa mu je ponovo padala u oči.

„Moramo da razgovaramo o strahu i odlučimo da tu nema ničega. I ja se ponekada plašim, ali to je glupost! Kao duhovi. A kada odlučimo, možemo da počnemo iznova i pazimo na stvari kao što je vatra.“ Slika trojice dečaka na plaži prolete mu kroz glavu. „I da budemo srećni.“

Ralf svečano položi školjku na deblo pored sebe u znak da je završio. Ono malo sunčevih zraka sijalo je vodoravno.

Džek ustade i uze školjku.

„Znači, ovaj skup služi da se kaže šta je šta. Ja ću vam reći šta je šta. Tu priču o strahu otpočeli su mališani. Zver! Odakle? Naravno da se ponekad uplašimo, ali na to smo se navikli. Samo, Ralf kaže da vrištite noću. Šta to drugo znači nego ružne snove? Osim toga, vi ne lovite, ne gradite i ne pomažete – vi ste gomila običnih cmizdravaca i maminih maza. Eto. A što se tiče straha – naviknite se na to kao i svi mi ostali.“

Ralf je otvorenih usta zurio u Džeka, ali ovaj to nije opazio. „Stvari stoje ovako – strah ti ne može ništa, kao ni san. Na ovom ostrvu nema zveri kojih se treba plašiti.“ Pogledao je red mališana koji su se sašaptavali. „Ako vas nešto dohvati, tako vam i treba, vi beskorisni plačljivci! Ali *nema* životinje...“

Ralf ga ljutito prekinu.

„Šta je ovo? Ko je govorio o životinji?“

„Ti, pre neki dan. Rekao si da sanjaju i vrište. Sada pričaju ne samo mališani, nego ponekad i moji lovci pričaju o nečemu, o nečem tamnom, o zveri, o nekakvoj životinji. Čuo sam ja. Mislio si da nisam, je li? Sad me slušaj. Na malim ostrvima nema velikih životinja. Ima samo svinja. Lavovi i tigrovi žive u velikim zemljama, u

Africi i Indiji...“

„I u zoološkom vrtu...“

„Školjka je kod mene. Ne govorim o strahu. Govorim o zveri. Plašite se ako hoćete. Ali što se tiče zveri...“

Džek zastade, držeći školjku obema rukama, i okrenu se svojim lovcima s prljavim crnim kapama.

„Jesam li ja lovac ili nisam?“

Jednostavno su zaklimali. On je lovac, u to niko nije sumnjao. „Dakle – obišao sam čitavo ostrvo. Sam. Ako zver postoji, jaje nisam video. Plašite se ako ste takvi – ali u šumi zveri nema.“ Džek ostavi školjku i sede. Čitav skup mu je s olakšanjem zapljeskao. Onda Svinjče podiže ruku.

„Ne slažem se sa svime što je Džek rekao, ali s nečim se slažem. Naravski da nema zveri u šumi. Kako bi moglo da bude? Šta bi zver jela?“

„Svinje.“

„Mi jedemo svinje.“

„Svinjče!“

„Školjka je kod mene!“, reče Svinjče ljutito. „Ralfe, treba da učute, je F da? Zavežite, vi mališani! Hoću da kažem da se ne slažem s tim o tom strahu. Naravno, u šumi nema ništa čega treba da se plašimo. Pa... i ja sam bio u šumi! Još malo pa ćete pričati o duhovima i takvim stvarima. Svi znamo šta se dešava, a ako nešto ne valja, neko će to već srediti.“

Skinuo je naočari i trepnuo. Sunce je zašlo kao da je neko ugasio svetlo.

Nastavio je da objašnjava.

„Kad vas zaboli stomak, velike ili male...“

„Tvoj stomak je veliki.“

„Kad se ismejete možda ćemo nastaviti skup. A ako se oni mališani ponovo budu pentrali na ono klimavo deblo, pašće za tren oka. Zato bolje neka sednu na zemlju i slušaju. Ne. Postoji doktor za sve, čak i za ono u glavi. Ne mislite valjda da sve vreme treba da se plašimo ničega? Život je“, reče Svinjče slobodnije, „život je nauka, eto šta je. Za godinu-dve, kad se rat završi, putovaće se do Marsa i natrag. Znam da zver ne postoji – mislim, zver s kandžama i tako to – ali znam da ne postoji ni strah.“

Svinjče zastade.

„Osim ako...“

Ralf se nemirno promeškolji.

„Osim ako šta?“

„Osim ako se ne plašimo ljudi.“

Polupodrugljivi smeh zaori se među dečacima na tlu. Svinjče pognu glavu i užurbano nastavi.

„Da čujemo onda onog mališana koji je pričao o zveri, i da mu pokažemo koliko

je praznoglav.“

Mališani zabrblijaše među sobom, a onda jedan ustade.

„Kako se zoveš?“

„Fil.“

Za mališana, bio je vrlo samouveren; pružio je ruke, držao školjku kao Ralf, i pogledao oko sebe da privuče svačiju pažnju.

„Sinoć sam sanjao strašan san, da se borim s nečim. Bio sam sam, ispred kolibe, i borio se s onim izvujanim stvarima s drveća.“

Začutao je, a ostali mališani nasmejali su se u užasnutom saosećanju.

„Onda sam se uplašio i probudio. Bio sam ispred kolibe, sam, a onog izuvijanog nije bilo.“

Živi užas ove slike, tako moguć i tako ogoljeno zastrašujući, sve ih je učutkao. Dečaćičev glas piskavo se čuo iza školjke.

„Uplašio sam se i zvao Ralfa, i onda sam video da se nešto kreće između drveća, nešto veliko i strašno.“

Zastao je, donekle preplašen sećanjem, ali i ponosan zbog pažnje koju je privukao.

„To je bio ružan san“, reče Svinjče, „hodao je u snu.“

Skup se turobno saglasi žamorom.

Mališan tvrdoglavo zatrese glavom.

„Spavao sam kad sam se borio s onim izuvijanim, a kad je otišlo probudio sam se i video nešto veliko i strašno kako se kreće među drvećem.“

Ralf pruži ruku da uzme školjku, a mališan sede.

„Spavao si. Tamo nije bilo ničega. Kako bi neko mogao da luta noću po šumi? Je li neko lutao? Je li neko izlazio?“

Usledila je duga tišina, dok se skup cerio na pomisao da neko izlazi po mraku. Onda Sajmon ustade, a Ralf ga zapanjeno pogleda.

„Ti! Šta si tražio po mraku napolju?“

Sajmon grševito zgrabi školjku.

„Hteo sam... da odem na jedno mesto... na mesto koje znam.“

„Kakvo mesto?“

„Na jedno mesto koje znam. U džungli.“

Oklevao je.

Džek dade odgovor na pitanje; u glasu mu se čuo prezir, tako smešan i tako konačan.

„Priteralo ga.“

Postiđen umesto Sajmona, Ralf uze školjku natrag strogo gledajući Sajmona u lice.

„Pa, nemoj to ponovo da radiš. Razumeš? Ne noću. Dovoljno je glupih priča o zveri, ne treba još mališani da te vide dok se šunjaš kao...“

U podrugljivom smehu koji se zaorio bilo je straha i osude. Sajmon zausti da progovori, ali Ralf mu je uzeo školjku, pa se vratio na sedište.

Kad se skup umirio, Ralf se okrenu Svinjčetu.

„Pa, Svinjče?“

„Ima još jedan. Ovaj.“

Mališani izguraše Persivala napred, a onda ga ostaviše samog. Stajao je na sredini, u travi do kolena, gledajući u svoja skrivena stopala, pretvarajući se da je u šatoru. Ralf se setio drugog malog dečaka koji je ovako stajao, i trgao se od te uspomene. Odgurnuo ju je duboko i daleko, negde odakle je samo slično podsećanje, na primer ovo, moglo da je izvuče na površinu. Mališane više nisu pokušavali da prebroje, delimično zato što nisu imali načina da se uvere da se za svakog zna gde je, a delimično zato što je Ralf znao odgovor na bar jedno pitanje koje je Svinjče postavio na vrhu planine. Bilo je mnogo mališana, tamnokosih, svetlokosih, pegavih; svi su bili prljavi, ali nijedan nije imao veliku mrlju na obrazu. Niko više nije video beleg boje dudinjke. Ali tada je Svinjče pretio i mamio. Prećutno priznavši da se setio onog neizrecivog, Ralf klimnu glavom Svinjčetu.

„Hajde. Pitaj ga.“

Svinjče kleknu, držeći školjku.

„Idemo. Kako se zoveš?“

Mališan se izvi i zavuče u svoj šator. Svinjče se bespomoćno okrenu Ralfu, koji oštro progovori.

„Kako se zoveš?“

Mučen ćutanjem i odbijanjem, skup počeo da skandira.

„Kako se zoveš? Kako se zoveš?“

„Tišina!“

Ralf se kroz polumrak zagleda u dete.

„Kaži nam. Kako ti je ime?“

„Persival Vemis Medison, Parohijski dom, Harkort Sent Antoni, telefon, telefon, tele...“

Kao da su mu ime i adresa bili usađeni negde duboko u izvorima tuge, mališan zaplaka. Lice mu se zgrčilo, suze su mu vrcale iz očiju, usta je otvorio toliko da se videla četvrtasta crna rupa. U prvi mah bio je nema skulptura žalosti, ali onda mu se ote jecaj, glasan i uzdržan kao zvuk školjke.

„Ućuti! Zaveži!“

Ali Persival Vemis Medison nije ućutao. Brana je provaljena i nikakva vlast, čak ni telesna pretnja, nije mogla da zaustavi bujicu. Plač je trajao, jecaj za jecajem; činilo se da ga taj plač i drži na nogama, kao da je prikovan za njega.

„Zaveži! Zaveži!“

Sada su se i ostali mališani razgalamili. Setili su se svojih ličnih tuga, i možda osetili da dele jednu opštu tugu. Zaplakali su iz sažaljenja, dvojica gotovo glasnije od

Persivala.

Moris ih je spasao. Povikao je.

„Gledajte me!“

Pravio se da pada. Protrljao je zadnjicu, seo na klimavo deblo i pao na travu. Bio je rđav lakrdijaš, ali Persival i ostali su ga pogledali, šmrknuli i nasmejali se. Trenutak kasnije svi su se smejali tako besmisleno da su im se i veliki pridružili.

Džek je prvi nadglasao sveopštu galamu. Nije držao školjku, pa je, prema tome, govorio protiv pravila, ali niko nije mario za to.

„A šta je sa zveri?“

Persivalu se događalo nešto čudno. Zevnuo je i zateturio se, pa ga je Džek zgrabio i prodrmusao.

„Gde živi ta zver?“

Persival klonu u Džekovom stisku.

„Pametna je to zver“, reče Svinjče podsmešljivo, „ako ume da se sakrije na ostrvu.“

„Džek je sve obišao...“

„Gde bi zver ovde mogla da živi?“

„Zver malo sutra!“

Persival nešto promrmlja i skup se ponovo nasmeja. Ralf se nagnu napred.

„Šta kaže“

Džek je saslušao Persivalov odgovor i pustio ga. Persival, oslobođen, utešno okružen ljudskim bićima, pade u visoku travu i zaspao.

Džek se nakašlja, pa ih nemarno izvesti.

„Kaže da zver dolazi iz mora.“

Smeh potpuno utihnu. Ralf se preko volje okrenu; postao je tamna pogrbljena prilika naspram lagune. Skup je gledao s njim, posmatrao je ogromno prostranstvo vode, pučinu iza, nepoznato tamno plavetnilo beskrajnih mogućnosti, nemo slušao ječanje i šapat sa spruda.

Moris progovori – tako glasno da su svi poskočili.

„Moj tata kaže da još nisu otkrivene sve morske životinje.“

Rasprava ponovo započne. Ralf pruži svetlucavu školjku i Moris je poslušno uze. Skup učuta.

„Mislim, Džek je u pravu kad kaže da možemo da se plašimo jer se ljudi ionako plaše. Ali kad kaže da na ostrvu žive samo svinje, ja mislim da je u pravu, ali on to ne zna tačno, mislim, nije skroz siguran...“ Moris udahnu. „Moj tata kaže da neke životinje, kako se zovu one što puštaju mastilo, sipe, mogu da budu sto metara dugačke i da jedu čitave kitove.“ Ponovo je začutao i veselo se nasmejao. „Ja ne verujem u zver, naravno. Kao što Svinjče kaže, život je nauka, ali mi ne znamo tačno, zar ne? Nismo sigurni, hoću da kažem...“

Neko povika.

„Sipa ne može da izađe iz vode!“

„Može!“

„E baš ne može!“

Platforma se u trenu ispuni svadom i mlataranjem ruku. Ralf je ostao da sedi; ovo mu je ličilo na raspad zdravog razuma. Strah, zver, nema opšte saglasnosti da je vatra najvažnija, a kad neko pokuša da sredi stvar, rasprava skrene ustranu i prizove nove neprijatne teme.

Opazio je belasanje u tami pokraj sebe, pa je zgrabio školjku od Morisa i dunuo u nju iz sve snage. Skup preneraženo učuta. Sajmon je stajao blizu Ralfa i spustio ruke na školjku. Osećao je opasnu potrebu da govori, ali bilo mu je strašno da govori pred skupom.

„Možda“, reče oklevajući, „možda zver ipak postoji.“

Skup divlje povika, a Ralf zapanjeno ustade.

„Ti, Sajmone? Ti veruješ u to?“

„Ne znam“, reče Sajmon. Gušio se od snažnog lupanja srca. „Ali...“

Razleže se grmljavina.

„Sedi!“

„Umukni!“

„Uzmi školjku!“

„Nosi se!“

„Zaveži!“

Ralf povika.

„Slušajte ga! On drži školjku!“

„Hoću da kažem... Možda smo to mi.“

„Gluposti!“

Ovo je rekao Svinjče, zapanjeno izbačen iz učtivosti. Sajmon nastavi.

„Možda smo mi nekakvi...“

Od napora da izrazi suštinsku bolest ljudske vrste, Sajmon je blebetao. Onda je dobio nadahnuće.

„Šta je najprljavije na svetu?“

U odgovor, Džek utonu u zbuñjenu tišinu, zatim reče nešto kratko i sočno. Olakšanje je ličilo na orgazam. Mališani koji su se uspentrali na klimavo deblo ponovo popadaše, ali im nije smetalo. Lovci su oduševljeno vrištali.

Sajmonov napor se srušio u prah; smeh ga je surovo šibao dok se pokunjeno vraćao na svoje mesto.

Najzad se skup ponovo utiša. Neko progovori preko reda. „Možda misli na nekakve duhove.“

Ralf podiže školjku i zaškilji u mrak. Najsvetlija na vidiku bila je bleđa plaža. Mališani su svakako bliže? Da, nema sumnje u to, bili su zbijeni u čvrsti čvor tela u travi na sredini. Nalet vetra natera palme da progovore, i buka se činila veoma

glasnom, pošto su je naglašavali mrak i ćutanje dečaka. Dva siva stabla trljala su se jedno o drugo uz zloslutnu škripu koju preko dana niko nije opazio.

Svinjče uze Ralfu školjku iz ruku. Glas mu je bio uvređen. „Ja ne verujem u duhove... Nikako!“

Džek takođe ustade, neobjašnjivo besan.

„Koga briga u šta ti veruješ... Debeli!“

„Ja držim školjku!“

Ćulo se kratko komešanje, a školjka se šetala tamo-amoo. „Vrati mi školjku!“

Ralf se progura između njih i dobi udarac u grudi. Oteo je nekome školjku i zadihan seo.

„Previše se priča o duhovima. O tome treba da razgovaramo po danu.“

Prigušeni nepoznati glas se umeša.

„Možda zver i jeste to – duh.“

Skup se stresao kao na vetru.

„Previše se govori preko reda“, reče Ralf, „zato što ne možemo da održimo skup kako treba ako se ne pridržavate pravila.“ Ponovo je začutao. Pažljivo isplanirani skup se raspadao. „Šta hoćete da kažem? Pogrešio sam što sam ovako kasno sazvao skup. Moraćemo da glasamo o njima – o duhovima, mislim – a onda idemo u kolibe jer smo svi umorni. Ne – Džek, ti si? – sačekaj malo. Kažem vam ovde i sada da ne verujem u duhove. Ili bar mislim da ne verujem. Ali ne sviđa mi se pomisao na njih. Ne sada, po mraku. Ali moramo da odlučimo šta je šta.“

Za trenutak je podigao školjku.

„Dobro. Mislim da to znači postoje li duhovi ili ne...“ Razmislio je malo, sklapajući pitanje.

„Ko misli da duhovi možda postoje?“

Dugo nije bilo nikakvog zvuka ni vidljivog pokreta. Zatim Ralf zaškilji u mrak i prebroja ruke.

Govorio je ravnim glasom.

„Shvatam.“

Svet, onaj razumljivi, zakonima učvršćen svet, nestajao je. Nekada je postojalo ovo i ono, a sada... a i brod je otišao. Školjku mu istrgoše iz ruke i Svinjče piskavo progovori.

„Ja nisam glasao ni za kakve duhove!“

Okrenuo se skupu.

„To svi da upamtite!“

Ćuli su ga kako udara nogama.

„Šta smo mi? Ljudi? Ili životinje? Ili divljaci? Šta će odrasli misliti? Idemo, lovimo svinje, puštamo vatru da se ugasi – a sada ovo!“

Jedna senka se nadnese nad njega.

„Umukni, pužu debeli!“

Trenutak-dva su se otimali, svetlucava školjka skakutala je gore-dole. Ralf skoči na noge.

„Džek! Džek! Školjka nije kod tebe! Pusti ga da govori.“ Džekovo lice dolebde blizu njegovog.

„A ti zaveži! I ko si ti uopšte? Sediš tu i naređuješ svima. Ne umeš da loviš, ne umeš da pevaš...“

„Ja sam vođa. Izabran sam.“

„Kakve to ima veze? Samo izdaješ glupa naređenja...“

„Školjka je bila kod Svinjčeta.“

„Tako je – stani na njegovu stranu, kao i uvek.“

„Džek!“

Džek je ogorčeno oponašao Ralfa.

„Džek! Džek!“

„Pravila!“, povika Ralf. „Kršiš pravila!“

„Pa šta?“

Ralf se pribra.

„Pravila su jedino što imamo!“

Ali Džek se prodra.

„Nek se nose i pravila! Mi smo jaki – mi lovimo! Ako zver postoji, ulovićemo je! Opkolićemo je i udaraćemo, udaraćemo, udaraćemo...“

Divljački je kriknuo i skočio na bleđi pesak. Platforma se u trenu ispuni galamom i uzbuđenjem, komešanjem, vriskom i smehom. Skup se pocepao i postao blebetav i nasumičan, rasturen od palmi do vode i u nedogled duž plaže po mraku. Ralf oseti da obrazom dodiruje školjku i uze je od Svinjčeta.

„Šta će odrasli reći?“, zavapi Svinjče ponovo. „Pogledaj ih!“ S plaže su dopirali zvuci igre lova, histeričnog smeha i stvarnog užasa.

„Duvaj u školjku, Ralfe.“

Svinjče je bio tako blizu da je Ralf video odsjaj na preostalom staklu naočara.

„A vatra? Zar ne shvataju?“

„Sada moraš da budeš čvrst. Nateraj ih da te poslušaju.“ Ralf odgovori opreznim glasom, kao da se preslišava lekciju. „Ako sada dunem u školjku, a oni ne dođu, gotovo je. Vatra se neće održavati. Postaćemo životinje. Nikada se nećemo spasti.“

„Ako ne duneš, ionako ćemo uskoro postati životinje. Ne vidim šta rade, ali čujem.“

Raštrkane prilike okupile su se na pesku u gustu crnu masu koja se vrtela. Pevali su nešto, a mališani kojima je bilo dosta udaljavali su se, teturajući i zavijajući. Ralf podiže školjku do usana, pa je spusti.

„Pitanje glasi: postoje li duhovi, Svinjče? Postoji li zver?“

„Naravno da ne postoje.“

„Zašto?“

„Zato što onda ništa ne bi imalo smisla. Kuće i ulice i... i televizija – ništa ne bi radilo.“

Dečaci su igrali i pevali; udaljili su se toliko da se čuo samo ritam bez reči.

„Ali šta ako stvarno ništa nema smisla? Ovde, na ovom ostrvu. Šta ako nas posmatra i čeka?“

Ralf se snažno stresao i primakao Svinjčetu, tako da su se sudarili i uplašili.

„Ne govori tako! Imamo dovoljno nevolja, Ralfe, a ja više ne mogu ovako. Ako duhovi postoje...“

„Treba da se odrekнем mesta vođe. Slušaj ih.“

„O bože! O, ne!“

Svinjče zgrabi Ralfa za mišicu.

„Kad bi Džek bio vođa, samo bismo lovili, i vatre ne bi bilo. Ostali bismo ovde dok ne pomremo.“

Glas mu je postao piskav.

„Ko je to tamo?“

„Ja sam. Sajmon.“

„Jaka korist od nas trojice“, reče Ralf. „Tri slepa miša. Odustajem.“

„Ako odustaneš“, reče Svinjče preneraženim šapatom, „šta će biti sa mnom?“

„Ništa.“

„On me mrzi. Ne znam zašto. Kad bi mogao da radi šta hoće... Ti si u redu, tebe poštuje. Osim toga – ti bi ga udario.“

„I ti si se s njim lepo pobio malopre.“

„Školjka je kod mene“, reče Svinjče jednostavno. „Imam pravo da govorim.“

Sajmon se promeškolji u mraku.

„Budi vođa i dalje.“

„O, učuti, Sajmone, balavče jedan. Zašto nisi rekao da zver ne postoji?“

„Ja ga se plašim“, reče Svinjče, „i zato ga poznajem. Kad se nekog plašiš, onda ga mrziš, ali stalno misliš na njega. Zavaravaš se da je on zapravo u redu, a onda, kad ga ponovo vidiš... To je kao astma, ne možeš da dišeš. Da ti kažem nešto. On mrzi i tebe, Ralfe...“

„Mene? Zašto?“

„Ne znam. Ponizio si ga tamo kod vatre. A ti si i vođa, a on nije.“

„Ali on je, on je Džek Meridju!“

„Ja sam dugo ležao u postelji i razmišljao. Poznajem ljude. Poznajem sebe. I njega. On tebi ne može ništa, ali ako mu se skloniš s puta, povrediće nekog drugog. A to sam ja.“

„Svinjče je u pravu, Ralfe. Tu si ti i tu je Džek. Budi i dalje vođa.“

„Mi samo lutamo naokolo, a sve propada. Kod kuće je uvek bilo odraslih. Molim vas, gospodine, molim vas, gospođice, i dobiješ odgovor. Kako bih voleo...!“

„Voleo bih da je moja tetka ovde.“

„Voleo bih da je moj otac... O, čemu!“

„Treba održavati vatru.“

Ples se okončao i lovci su se vraćali u kolibe.

„Odrasli svašta znaju“, reče Svinjče. „Ne boje se mraka. Seli bi, popili čaj i porazgovarali. Onda bi sve bilo u redu...“

„Ne bi napravili požar na ostrvu. Ne bi izgubili...“

„Sagradili bi brod...“

Tri dečaka stajala su u tami i neuspešno pokušavala da iskažu veličanstvenost života odraslih.

„Ne bi se svađali...“

„Ne bi mi slomili naočari...“

„Niti bi pričali o zveri...“

„Kad bi samo mogli da nam pošalju poruku“, uzviknu Ralf očajno. „Kad bi mogli da nam pošalju nešto odraslo... nekakav znak ili nešto...“

Od tihog jecaja iz tame skamenili su se i uhvatili jedan za drugog. Onda se jecaj pojačao, dalek i nezemaljski, i pretvorio u nejasno blebetanje. Persival Vemis Medison iz Parohijskog doma, Harkort Sent Antoni, ležeći u visokoj travi, proživljavao je trenutke u kojima recitovanje adrese nije moglo da mu pomogne.

ŠESTO POGLAVLJE

Zver s neba

Nije bilo druge svetlosti osim sjaja zvezda. Kad su shvatili otkud onaj jezivi zvuk, i kad se Persival smirio, Ralf i Sajmon su ga nespretno podigli i odneli u kolibu. Svinjče se držao podalje, uprkos svojim predašnjim hrabrim rečima. Tri starija dečaka su zatim otišla u susednu kolibu. Ležali su nemirno i bučno među suvim lišćem i gledali krpicu zvezdanog neba kroz otvore prema laguni. S vremena na vreme, poneki mališani iz drugih koliba su plakali, a jednom je jedan veliki progovorio u tami. Uskoro su i oni zaspali.

Kriška meseca podigla se iznad horizonta, jedva dovoljno velika da povuče prugu svetlosti, čak i kad je sijala pravo na vodu, ali na nebu je bilo i drugog svetla; ta svetla kretala su se brzo, namigivala i gasila se, mada se nije čuo ni najtiši prasak bitke vođene na petnaest kilometara visine. Ali znak iz sveta odraslih se spustio, mada nijedno dete nije bilo budno da ga pročita. Nastala je iznenadna blistava eksplozija, uvijeni trag presekao je nebo, zatim opet mrak i zvezde. Iznad ostrva se pojavila tačkica – jedna prilika brzo je klizila naniže pod padobranom, prilika rasklimatanih udova. Promenljivi vetrovi na raznim visinama nosili su priliku po svojoj volji. Onda se, na pet kilometara visine, vetar ustalio, poneo priliku silaznom krivinom preko neba, u širokom luku je bacio preko spruda i lagune ka planini. Prilika je pala i sklupčala se među plavim cvećem uz planinu, ali i tu je sada duvao laki povetarac, pa se padobran naduvao, vukao i cimao. Tako je prilika, vukući noge po tlu, otklizala uz planinu. Metar po metar, uzdah po uzdah, povetarac je vukao priliku kroz plavo cveće, preko stena i ružičastog kamenja, dok je nije ostavio, zgrčenu, među smrskanim stenama na vrhu planine. Ovde je povetarac bio nestalan, pa je dozvolio remenju da se zamrsi i zakači; prilika je sela, glave na kolenima, pokriveno šlemom, pridržavana zamršenim remenjem. Kad bi povetarac dunuo, remeni su se zatezali i nekakvim slučajem podizali glavu i grudi, pa se činilo da prilika gleda preko oboda planine. A kad god povetarac oslabi, remeni su popuštali i prilika se ponovo naginjala napred, spuštajući glavu na kolena. I tako se, dok su zvezde klizile po nebu, prilika klanjala, uspravljala i ponovo klanjala.

U tami rane zore čula se buka pored stene, nešto niže na boku planine. Dva dečaka iskobeljala su se iz grmlja i mrtvog lišća, kao dve senke što pospano razgovaraju. Bili su to blizanci, na dužnosti pored vatre. Teoretski, jedan je trebalo da spava, a drugi da motri, ali oni nisu umeli da postupaju razborito ako je to značilo da postupaju nezavisno jedan od drugog, a pošto im je bilo nemoguće da bdiju celu

noć, obojica su zaspali. Sada su prilazili tamnijoj mrlji, signalnoj vatri, zevajući, trljajući oči, gazeći uvežbanim koracima. Kad su stigli do vatre, stali su i zevnuli, a jedan je hitro otrčao natrag među žbunje.

Drugi je kleknuo.

„Mislim da se ugasila.“

Petljao je prutićima koje mu je brat gurnuo u šake.

„Nije.“

Legao je, spustio usne do same mrlje i blago dunuo. Lice mu se pojavilo, obasjano crvenim. Za trenutak je prestao da duva.

„Seme, daj...“

„...drvca za potpalu.“

Erik se sagnuo i ponovo počeo da duva, sve dok se mrlja nije osvetlila. Sem je gurnuo grančicu u vrelo mesto, a zatim i veću granu. Sjaj se pojačao i grana se zapalila. Sem nabaca još granja.

„Nemoj sve da spališ“, reče Erik. „Stavio si previše.“

„Da se ugrejemo.“

„Posle ćemo morati po još drveta.“

„Hladno mi je.“

„I meni je.“

„Osim toga, baš je...“

„...mračno. Dobro onda.“

Erik čučnu da posmatra Sema kako raspaljuje vatru. Sem je načinio mali šator od grana i vatra se lepo rasplamsala. „Zamalo.“

„On bi...“

„Pobesneo.“

„Uh.“

Trenutak-dva blizanci su ćutke posmatrali vatru. Onda se Erik zacereka.

„Baš je pobesneo, zar ne?“

„Zbog...“

„Vatre i svinje.“

„Srećom, nasrnuo je na Džeka, a ne na nas.“

„Aha. Sećaš se starog Ljutka iz škole?“

„'Momče-dovodiš-me-do-ludila!'“

Blizanci su se nasmejali svojim istovetnim smehom; onda su se prisetili mraka i svega ostalog, i s nelagodnom pogledali oko sebe. Plamen im je, obuzet prožduranjem šatora, ponovo privukao poglede. Erik je posmatrao užurbane drvene vaši, grozničave, ali nesposobne da izbegnu plamen, i prisetio se prve vatre – odmah ispod, na strmijoj strani planine, tamo gde je sada potpuni mrak. Nije želeo toga da se seća, pa je okrenuo glavu ka vrhu planine.

Toplota je sada zračila i prijatno ih udarala. Sem se zabavljao ređajući na vatru

grane što je zbijenije mogao. Erik je širio ruke, tražeći udaljenost na kojoj je jara taman jedva podnošljiva. Lenjo gledajući preko vatre, pravio je u mislima senke razbacanog kamenja u njihove dnevne obrise. Eno je velika stena, i tri ona kamena tamo, i onaj rascepljeni, pa praznina baš tamo...

„Seme?“

„A?“

„Ništa.“

Plamen je savladavao grane, kora se gulila i otpadala, drvo je pucalo. Šator se urušio i bacio veliki krug svetla preko planinskog vrha.

„Seme...“

„A?“

„Seme! Seme!“

Sem ljutito pogleda Erika. Od Erikovog prodornog pogleda strana u koju je gledao postala je strašna, jer Sem joj je bio okrenut leđima. Sem obiđe vatru, čučnu pored brata i zagleda se. Bili su nepomični, zagrljeni, četiri iskolačena oka i dvoja razjapljena usta.

Daleko ispod njih šuma je uzdahnula, a zatim urliknula. Kosa je dečacima zalepršala na čelu, a plamenovi su se povili ustranu. Petnaest metara od njih začuo se meki zvuk zatezanja platna.

Dečaci nisu vrisnuli, ali su se čvršće zagrlili i sasvim otvorili usta. Desetak sekundi su čučali tako dok je vatra šibala naokolo šaljući dim, iskre i talase nepostojane svetlosti po vrhu planine.

Onda su, kao da dele jedan jedini prestravljeni um, potrčali preko kamenja i pobjegli.

Ralf je sanjao. Zaspao je posle, kako mu se činilo, više sati prevrtanja i bacakanja po suvom lišću. Čak ni zvuci ružnih snova iz ostalih koliba nisu više dopirali do njega, jer se vratio tamo odakle je stigao, i hranio ponije šećerom preko baštenskog zida. Onda je neko počeo da mu drmusa mišicu i govori mu da je vreme za čaj.

„Ralfe! Probudi se!“

Lišće je grmelo poput mora.

„Ralfe, probudi se!“

„Šta je bilo?“

„Videli smo...“

„... zver...“

„... jasno kao dan!“

„Ko ste vi? Blizanci?“

„Videli smo zver...“

„Tišina. Svinjče!“

Lišće je i dalje grmelo. Svinjče udari u Ralfa, a jedan blizanac ga zgrabi kad je

krenuo prema krpici sve bleđih zvezda.

„Ne izlazi – užasno je!“

„Svinjče – gde su koplja?“

„Čujem...“

„Tiše onda. Lezi mirno.“

Ležali su i osluškivali, prvo sumnjičavo, a onda prestravljeni opisom koji su im blizanci šaputali s pauzama ispunjenim potpunom tišinom. Uskoro se mrak ispunio kandžama, neznanim užasima i pretnjama. Beskrajna zora izbrisala je zvezde i najzad je svetlost, siva i tužna, procurila u kolibu. Počeli su da se meškolje, iako je svet napolju i dalje bio neverovatno opasan. Lavirint mraka delio se na blizu i daleko, a visoko na nebu oblačići su se zagrevali od boje. Usamljena morska ptica prhnula je uvis uz oštar krik koji je odjeknuo, a nešto je zakreštalo u šumi. Pruge oblaka iznad horizonta zasijale su bledoružičastim sjajem, a perjanice palmovih krošnji su pozelenele.

Ralf kleknu na ulazu u kolibu i oprezno virnu okolo. „Semierik. Sazovite skup. Tiho. Hajde.“

Blizanci, držeći se bojažljivo jedan za drugog, pretrčaše nekoliko metara do susedne kolibe i saopštiše strašne vesti. Ralf ustade i pođe ka platformi, uspravan, dostojanstva radi, iako su mu se leđa ježila. Svinjče i Sajmon pođoše za njim, a za njima se došunjaše ostali dečaci.

Ralf je uzeo školjku s njenog mesta na uglačanom deblu i prineo je usnama, ali je oklevao. Umesto da dune, podigao ju je, i svi su shvatili.

Zraci sunca iza horizonta stremili su uvis i spuštali se na nivo pogleda. Ralf za trenutak pogleda sve veću zlatnu krišku koja ih je zdesna obasjavala i kao da je omogućavala govor. Krug dečaka oko njega kostrešio se od lovačkih kopalja.

Pružio je školjku Eriku, bližem blizancu.

„Videli smo zver rođenim očima. Ne, nismo spavali...“

Sem nastavi priču. Prema običaju, bilo je dovoljno da jedan blizanac drži školjku, jer su svi prihvatili njihovo jedinstvo.

„Ima krzno. Nešto joj se micalo iza glave – krila. Kretala se previše...“

„Bilo je jezivo. Ja sam se uspravio...“

„Upravo smo palili...“

„... još drveta na...“

„Ima oči...“

„Zube...“

„Kandže...“

„Potrčali smo iz sve snage...“

„Sudarali smo se...“

„Video sam kako se zavlači iza drveća...“

„Samo što me nije dodirnula...“

Ralf prestrašeno pokaza Erikovo lice, išarano ožiljcima od sudara sa grmljem.

„Šta si to uradio?“

Erik opipa lice.

„Sav sam izgredan? Je li krvarim?“

Krug dečaka užasnuto ustuknu. Džoni, još zevajući, glasno zaplaka; Bil ga je šamarao sve dok se mališan nije zagrcnuo. Vedro jutro vrvelo je od pretnji, i krug stade da se menja. Okrenuo se ka napolje, načinivši ogradu od zaoštrenih kopalja. Džek ih pozva natrag ka sredini.

„Ovo će biti pravi lov! Ko ide?“

Ralf ljutito iskorači.

„Ova koplja su od drveta. Ne budi lud.“

Džek mu se isceri.

„Plašiš se?“

„Naravno da se plašim. Ko se ne bi plašio?“

Okrenuo se blizancima, molećivo, ali bez mnogo nade. „Pretpostavljam da ovo niste izmislili?“

Odgovor je bio tako žestok da više nije bilo sumnji.

Svinjče uze školjku.

„Zar ne možemo – nekako – da ostanemo ovde? Možda nam zver neće prilaziti.“

Da nije osećao da ih nešto posmatra, Ralf bi se izvikao na njega.

„Da ostanemo ovde? I da se zakopamo na ovom delu ostrva, uvek na oprezu? Kako ćemo nabavljati hranu? I šta ćemo s vatrom?“

„Hajdemo“, reče Džek nestrpljivo, „gubimo vreme.“

„Ne, ne gubimo vreme. Šta ćemo s mališanima?“

„Nek’ se nose i mališani!“

„Neko mora da pazi na njih.“

„Do sada niko nije pazio na njih.“

„Nije bilo potrebe! Sada ima. Svinjče će paziti na njih.“

„Tako je. Samo ti skloni Svinjčeta od opasnosti.“

„Budi pametan. Od kakve je on koristi kad ima samo jedno oko?“

Dečaci su znatiželjno šetali pogledima od Ralfa do Džeka. „Još nešto. Ne možete u lov kao obično, jer ova zver ne ostavlja trag. Ako i ostavlja, niste ga videli. Ko zna, možda se kreće po drveću, kao ono kako se ono zvaše.“

Svi klimnuše glavom.

„Zato moramo da razmislimo.“

Svinjče skide oštećene naočari i obrisa preostalo staklo.

„A šta ćemo mi, Ralfe?“

„Nisi uzeo školjku. Drži.“

„Mislim, šta će biti s nama? Šta ako zver dođe dok ste vi u lovu? Ja ne vidim dobro, i ako se uplašim...“

Džek se prezrivo umeša.

„Ti se stalno plašiš.“

„Školjka je kod mene...“

„Školjka! Školjka!“, uzviknu Džek. „Ne treba nam više ta školjka. Znamo ko treba da govori. Šta je pametno rekao Sajmon? Ili Bil, ili Volter? Vreme je da poneki učute i prepuste sve nama ostalima...“

Ralf više nije mogao da oćuti. Krv mu je jurnula u obraze.

„Školjka nije kod tebe“, rekao je. „Sedi.“

Džek toliko preblede da su mu pege lićile na jasne smeđe taćke. Oblizao je usne i ostao na nogama.

„Ovo je posao za lovce.“

Ostali su napeto posmatrali. Svinjće, našavši se neprijatno umešan, spusti školjku Ralfu na kolena i sede. Tišina ih je pritiskala; Svinjće zadržu dah.

„Ovo nije samo posao za lovce“, reće Ralf najzad, „zato što ne možete da pratite zver. I zar ne želite da budete spaseni?“

Okrenuo se skupu.

„Zar ne želite svi da budete spaseni?“

Ponovo se okrenuo Džeku.

„Već sam rekao, vatra je najvažnija. Do sada se sigurno ugasila...“

Stari nemoćni bes mu je pomogao i dao mu snage za napad.

„Zar nemate nimalo pameti? Moramo ponovo da zapalimo vatru. Nisi ni pomislio na to, Džek, zar ne? Ili ne želiš da se spaseš odavde?“

Da, žele da se spasu, u to nema sumnje; vaga je silovito pretešla na Ralfovu stranu i kriza je prošla. Svinjće bućno ispusti vazduh i pokuša ponovo da udahne, ali bezuspešno. Legao je uz brvno, razjapljenih usta, a plave senke su mu se vukle oko usana. Niko ga nije ni pogledao.

„Džek, sada razmisli. Ima li neko mesto na ostrvu gde nisi bio?“

Džek preko volje odgovori.

„Nema osim... Naravno! Sećaš se? Drugi kraj, tamo gde je nagomilano stenje. Bio sam u blizini. Stena pravi nekakav most. Gore se može samo jednim putem.“

„A to stvorenje možda tamo živi.“

Ćitav skup progovori uglas.

„Tišina! U redu, tamo ćemo pogledati. Ako zver nije tamo, popećemo se na planinu da je tamo potražimo. I da zapalimo vatru.“

„Idemo.“

„Prvo ćemo jesti. Onda polazimo.“ Ralf zastade. „Ponesite koplja.“

Posle jela, Ralf i ostali veliki krenuli su plažom. Ostavili su Svinjće na platformi. Jutro je obećavalo. Kao i sva prethodna, mnogo sunca pod plavom kupolom neba. Blaga krivina plaže pružala se pred njima sve dok je perspektiva nije spojila sa šumom, jer dan još bio nije dovoljno poodmakao da ga zamagle velovi drhtavog

vazduha. Prema Ralfovim uputstvima, oprezno su se kretali duž terase s palmama, umesto vrelim peskom pored obale. Ralf je pustio Džeka da predvodi, i Džek je išao preterano oprezno, iako bi mogli da opaze neprijatelja na dvadeset metara. Ralf je išao poslednji, radostan što je makar nakratko izbegao odgovornost.

Sajmon, idući ispred Ralfa, oseti ubod neverice – zver oštarih kandži što sedi na vrhu planine i ne ostavlja tragove, a ipak nije dovoljno brza da zgrabi Semierika. Koliko god da je mislio na zver, u glavi mu se stvarala slika ljudskog stvorenja, istovremeno herojska i mučna.

Uzdahnuo je. Svi ostali očigledno mogu da ustanu i govore pred skupom bez onog užasnog osećanja pritiska na ličnost; umeju da kažu šta imaju kao da se obraćaju jednoj jedinoj osobi. Zakoračio je ustranu i osvrnuo se preko ramena. Ralf se primicao, noseći koplje preko ramena. Sajmon bojažljivo uspori dok se nije našao rame uz rame s Ralfom; gledao ga je kroz gustu crnu kosu koja mu je sada padala preko očiju. Ralf ga iskosa pogleda, napeto se osmehnu kao da je zaboravio kako je Sajmon napravio budalu od sebe, zatim ga ponovo pogleda i ne reče ništa. Trenutak-dva Sajmon se radovao što je prihvaćen, a onda je prestao da misli na sebe. Kad je udario u drvo, Ralf ga je ljutito iskosa pogledao, a Robert se zacerekao. Sajmon se zateturao, a bela mrlja na čelu mu je pocrvenela i prokrvarila. Ralf je zaboravio na Sajmona i vratio se u svoj lični pakao. Uskoro će stići do zamka i vođa će morati da stane na čelo.

Džek dokaska nazad.

„Blizu smo.“

„U redu. Primaći ćemo se što bliže možemo.“

Pošao je za Džekom po blago uzdignutom tlu prema zamku. S leve strane videli su neprohodnu masu puzavica i drveća.

„Zašto to ne bi bilo ovde?“

„Kao što vidiš, ništa ne može ni unutra ni napolje.“

„A zamak?“

„Gledaj.“

Ralf razdvoji zid od trave i pogleda. Pred njima je bilo svega još metar-dva kamenitog tla, a iza su se dve strane ostrva gotovo spajale, tako da bi se očekivao kraj čvrste podloge. Ali umesto toga, uska ivica stene, široka metar-dva, a duga petnaestak, produžavala je ostrvo u more. Tu se video još jedan četvrtasti komad ružičaste stene koja je nosila ostrvo. Ova strana zamka, visoka tridesetak metara, bila je ružičasti bedem koji su videli s vrha planine. Stena na vrhu bila je rascepljena i posuta velikim grudvama koje kao da su se teturale.

Visoka trava iza Ralfa ispunila se nečujnim lovcima. Ralf pogleda Džeka.

„Ti si lovac.“

Džek porumene.

„Znam. U redu.“

Nešto iz dubine utrobe progovori umesto Ralfa.

„Ja sam vođa. Ja idem. Ne protivi se.“

Okrenuo se ostalima.

„Vi. Sakrijte se. Čekajte me.“

Otkrio je da mu glas ili jenjava ili je preglasan. Pogledao je Džeka.

„Misliš da...?“

Džek promrmlja.

„Sve sam obišao. Mora da je ovde.“

„Shvatam.“

Sajmon zbunjeno promumla: „Ja ne verujem u zver.“

Ralf mu učtivo odgovori, kao da se slaže da je vreme lepo.

„Ne. Mislim da ne veruješ.“

Usta su mu bila ukočena i bleđa. Sasvim polako je sklonio kosu s čela.

„Dakle. Zbogom.“

Naterao je stopala da se pokrenu i odnesu ga na jezičak tla.

Sa svih strana okruživao ga je ponor. Nije bilo mesta za skrivanje, čak i ako ne bude morao da nastavi. Zastao je na uskoj traci tla i pogledao dole. Uskoro, za svega nekoliko vekova, more će od zamka načiniti ostrvo. Desno je ležala laguna, pod nasrtajima otvorenog mora, a levo...

Ralf se stresao. Laguna ih je štitila od Pacifika, a zbog nečega je samo Džek sišao do vode na drugoj strani. Sada je očima kopnenog bića posmatrao kretanje vode; izgledalo je kao da neko ogromno biće diše. Voda se polako povukla među stene, otkrivši ružičaste ploče granita, čudnovate korale, polipe i travuljinu. Duboko dole voda se micala, šaputala poput vetra u krošnjama drveća. Video se jedan pljosnati kamen, nalik na sto, a voda mu je lizala četiri travom obrasle stane i pretvarala ih u brda. Onda je usnuli levijatan udahnuo – voda se podigla, trava se zanjihala, i uskiptelo more je režeći pretilo kamenu ploču. Nije se osećalo prolaženje talasa; samo ovo razvučeno dizanje i spuštanje.

Ralf se okrenu crvenoj steni. Ostali ga čekaju iza, u visokoj travi, čekaju da vide šta će učiniti. Primetio je da mu je znoj na dlanovima hladan; iznenađeno je shvatio da zapravo ne očekuje susret s bilo kakvom zveri, i da ne zna šta će učiniti ako se zver pojavi.

Video je da bi mogao da se popne uz stenu, ali to nije bilo neophodno. Četvrtasti oblik stvarao je neku vrstu postolja, pa je desno, preko lagune, moglo da se pređe uz ivicu i da se nestane iza ugla. Lako je prošao tuda i uskoro pogledao iza stene.

Nije video ništa neočekivano; ružičasto isprevrtano kamenje s prelivom od ptičjeg izmeta i oštar uspon do razbacanog stenja koje je krasilo vrh bedema.

Čuo je nešto iza sebe i okrenuo se. Džek mu je porebarke prilazio duž ivice.

„Ne mogu da te pustim samog.“

Ralf ne reče ništa. Pošao je prvi preko kamenja, pogledao je u neakvu

polupećinu u kojoj nije bilo ničeg strašnijeg od grozda trulih jaja, i najzad je seo gledajući oko sebe i kuckajući drškom koplja u kamen.

Džek je bio uzbuđen.

„Kakvo mesto za tvrđavu!“

Stub vode se diže i pokvasi ih.

„Nema slatke vode.“

„A šta je onda ono?“

Zaista, na pola puta uz stenu videla se dugačak zelena mrlja. Popeli su se i probali vodu iz tankog mlaza.

„Možeš ovde da staviš kokos da se stalno puni.“

„Ja ne bih. Ne sviđa mi se ovde.“

Rame uz rame su se popeli do vrha ukrašenog jednim jedinim razbijenim kamenom. Džek udari pesnicom najbliži komad i on se lako okruni.

„Sećaš se...“

Obojica se prisetiše svađe. Džek brzo progovori.

„Gurneš palmovo stablo ispod ovoga, i ako neprijatelj naiđe vidi!“

Tridesetak metara ispod videli su uski prelaz, zatim kamenito tlo, travu načičkanu glavama i iza toga šumu.

„Jedan pokret“, povika Džek oduševljeno, „i opaaa...!“

Mahnulo je rukom naniže. Ralf pogleda planinu.

„Šta je?“

Ralf se okrenu.

„Zašto?“

„Gledao si – ne znam kako.“

„Nema signala. Ništa se ne vidi.“

„Ti i tvoj signal.“

Oko njih se pružao zategnuti plavi horizont, prekinut samo vrhom planine.

„To je sve što imamo.“

Naslonio je koplje na labavi kamen i obema rukama zabacio kosu.

„Moraćemo natrag, da se popnemo na planinu. Tamo su i videli zver.“

„Zver neće biti tamo.“

„A šta nam drugo preostaje?“

Ostali iz trave videli su da su Ralf i Džek zdravi i čitavi, pa iskoraciše na sunce. Uzbuđeni istraživanjem, zaboravili su na zver. Povrveli su preko mosta i uskoro su se pentrali i dovikivali. Ralf je stajao, jednom rukom naslonjen na ogromnu crvenu stenu, veliku poput vodeničnog točka, rasečenog i labavog. Sumorno je posmatrao planinu. Stegao je pesnicu i udario u crveni zid. Čvrsto je stiskao usne, a oči su mu bile čežnjive ispod plavih pramenova.

„Dim.“

Ozlojeđeno je gurnuo pesnicu u usta.

„Džek! Dođi.“

Ali Džeka nije bilo. Grupa dečaka, dižući silnu galamu koju Ralf nije čuo, ljuljala je stenu. Dok se okrenuo, osnova je pukla i čitava masa preturila se u more; stub vode se uz grmljavinu podigao do pola uzvišice.

„Prestanite! Prestanite!“

Začutili su od njegovog povika.

„Dim.“

U glavi mu se dešavalo nešto čudno. Nešto mu je lepršalo ispred uma, kao šišmiš, i pomračivalo mu misli.

„Dim.“

Misli su mu se naglo vratile, a s njima i bes.

„Trebamo dim. A vi traćite vreme. Kotrljate stene.“ Rodžer povika.

„Imamo vremena koliko hoćeš!“

Ralf zatrese glavom.

„Idemo na planinu.“

Nastade galama. Neki dečaci želeli su da se vrate na plažu. Drugi su hteli da bacaju još stena. Sunce je veselo sijalo, i opasnost je iščezla s mrakom.

„Džek. Zver je možda na drugoj strani. Ti nas povedi. Bio si tamo.“

„Ići ćemo obalom. Tamo ima voća.“

Bil priđe Ralfu.

„Zašto ne možemo ovde malo da ostanemo?“

„Tako je.“

„Hajde da napravimo tvrđavu...“

„Ovde nema hrane“, reče Ralf, „ni skloništa. Nema ni mnogo pitke vode.“

„Ovde će biti čarobnjakova tvrđava.“

„Možemo da kotrljamo stene...“

„Kažem da idemo natrag!“, povika Ralf besno. „Moramo da se uverimo. Idemo odmah.“

„Da ostanemo ovde...“

„Natrag u kolibe...“

„Ja sam se umorio...“

„Ne!“

Ralf odra kožu s prstiju. Nije ga zbolelo.

„Ja sam vođa. Moramo da se uverimo. Zar ne vidite planinu? Nema signala. Možda je negde u blizini brod. Jeste li svi pošandrcali?“

Dečaci su buntovno ćutali ili mrmljali.

Džek ih povede niz stene i preko mosta.

SEDMO POGLAVLJE

Senke i visoka stabla

Staza koju su utabale svinje vodila je pored vode, uz razbacano kamenje, ka drugoj strani, i Ralf je rado pustio Džeka da predvodi grupu. Kad bi čovek mogao da ne čuje sporo usisavanje mora kad se povlači i vrenje kad se vraća, lako bi zaboravio kako su sivi i pusti grebeni s obe strane obrasli paprati, možda bi se iz misli i mogla izbaciti zver, možda bi bilo moguće malo sanjariti. Sunce je prešlo zenit i popodnevena vrućina spuštala se na ostrvo. Ralf je poslao poruku napred Džeku, i kad su sledeći put naišli na voće, čitava povorka zaustavila se da jede.

Ralf je seo i prvi put tog dana postao svestan vrućine. Zgađeno je cimnuo svoju sivu košulju i pitao se da li da se poduhvati pustolovine pranja. Sedeći na, kako se činilo, čak i za ovo ostrvo neuobičajenoj vrućini, Ralf je razmišljao o svojoj higijeni. Voleo bi da ima makaze i odseče kosu – zabacio ju je unazad – da odseče tu prljavu kosu na dva centimetra. Voleo bi da se okupa, da se lepo potopi u kadu i nasapuna. Probno je prešao jezikom preko zuba i zaključio da ni četkica za zube ne bi bila naodmet. Zatim, tu su nokti...

Ralf okrenu šake i pažljivo pogleda nokte. Bili su izgrizeni do kože, mada se Ralf nije sećao kad je ponovo počeo s tom navikom, niti kada se njome bavio.

„Još malo pa ću početi da sisam palac...“

Kradomice se osvrnuo oko sebe. Niko ga nije čuo. Lovci su sedeli, gostili se lakim obrokom i ubeđivali sebe da dobijaju dovoljno snage od banana i onog drugog voća, maslinastosivog, pihtijastog. Ralf ih pogleda poredeći ih sa svojom nekadašnjom čistoćom. Bili su prljavi, ne upadljivo prljavi kao dečaci kad padnu u blato ili kada jako pokisnu. Niko od njih nije na prvi pogled bio zreo za tuš, pa ipak – kosa predugačka, tu i tamo ulepljena, zamršena oko lista ili grančice; lica prilično čista od žvakanja i znojenja, ali na nepristupačnijim mestima zatamnjena nekakvom senkom; odeća otrcana, kruta od znoja, kao i njegova, obučena ne iz pristojnosti nego iz navike; koža perutava od soli...

Otkrio je, pomalo teška srca, da sve ovo sada prihvata kao normalno, da mu ne smeta. Uzdahnuo je i gurnuo stabljiku s koje je ubrao voćku. Lovci su se već iskradali da se olakšaju u šumi ili dole među stenjem. Okrenuo se i pogledao more.

Odavde, s druge strane ostrva, vidik je bio potpuno drugačiji. Voda okeana bila je previše hladna za magličaste čarolije priviđenja, i horizont je bio tvrd, jasnoplav. Ralf odšeta do stena. Odozdo, gotovo s nivoa mora, pogledom je mogao da prati neprestano nadimanje talasa iz dubina. Bili su kilometrima široki, naizgled nisu tukli

obalu niti nastajali iz plićaka. Jezdili su celom dužinom ostrva ne obazirući se na kopno, zauzeti drugim ciljem; nije to bilo talasanje, nego se čitav okean neobuzdano nadimao i splašnjavao. More se prvo povlačilo, stvarajući kaskade i vodopade, spustilo bi se između stenja i zalizalo morską travu kao pramenove sjajne kose; zatim bi zastalo, nakupilo se i podiglo uz urlik, neodoljivo bi prelilo sve vrhove kamenja, popelo bi se uz mali greben i poslalo uz usek masu prštave pene koja bi se zaustavila na korak-dva od Ralfa.

Ralf je posmatrao dizanje i spuštanje vode, talas za talasom, sve dok mu um nije obamro od ravnodušnosti mora. Postepeno mu je beskrajnost te vode silom privukla pažnju. Ovo je granica, prepreka. S druge strane ostrva, u podne okupano priviđenjima, iza štita spokojne lagune, moglo se sanjati o spasu, ali ovde, pred surovom svojeglavošću okeana, osećao se bespomoćno, zarobljeno, ukleto...

Sajmon mu je nešto govorio u uho. Ralf otkri da obema rukama steže kamen, gotovo bolno, otkri da ga celo telo boli, da su mu mišići vrata ukrućeni, a usta širom otvorena.

„Vratićeš se odakle si došao.“

Sajmon je klimao glavom govoreći. Klećao je na jednom kolenu i gledao naniže s više stene za koju se držao obema rukama; drugu nogu pružio je naniže do Ralfa.

Ralf se zbunio; potražio je razjašnjenje na Sajmonovom licu.

„Tako je veliko, hoću da kažem...“

Sajmon klimnu glavom.

„Ipak. Vratićeš se ti, rekao bih.“

Napetost u Ralfovom telu malo je popustila. Ovlaš je pogledao more, a onda se gorko osmehnuo Sajmonu.

„Da nemaš slučajno brod u džepu?“

Sajmon se isceri i odmahnu glavom.

„Otkud onda znaš?“

Pošto mu Sajmon nije odgovorio, Ralf suvo reče: „Ti si lud.“

Sajmon zatrese glavom tako žestoko da mu je crna kosa poletela preko lica.

„*Ne. Nisam lud. Samo mislim da ćeš se sigurno vratiti.*“

Trenutak-dva obojica su ćutali. A onda su se iznenada osmehnuli jedan drugom.

Rodžer doviknu iza stene.

„Dođite da vidite!“

Zemlja blizu svinjske staze bila je isprevtana, i video se izmet koji se pušio. Džek se sagnu kao da je zaljubljen.

„Ralfe, meso nam treba čak i ako lovimo ono drugo.“

„Ako nam je usput, lovićemo.“

Krenuli su dalje, lovci zbijeni, pomalo uplašeni od spominjanja zveri, s Džekom

u prethodnici. Išli su sporije nego što je

Ralf želeo, pa ipak, radovao se što se vuče, držeći koplje obema rukama. Džek je naišao na nešto važno i povorka je stala. Ralf se naslonio na drvo i iznenada ponovo utonuo u sanjarenje. Džek predvodi lov, imaju vremena da stignu na planinu...

Nekada su, kad je njegov otac premešten iz Čatama u Devonport, živeli u kućici na samoj ivici močvare. U nizu kuća koje je Ralf upoznao, ova se izdvajala zato što je iz nje otišao u internat. Mama je tada još bila s njima, a tata je svaki dan dolazio kući s posla. Divlji poniji prilazili su do kamenog zida u dnu bašte, i padao je sneg. Odmah iza kuće stajala je nekakva šupa za alat, pa je Ralf ležao u njoj i posmatrao lepršanje pahulja; gledao je vlažne tačke na kojima su pahulje umirale, onda bi uočio prvu koja je pala na tlo ne istopivši se, a zatim posmatrao kako čitavo tlo postaje belo. Kad mu je postalo hladno, ušao je u kuću i gledao kroz prozor, uz sjajni bakarni čajnik i poslužavnik sa sličicama plavih čovečuljaka...

Pre spavanja dobijao je činiju kukuruznih pahuljica sa šećerom i pavlakom. A knjige – stajale su na polici pored kreveta, oslonjene jedna na drugu, a dve-tri su uvek ležale ravno preko ostalih, jer ga je mrzelo da ih vrati na mesto. Knjige su bile išarane, pune magarećih ušiju. Bila je tu jedna šarena, sjajna, o Tpsi i Mopsi; nikad je nije pročitao jer je bila od dvema devojčicama; bila je jedna o Mađioničaru; nju je čitao s nekakvim potisnutim strahom, preskačući jezivu sliku pauka na strani dvadeset sedam. Imao je i knjigu o ljudima koji su iskopavali stvari u Egiptu, zatim *Knjigu o vozovima za dečake*, *Knjigu o brodovima za dečake*. Živo ih se prisetio; mogao je da pruži ruku i dodirne ih, da oseti težinu i sporost *Mamutske knjige za dečake* dok klizi iz police... Sve je bilo u redu, sve je bilo vedro i druželjubivo.

Pred njima nešto zaprašta u žbunju. Dečaci se uplašeno baciše ustranu sa svinjske staze i zavukoše se vrišteći među puzavice. Ralf opazi kako Džek skače ustranu i pada. Onda se na stazi pojavilo neko stvorenje i pojurilo za njima; preteći je groktalo, blistavih kljova. Ralf otkri da može hladne glave da odmeri razdaljinu i da nacilja. Kad je vepar bio na svega pet metara od njega, hitnuo je taj glupi drveni štap koji je nosao svuda okolo, video ga kako pogađa krupnu njušku i ostaje zaboden za trenutak. Vepar zaskiča i skrenu u stranu. Dečaci se razgalamiše i ponovo povrveše stazom, Džek dotrča natrag i stade da bocka žbunje.

„Ovuda...“

„Ali napašće nas!“

„Ovuda, rekao sam...“

Vepar im je izmicao. Našli su još jednu stazu, uporedo s prvom, i Džek jurnu. Ralfa su ispunili strah, strepnja i ponos. „Pogodio sam ga! Koplje mu se zabolo u...“

Izašli su, neočekivano, na čistinu pored mora. Džek zaviri iza gole stene i zabrinu

se.

„Nema ga.“

„Pogodio sam ga“, ponovi Ralf, „i koplje se malo zabo!o.“ Trebao mu je svedok.

„Zar me niste videli?“

Moris klimnu glavom.

„Ja sam te video. Posred njuške – zviz!“

Ralf nastavi, uzbuđen.

„Pogodio sam ga. Koplje se zarilo. Ranio sam ga!“

Kupao se u novostečenom poštovanju i pomislio da lov i nije tako loš.

„Dobro sam ga zviznuo. To je bila ta zver, mislim!“ Džek se vratio.

„To nije bila zver. To je bio vepar.“

„Pogodio sam ga.“

„Zašto ga nisi uhvatio? Ja sam pokušao...“

Ralf povisi glas.

„Ali vepar!“

Džek odjednom pocrvene.

„Rekao si da će nas napasti. Što si ga gađao? Što nisi sačekao?“

Ispružio je ruku.

„Pogledaj.“

Pokazao im je levu podlakticu. Sa spoljne strane imao je ogrebotinu; nije bila velika, ali je krvarila.

„To mi je uradio kljovama. Nisam stigao da spustim koplje.“

Pažnja svih usmerila se na Džeka.

„To je rana“, reče Sajmon. „Treba da je isisaš, kao Berengarija.“¹

Džek uze da sisa ranu.

„Pogodio sam ga“, reče Ralf ljutito. „Pogodio sam ga kopljem, ranio sam ga.“

Trudio se da privuče pažnju dečaka.

„Jurio je stazom. Bacio sam koplje, ovako...“

Robert zareža na njega. Ralf se uključi u igru i svi se nasmejaše. Uskoro su svi zamahivali na Roberta, koji se pravio da nasrće na njih.

Džek povika.

„Opkolite ga!“

Krug dečaka se okretao. Robert zaskiča glumeći strah, a zatim od istinskog bola.

„Au! Prestanite! To boli!“

Tupi kraj koplja pogodi ga u leđa i on se zatetura među dečake.

Uhvatiše ga za ruke i noge. Ralf, ponesen iznenadnim snažnim uzbuđenjem, zgrabi Erikovo koplje i uperi ga u Roberta.

„Ubij ga! Ubij ga!“

Robert iznenada poče da grozničavo da vrišti i da se otima. Džek ga je držao za

kosu i razmahivao nožem. Iza njega, Rodžer se tiskao da priđe bliže. Počelo je obredno pevanje, kao na kraju plesa ili lova.

„Ubij svinju! Kolji svinju! Ubij svinju! Prolij krv!“

I Ralf se probijao napred, da zgrabi šaku tog smeđeg, ranjivog mesa. Želja da stegne i povredi bila je nesavladiva.

Džekova ruka se spusti; uzavreli krug je klicao i oponašao svinju na umoru. Onda su se umirili, zadihani, i slušali Robertove preplašene jecaje. Robert obrisa lice prljavom rukom i pokuša da povrati dostojanstvo.

„O, moje dupe!“

Tužno je trljao zadnjicu. Džek se prevrnu preko glave. „Dobra ova igra.“

„To je samo igra“, reče Ralf s nelagodom. „Jednom sam se dobro ugruvao na ragbiju.“

„Treba nam bubanj“, reče Moris, „da sve bude kako treba.“ Ralf ga pogleda „A kako treba?“

„Šta ja znam. Treba ti vatra, mislim, i bubanj, da održava ritam.“

„Treba ti svinja“, reče Rodžer, „kao u pravom lovu.“

„Ili neko da glumi svinju“, reče Džek. „Neko se obuče kao svinja i onda glumi – znaš, pravi se da me je oborio i sve to...“

„Treba ti prava svinja“, reče Robert, sve vreme trljajući zadnjicu, „zato što moraš da je ubiješ.“

„Može neki mališan“, reče Džek i svi se nasmejaše.

Ralf se uspravi.

„Pa, ako se i dalje budemo vukli, nećemo naći ono što tražimo.“

Jedan po jedan, dečaci poustajaše i namestiše rite na sebi. Ralf pogleda Džeka.

„A sada na planinu.“

„Zar ne bi trebalo da se vratimo kod Svinjčeta“, reče Moris, „pre nego što padne mrak?“

Blizanci klimnuše glavom kao jedan.

„Da, tako je. Na planinu ćemo ujutru.“

Ralf pogleda napred i vide more.

„Moramo ponovo da zapalimo vatru.“

„Nemaš Svinjčetove naočari“, reče Džek, „pa ne možeš da zapališ vatru.“

„Onda treba da vidimo ima li nekoga na planini.“

Moris progovori, ustežući se; nije hteo da ispadne kukavica.

„A šta ako je zver gore?“

Džek mahnu kopljem.

„Ubićemo je.“

Sunce kao da se malo ohladilo. Džek je razmahivao kopljem.

„Šta čekamo?“

„Mislim“, reče Ralf, „ako budemo išli ovuda, pored mora, da ćemo stići ispod spaljene šume, a odatle možemo da se popnemo.“

Džek ih ponovo povede pored zaslepljujućeg mora koje je gutalo i bljuvalo.

Ralf ponovo zapade u sanjarenje, pustivši svoja vešta stopala da savlađuju prepreke na putu. No, ona kao da su izgubila nešto svoje veštine. Većim delom morali su da idu po golom stenju uz samu vodu, i da se provlače između njih i bujne tamne šume. Uz neke grebene valjalo se pentrati, druge koristiti kao staze i dugačke prelaze koji se savlađuju i rukama i nogama. Povremeno su morali da se penju preko stena mokrih od talasa i da preskaču bistre bare koje je oseka ostavila za sobom. Stigli su do preseka koji je delio usku obalu kao odbrambeni rov. Činilo se da nema dna; dečaci su, puni strahopoštovanja, zurili u turobnu pukotinu na čijem dnu je grgoljila voda. Onda se talas vratio, voda u proseku je zakipela pred njima, a pena je suknula do puzavica, pa su dečaci vrisnuli, poprskani. Pokušali su da prođu kroz šumu, ali bila je suviše gusta, isprepletana kao ptičje gnezdo. Na kraju su morali da preskoče prosek jedan po jedan; svaki je sačekao da se voda povuče, pa ipak su neki po drugi put završili mokri. Posle toga su stene postale neprohodne, pa su posedali, čekajući da se krpe na njima osuše, i gledajući oštre obrise oblaka što su se sporo vukli iznad ostrva. Pronašli su voće prateći jato šarenih ptičica koje su poput buba lebdele u vazduhu. Onda je Ralf rekao da se kreću presporo. Popeo se na drvo, razmakao grane i video da je četvrtasta glava planine i dalje vrlo daleko. Onda su pokušali da požure duž stena, i Robert je gadno posekao koleno, pa su priznali da takvom stazom moraju ići sporije ako ne žele da stradaju. Nastavili su kao da se penju uz opasnu planinu, sve dok se stene nisu pretvorile u negostoljubivi greben što se spuštao pravo do mora, obrastao neprohodnim zelenilom.

Ralf ispitivački pogleda u sunce.

„Rano predvečerje. U svakom slučaju, prošlo je vreme za čaj.“

„Ne sećam se ovog grebena“, reče Džek malodušno. „Mora da sam promašio ovaj deo obale.“

Ralf klimnu glavom.

„Da razmislim.“

Ralf se više nije stideo da razmišlja pred drugima, nego je svakodnevne odluke donosio kao da igra šah. Nevolja je bila samo u tome što nikada neće postati dobar šahista. Pomislio je na mališane i na Svinjče. Živo je zamislio Svinjče samog, skutrenog u kolibi, potpuno tihog osim zvukova ružnih snova.

„Ne možemo da ostavimo mališane same sa Svinjčetom. Ne preko noći.“

Ostali ne rekoše ništa, nego se okupiše u krug gledajući ga.

„Ako pođemo natrag, potrajaće satima.“

Džek se nakašlja i progovori neobičnim, stegnutim glasom.

„Ne smemo nikako dozvoliti da se Svinjčetu nešto desi, zar ne?“

Ralf se kucnu po zubima prljavim vrhom Erikovog koplja.

„Ako krenemo preko...“

Pogledao je oko sebe.

„Neko mora da ode na drugi kraj ostva i kaže Svinjčetu da ćemo se vratiti noćas.“

Bil s nevericom progovori.

„Sam kroz šumu? Sada?“

„Ne možemo da odvojimo više od jednog čoveka.“

Sajmon se progura do Ralfa.

„Ja ću poći, ako hoćeš. Ne bojim se, stvarno.“

Pre nego što je Ralf stigao da odgovori, Sajmon se hitro nasmešio, okrenuo i pošao uzbrdo u šumu.

Ralf pogleda Džeka; razbesneo se shvativši da ga prvi put vidi onakvog kakav jeste.

„Džek, ono kad si prvi put otišao čak do zamka od stena.“ Džek ga ljutito pogleda.

„Da?“

„Prešao si delom ove obale – ispod planine, tamo.“

„Da.“

„A onda?“

„Našao sam svinjsku stazu. Protezala se kilometrima.“

Ralf klimnu glavom i pokaza šumu.

„Znači, svinjska staza mora da je tamo negde.“

Svi se mudro saglasiše.

„U redu. Probijaćemo se tuda dok ne naiđemo na svinjsku stazu.“

Zakoračio je napred i stao.

„Čekaj malo! Kuda vodi svinjska staza?“

„U planinu“, reče Džek. „Kazao sam ti.“ Nacerio se. „Pa ti i želiš na planinu, zar ne?“

Ralf uzdahnu, osetivši sve jače neprijateljstvo, shvativši da se Džek ovako oseća čim prepusti vođstvo.

„Mislio sam na svetlost. Spoticaćemo se po mraku.“

„Krenuli smo da nađemo zver...“

„Nećemo ništa videti.“

„Meni to ne smeta“, reče Džek vatreno. „Poći ću gore kad stignemo. Ti nećeš? Možda bi se radije vratio u kolibe i javio Svinjčetu?“

Sada je na Ralfa bio red da porumeni, ali progovorio je očajnički, odjednom shvatajući šta mu je Svinjče rekao.

„Zašto me mrziš?“

Dečaci se s nelagodom premestiše s noge na nogu, kao da je izgovoreno nešto nepristojno. Tišina je potrajala.

Ralf se prvi okrenuo, još besan i uvređen.

„Idemo.“

Poveo je kolonu i po pravu vođe sekao puzavice. Džek je išao pozadi, zbunjen i turoban.

Svinjska staza bila je mračni tunel, jer sunce je brzo tonulo iza ivice sveta, a u šumi su ionako vladale senke. Staza je bila široka i dobro ugažena, pa su lako kaskali. Onda se krov od lišća otvorio pa su stali, ubrzanog daha, gledajući malobrojne zvezde oko vrha planine.

„Evo nas.“

Dečaci se sumnjičavo zgledaše. Ralf donese odluku.

„Idemo pravo na platformu. Popećemo se sutra.“

Svi promrmljaše u znak saglasnosti, ali Džek mu pride sasvim blizu.

„Naravno, ako se plašiš...“

Ralf se okrenu ka njemu.

„Ko je prvi otišao do zamka od stena?“

„I ja sam otišao. I bio je dan.“

„U redu. Ko želi sada da se penje na planinu?“

Tišina je bila jedini odgovor.

„Semierik. Šta je s vama?“

„Moramo da kažemo Svinjčetu...“

„... da, da mu kažemo da...“

„Ali Sajmon je otišao!“

„Treba da kažemo Svinjčetu – za slučaj da...“

„Roberte? Bile?“

Išli su pravo ka platformi. Naravno, nisu bili uplašeni – nego umorni.

Ralf se ponovo okrenu Džeku.

„Vidiš?“

„Ja idem na planinu.“

Džek je ovo izgovorio zlobno, kao da proklinje. Gledao je Ralfa, napetog mršavog tela, držeći koplje kao da mu pretili.

„Ja idem na planinu da potražim zver – sada.“

Zatim usledi vrhunska žaoka, usputna, gorka reč.

„Ideš?“

Na ovo dečaci zaboraviše želju da nestanu i okrenuše se da prisustvuju ovom novom sukobu dve volje u tami. Reč je bila predobra, previše gorka, previše je uspešno uznemiravala da bi je trebalo ponoviti. Zatekla je Ralfa bez odbrane, opuštenog zbog povratka kolibama i mirnim prijateljskim vodama lagune.

„Nemam ništa protiv.“

Ralf je preneražen čuo sopstveni glas, hladan i opušten, a gorčina iščeze iz Džekovog izazova.

„Ako ti ne smeta, naravno.“

„O, ne smeta mi.“

Džek zakorači. „Dobro onda...“

Rame uz rame, praćeni pogledima zanemelih dečaka, krenuli su uz planinu.

Ralf stade.

„Mi smo budale. Zašto idemo sami? Ako nađemo nešto, nas dvojica nećemo biti dovoljni...“

Koraci dečaka su se udaljavali. Jedna tamna prilika se, zapanjujuće, kretala u suprotnom pravcu.

„Rodžere?“

„Da.“

„Onda nas je trojica.“

Ponovo su krenuli uz strminu. Tama je lebdela oko njih poput plime. Džek, koji nije govorio ništa, zagrcnu se i zakašlja; nalet vetra svu trojicu natera na kašalj. Ralfa su suze zaslepele.

„Pepeo. Došli smo do ivice izgorele šume.“

Njihovi koraci i povremeni povetarac dizali su male vihore prašine. Sada kad su ponovo stali, Ralf je kašljući stigao da pomisli koliko su budalasti. Ako zveri nema – a gotovo sigurno je nema – onda je sve u redu; ali ako ih nešto čeka na vrhu planine, šta mogu da učine njih trojica, po mraku, naoružani običnim štapovima?

„Baš smo budale.“

Iz tame stiže odgovor.

„Plašiš se?“

Ralf se ljutito strese. Džek je kriv za sve.

„Naravno da se plašim. Ali ipak smo budale.“

„Ako nećeš da nastaviš“, reče glas podrugljivo, „idem ja sam.“

Ralf je čuo podrugivanje i zamrzeo je Džeka. Razdražili su ga peckanje pepela u očima, umor i strah.

„Idi onda! Čekaćemo te ovde.“

Tišina.

„Zašto ti ne pođeš? Bojiš se?“

Mrlja u tami, mrlja koja je bila Džek, izdvojila se i krenula dalje.

„U redu. Zbogom.“

Mrlja iščeznu. Druga zauze njeno mesto.

Ralf dodirnu kolenom nešto tvrdo i zanjiha nagorelo bodljikavo deblo. Osetio je da ga oštra spaljena kora bocka u prevoju kolena i shvati da je to Rodžer seo. Pipajući, spustio se pored Rodžera, a deblo se zaljuljalo usred nevidljivog pepela. Rodžer, ćutljiv po prirodi, ne reče ništa. Nije izneo svoje mišljenje o zveri, niti je objasnio Ralfu što je dobrovoljno krenuo u ovu ludačku ekspediciju. Prosto je sedeo i blago ljuljao deblo. Ralf začu brzo izluđujuće kuckanje i shvati da to Rodžer udara svojim luckastim štapom po nečemu.

Sedeli su tako; Rodžer je, potpuno spokojan, kuckao i njihao se, a Ralf je besneo. Nisko nebo bilo je prepuno zvezda, osim tamo gde je planina probila crnu rupu.

Visoko iznad sebe čuli su klizanje, kao da neko pravi ogromne i nesigurne korake po kamenu ili pepelu. Onda ih je Džek pronašao; progovorio je uzdrhtalim krkljavim glasom koji su jedva prepoznali kao njegov.

„Video sam zver na vrhu.“

Čuli su kako je naleteo na deblo koje se snažno zatreslo. Ležao je ćutke neko vreme, a onda ponovo progovorio.

„Dobro pazite. Možda me prati.“

Kiša pepela pade po njima. Džek sede.

„Video sam zver kako se nadima na planini.“

„Učinilo ti se“, reče Ralf, uzdrhtao. „Ništa ne može da se nadima. Nikakvo živo biće.“

Rodžer progovori i obojica poskočiše; poptuno su zaboravili na njega.

„Žabe.“

Džek se zakikotao i stresao.

„Onda je to neka ogromna žaba. Čuo sam i zvuk. Nekakvo 'plop'. Onda se nadula.“

Ralf iznenadi samog sebe, ne toliko čvrstinom glasa koliko hrabrošću svoje namere.

„Idemo da vidimo.“

Prvi put otkako ga je upoznao, Ralf oseti da Džek okleva.

„Sada...?“

Ralfov glas govorio je svojom voljom.

„Naravno.“

Ustao je s debla i krenuo preko krckavog pepela u mrak, a Džek i Rodžer pođoše za njim.

Sada kad mu je telesni glas umuknuo, postali su čujni njegov unutrašnji glas razuma i drugi glasovi. Svinjče ga je nazivao balavcem. Drugi glas govorio mu je da ne bude budala, a od tame i bezizglednosti poduhvata noć je postala nekako nestvarna, poput zubarske stolice.

Dok su se penjali uz poslednju uzbrdicu, Džek i Rodžer prišli su bliže i od mastiljavih mrlja preobrazili se u razaznatljive prilike. Nemim dogovorom stali su i čučnuli jedan uz drugog. Iza njih, na horizontu, videlo se parče svetlijeg neba, gde će za koji trenutak izaći mesec. Vetar je zaurloao u šumi i zalepio im dronjke za tela.

Ralf se promeškoltio.

„Idemo.“

Šunjali su se dalje, Rodžer malo zaostajući. Džek i Ralf zajedno su obišli planinski obronak. Svetlucava laguna ležala je ispod njih, a iza nje se videla dugačka bela pruga koralnog spruda. Rodžer ih sustiže.

Džek prošapta.

„Da se šunjamo dalje na rukama i kolenima. Možda spava.“

Rodžer i Ralf krenuše dalje; ovog puta zaostao je Džek, uprkos svojim smelim rečima. Stigli su na zaravan vrha, gde je kamenje bilo preoštro za šake i kolena.

Biće što se nadima.

Ralf spusti ruku u neki hladni pepeo vatre i priguši krik. Ruka i rame su mu se trznuli neočekivano dodirnuvši nešto. Zelena svetla mučnine pojavila su se za trenutak i zagrizla tamu. Rodžer je ležao iza njega, a tik uz uha bila su mu Džekova usta.

„Tamo, gde je bio razmak u kamenju. Nekakva grudva, vidiš?“

Ralfu je u lice leteo pepeo ugašene vatre. Nije video ni razmak niti šta drugo jer su zelena svetla ponovo sijala i rasla, a vrh planine klizio je postrance.

Ponovo je, iz velike daljine, čuo Džekov šapat.

„Plašiš se?“

Nije se toliko plašio koliko je bio paralisani; visio je nepomično na vrhu planine koja se kretala i smanjivala. Džek je otklizao od njega, Rodžer se sudario s njim, petljao nešto rukama šištavo udišući, i prošao dalje. Čuo ih je kako šapuću.

„Vidiš li nešto?“

„Tamo...“

Na svega tri-četiri metra ispred sebe videli su grudvu nalik na stenu na mestu gde nikakve stene ne bi trebalo da bude.

Ralf začu tiho čavrljanje odnekud – možda iz sopstvenih usta. Snagom volje ih je zatvorio, strah i gađenje pretvorio je u bes i ustao. Olovnim nogama načinio je dva koraka.

Iza njih se mesečev srp odvojio od horizonta. Ispred njih, nešto nalik na ogromnog majmuna spavalo je s glavom među kolenima. Onda vetar riknu kroz šumu, u mraku nastade metež, a biće podiže glavu i pokaza im ruševine lica.

Ralf divovskim koracima potrča preko pepela, slušajući ostala stvorenja kako viču i skaču, pa se osmeli na nemoguć poduhvat na tamnoj padini; uskoro je planina opustela; ostale su samo odbačene motke i biće koje se klanja.

OSMO POGLAVLJE

Dar za tamu

Svinjče ojađeno skrenu pogled s plaže, obasjane bledim svetlom zore, na tamnu planinu.

„Jeste sigurni? Mislim, zaista sigurni?“

„Rekao sam ti deset puta“, reče Ralf, „da smo je videli.“

„Misliš da je ovde dole bezbedno?“

„Otkud ja znam, do đavola?“

Ralf se odmaknu od njega i načini nekoliko koraka duž plaže. Džek je klečao i kažiprstom crtao krugove po pesku. Svinjčetov glas stiže do njih, prigušen.

„Jeste sigurni? Stvarno?“

„Idi gore pa vidi“, reče Džek prezrivo. „Taman ćemo te se otarasiti.“

„Ne boj se.“

„Zver ima zube“, reče Ralf, „i ogromne crne oči.“

Snažno se stresao. Pigi skide naočari s jednim staklom i obrisa ih.

„Šta ćemo da radimo?“

Ralf se okrenu ka platformi. Školjka je svetlucala među drvećem, beli mehur naspram mesta odakle će izgrejati sunce. Zabacio je kosu.

„Ne znam.“

Setio se paničnog bekstva niz planinu.

„Mislim da se ne bismo nikada borili s nečim onolikim, da ti iskreno kažem. Mi samo pričamo, ali ne bismo se sukobili s tigrom, nego bismo se sakrili. Čak i Džek bi se sakrio.“

Džek je i dalje gledao u pesak.

„A moji lovci?“

Sajmon im se prišunja iz senki koliba. Ralf se nije obazirao na Džekovo pitanje. Pokazao je žutu mrlju iznad mora.

„Hrabri smo sve dok ima svetla. A posle? I sada ono stvorenje čuči pored ognjišta kao da ne želi da budemo spaseni...“ Kršio je ruke, nesvesno. Glas mu se pojačao.

„Ne možemo da zapalimo signalnu vatru... Potučeni smo.“ Zlatna tačka pojavi se iznad mora i nebo se u trenu osvetli. „A moji lovci?“

„Deca naoružana motkama.“

Džek ustade. Lice mu je bilo crveno dok se udaljivao. Svinjče stavi naočari s jednim staklom i pogleda Ralfa.

„Sad si uprskao. Uvredio si njegove lovce.“

„O, zaveži.“

Prekinulo ih je nevesto duvanje u školjku. Kao da peva serenadu izlazećem suncu, Džek je duvao dok u kolibama nije počelo komešanje; lovci su se došunjali na platformu, a mališani su kenjkali, kao što su često činili. Ralf je poslušno ustao, pa su on i Svinjče otišli na platformu.“

„Priče“, reče Ralf ogorčeno, „samo priče, priče, priče.“

Uzeo je školjku od Džeka.

„Ovaj skup...“

Džek ga prekide.

„Ja sam ga sazvao.“

„Da ga ti nisi sazvao, ja bih. Ti si samo dunuo u školjku.“

„Pa zar to nije isto?“

„O, uzmi! Hajde – govori!“

Ralf gurnu Džeku školjku u ruke i sede na deblo.

„Sazvao sam skup“, reče Džek, „iz više razloga. Prvo, sada već znate, videli smo zver. Prišunjali smo se. Bili smo na pola metra od nje. Zver je sedela i pogledala nas. Ja ne znam šta ona radi. Čak ne znamo ni kakva je...“

„Zver izlazi iz mora...“

„Iz mraka...“

„Iz drveća...“

„Tišina!“, viknu Džek. „Slušajte. Zver sedi tamo gore, kakva god da je...“

„Možda čeka...“

„Lovi...“

„Da, lovi...“

„Lovi“, reče Džek. Setio se svog davnog drhtanja u šumi. „Da. Zver je lovac. Samo – umuknite! Sledeće je to da ne možemo da je ubijemo. A sledeće je da je Ralf rekao da moji lovci ne valjaju.“

„Nisam to rekao!“

„Školjka je kod mene. Ralf misli da ste kukavice, da ste pobjegli od vepra i od zveri. A to nije sve.“

Na platformi se čuo nekakav uzdah, kao da su svi znali šta je sledeće. Džekov glas začuo se ponovo; drhtav, ali odlučan, probijao se kroz uzdržanu tišinu.

„On je kao Svinjče. Govori isto što i Svinjče. On nije dobar vođa.“

Džek stegnu školjku.

„On je i sam kukavica.“

Za trenutak je zastao, pa je nastavio.

„Što je najgore, kad smo Rodžer i ja nastavili – on je ostao pozadi.“

„I ja sam pošao!“

„Posle.“

Dva dečaka besno su zurila jedan u drugog kroz zavese od kose.

„I ja sam pošao“, reče Ralf, „a onda sam pobegao. Kao i ti.“

„Onda me nazovi kukavicom.“

Džek se okrenu lovcima.

„On nije lovac. Nikad nam nije nabavio meso. Nije prefekt² i ne znamo ništa o njemu. Samo naređuje i očekuje da ga svi slušaju tek tako. Sva ova priča...“

„Sva ova priča!“, povika Ralf. „Priča, priča! Ko je hteo priču? Ko je sazvaio skup?“

Džek se okrenu, crvenog lica, uvučene brade. Besno ga je pogledao natuštenih obrva.

„U redu onda“, reče značajnim, pretećim glasom. „U redu.“ Privio je školjku na grudi i zaparao kažiprstom vazduh.

„Ko misli da Ralf ne treba da bude vođa?“

S očekivanjem je gledao dečake poredane okolo, skamenjene. Pod palmama je zavladao mrtva tišina.

„Neka dignu ruke“, reče Džek snažno, „svi koji ne žele da Ralf bude vođa.“

Svi su i dalje ćutali, bez daha, turobni i posramljeni. Boja se polako povukla Džeku iz obraza, a onda se vratila u bolnom talasu. Oblizao je usne i lako okrenuo glavu da izbegne neprijatnost slučajnog gledanja u oči.

„Koliko vas misli...“

Glas mu je utihnuo. Ruke koje su držale školjku zadrhtale su. Nakašljao se i progovorio punim glasom.

„U redu onda.“

Vrlo pažljivo spustio je školjku na tlo do svojih nogu. Suze poniženja tekle su mu iz uglova očiju.

„Neću više da se igram. Ne s vama.“

Većina dečaka sada je gledala u zemlju. Džek se ponovo nakašlja.

„Neću da budem u Ralfovoj grupi...“

Pogledao je brvna s desne strane, brojeći lovce, članove hora. „Idem sam. Neka on sada lovi svinje. Svako ko želi da lovi može da pođe sa mnom.“

Isteturaio je iz trougla i krenuo ka belom pesku.

„Džek!“

Džek se okrenu i pogleda Ralfa. Trenutak-dva je ćutao, a onda je vrisnuo, piskavo, razjareno.

„Ne!“

Skočio je s platforme i potrčao plažom, ne obazirući se na potok suza; Ralf ga je posmatrao dok Džek nije uleteo u šumu.

Svinjče je bio besan.

„Govorio sam ti, Ralfe, a ti si samo stajao kao...“

Meko, gledajući Svinjčeta ali ne videći ga, Ralf progovori samom sebi.

„Vratit će se on. Kad sunce zađe, on će se vratiti.“ Pogledao je školjku u Svinjčetovim rukama.

„Šta?“

„Pa eto!“

Svinjče je odustao od prekora. Obrisao je staklo i vratio se na svoju temu.

„Možemo mi i bez Džeka Meridjua. Nije on jedini na ostrvu. Ali sada kad znamo da zver zaista postoji, mada mi je teško da poverujem u to, treba da se držimo platforme, pa nam neće trebati ni on ni njegov lov. Sada stvarno možemo da odlučimo šta treba učiniti.“

„Nema pomoći, Svinjče. Ništa ne možemo da učinimo.“

Neko vreme sedeli su potišteno ćuteći. Onda je Sajmon ustao i uzeo školjku od Svinjčeta, koji se toliko zapanjio da je ostao da stoji. Ralf pogleda Sajmona.

„Sajmone? Šta je sada?“

Tihi podrugljivi povik čuo se iz kruga, i Sajmon ustuknu.

„Mislim da nešto može da se učini. Nešto što...“

Ponovo mu je pritisak okupljenih oduzeo glas. Tragao je za pomoći i saosećanjem, i odabrao Svinjče. Napola se okrenuo ka njemu, stežući školjku uz smeđe grudi.

„Mislim da treba da se popnemo na planinu.“

Krug zadržta od užasa. Sajmon učuta i okrenu se Svinjčetu; debeli dečak posmatrao ga je podsmešljivo i zbunjeno.

„Kakva je korist od pentranja do zveri kad Ralf i ona dvojica nisu ništa mogli da učine?“

Sajmon odgovori šapatom.

„A šta nam drugo preostaje?“

Rekavši šta je imao, pustio je da mu Svinjče uzme školjku iz ruke. Onda se povukao i seo što je mogao dalje od ostalih.

Svinjče je progovorio s više samopouzdanja i s nečim što bi, da su okolnosti bile drugačije, ostali prepoznali kao zadovoljstvo.

„Rekao sam da možemo i bez izvesne osobe. Sada kažem da moramo da odlučimo šta nam je činiti. I mislim da vam mogu reći šta će Ralf sledeće da kaže. Najvažnija stvar na ostrvu je dim, a dim ne možemo imati bez vatre.“

Ralf nestrpljivo mahnu rukom.

„Ne može, Svinjče. Nemamo vatru. Ono sedi gore – moraćemo da ostanemo ovde.“

Svinjče podiže školjku kao da želi da doda snagu svojim rečima.

„Nemamo vatru na planini. Ali šta fali vatri ovde dole? Možemo da je zapalimo na onom stenju. Čak i na pesku. I tako ćemo imati dim.“

„Tako je!“

„Dim!“

„Pored bazena!“

Dečaci se razblebetaše. Samo Svinjče je imao intelektualne smelosti da predloži premeštanje vatre s planine.

„Znači, založićemo vatru ovde dole“, reče Ralf. Pogledao je oko sebe. „Možemo da je zapalimo tamo između bazena i platforme. Naravno...“

Prekinuo je, namrštio se i zamislio, nesvesno grickajući nokat.

„Naravno, dim se neće mnogo videti, neće se videti s velike daljine. Ali nećemo morati da se približimo...“

Ostali klimnuše, savršeno ga shvatajući. Neće biti potrebe da se približe.

„Odmah ćemo zapaliti vatru.“

Najveće ideje su najjednostavnije ideje. Sada kad su pred sobom imali zadatak, svi su predano radili. Svinjče je toliko bio oduševljen Džekovim odlaskom i novostečenom slobodom, toliko ponosan svojim doprinosom dobru zajednice, da je pomagao u donošenju drva. Drvo je doneo iz blizine – s platforme oboreno stablo koje im nije trebalo za skup; pa ipak, za ostale je svetost platforme štitila čak i beskorisne stvari. Onda su blizanci shvatili da će sasvim blizu imati vatru da ih umiruje noću, pa su neki mališani zaigrali i zapljeskali rukama.

Drvo nije bilo suvo kao gore na planini. Većinom je bilo vlažno, trulo i puno rastrčanih buba; trebalo je pažljivo podizati brvna s tla kako se ne bi raspala u mokru prašinu. Što je još važnije, kako ne bi morali da idu duboko u šumu, dečaci su uzimali sva oborena stabla, koliko god bila zapletena u mladice. Ivica šume i ožiljak bili su poznat teren, blizu školjke i koliba, prijateljski po dnevnom svetlu. Niko nije hteo ni da misli o tome kakav postaje u mraku. Radili su energično i veselo, mada su se, kako je vreme prolazilo, u njihov polet uvlačili nagoveštaji panike. Podigli su piramidu od lišća, grančica, grana i debala na golom pesku pored platforme. Prvi put otkako je stigao na ostrvo, Svinjče je lično skinuo naočari, kleknuo, uhvatio sunčeve zrake u žižu i usmerio ih na drvo. Uskoro su nastali svod od dima i grmovi žutog plamena.

Mališani, koji nisu videli mnogo vatre od prve nesreće, silno su se uzбудili. Igrali su i pevali, i čitav skup počeo je da liči na veliku zabavu.

Najzad je Ralf prestao da radi i uspravio se, razmazujući prljavom podlakticom znoj po licu.

„Moraćemo da napravimo malu vatru. Ova je prevelika za održavanje.“

Svinjče pažljivo sede na pesak i stade da čisti naočari.

„Možemo da eksperimentišemo. Možemo da otkrijemo kako da načinimo malu vrelu vatru, a onda da stavimo na nju zelene grane i dobijemo dim. Neko od ovog lišća sigurno je bolje od ostalog.“

S vatrom je gasnulo i uzbuđenje. Mališani su prestali da igraju i pevaju i razišli su se ka moru, u potragu za voćem, ili po kolibama.

Ralf se spusti na pesak.

„Treba da napravimo novi spisak za održavanje vatre.“

„Ako uspeš da pronadeš sve ljude.“

Pogledao je naokolo i prvi put video kako malo velikih ima i shvatio zašto je svaki posao bio tako težak.

„Gde je Moris?“

Svinjče ponovo obrisa naočari.

„Mislim... Ne, ne bi on otišao sam u šumu, zar ne?“

Ralf skoči, dotrča do vatre i stade pored Svinjčeta, sklanjajući kosu.

„Ali moramo da napravimo spisak! Tu smo ti i ja, Semierik i...“

Nije gledao Svinjčeta, ali je govorio nehajno.

„Gde su Bil i Rodžer?“

Svinjče se nagnu napred i spusti komadić drveta na vatru.

„Mislim da su otišli. Mislim da ni oni neće da se igraju.“

Ralf sede i poče da buši rupice u pesku. Iznenadio se opazivši u jednoj kap krvi. Pažljivo je pogledao izgrizeni nokat i posmatrao kuglicu krvi koja se stvorila na mestu otkinute zanoktice.

Svinjče nastavi.

„Video sam ih kako se iskradaju dok smo skupljali drva. Otišli su onuda. Istim putem kojim je i on otišao.“

Ralf završi s pregledom i diže oči uvis. Nebo je, kao da saoseća s krupnim promenama među dečacima, bilo drugačije, tako prevučeno izmaglicom da je vrela vazduh mestimično izgledao beo. Sunčev krug bio je srebrn i bez sjaja, kao da je bliži i ne tako vreo, pa ipak, vazduh je gušio.

„Stalno su pravili nevolje, zar ne?“

Glas je dopirao odnekud iza Ralfovog ramena i zvučao je zabrinuto.

„Možemo mi bez njih. Bićemo srećniji sada, je l' da?“

Ralf se uspravi. Blizanci su stigli, vukući veliko deblo i keseći se zbog svog podviga. Bacili su drvo na žeravicu tako da su poletele iskre.

„Možemo mi i sami, je l' da?“

Vrlo dugo, dok se deblo sušilo, palilo i crvenelo, Ralf je sedeo na pesku i ćutao. Nije video kako Svinjče prilazi blizancima i nešto im šapuće, niti da su sva trojica otišla u šumu.

„Izvoli.“

Pribrao se uz trzaj. Svinjče i blizanci stajali su pored njega, natovareni voćem.

„Mislio sam“, reče Svinjče, „da možda napravimo malu gozbu.“

Tri dečaka sedošu. Doneli su veoma mnogo voća, dobro sazrelog. Široko su se osmehnuli Ralfu kad je uzeo malo i počeo da jede.

„Hvala“, rekao im je. Zatim je ponovio, zadovoljno iznenađen: „Hvala!“

„Biće nam dobro“, reče Svinjče. „Oni koji nemaju zdravog razuma prave nevolje

na ovom ostrvu. Napravićemo malu vruću vatru...“

Ralf se setio šta ga je brinulo.

„Gde je Sajmon?“

„Ne znam.“

„Misliš da je krenuo na planinu?“

Svinjče prsnu u glasan smeh i uze još voća.

„Možda.“ Progutao je punu šaku. „On je lud.“

Sajmon je prošao pored oblasti obrasle voćkama, ali mališani su bili suviše zauzeti vatrom na plaži, pa ga nisu pratili. Nastavio je kroz puzavice sve dok nije stigao do velike prostirke pored čistine i zavukao se iza nje. Iza zastora od lišća sunce je šibalo zemlju, a leptiri su u sredini plesali svoj beskrajni ples. Kleknuo je i sunčeva strela ga je pogodila. Prošli put vazduh kao da je treperio od vrućine, ali sada je pretio. Uskoro mu je znoj natapao dugu oštru kosu. Nervozno se promeškoltio, ali nije mogao da se sakrije od sunca. Uskoro je bio žedan, a zatim veoma žedan.

Ostao je da sedi.

Mnogo niže na plaži, Džek je stajao ispred male grupe dečaka. Izgledao je beskrajno srećan.

„Lov“, rekao je. Odmerio ih je. Svaki je na glavi imao ostatke crne kape, a davno nekad stajali su u dva ozbiljna reda i imali anđeoske glasove.

„Lovićemo. Ja ću biti vođa.“

Klimnuli su glavom i kriza je lako prošla.

„A zatim – zver.“

Promeškoltjili su se i pogledali ka šumi.

„Kažem vam ovo. Nećemo se mučiti sa zveri.“

Klimnuo je glavom.

„Zaboravićemo zver.“

„Tako je!“

„Da!“

„Zaboravimo zver!“

Ako je Džeka iznenadila njihova revnost, nije to pokazao.

„Još nešto. Ne bi trebalo da toliko sanjamo ovde dole. Ovde smo blizu kraja ostrva.“

Vatreno su se saglasili, iz dubine svojih mučnih privatnih života.

„Slušajte me sada. Možda ćemo kasnije morati do kamenog zamka, ali prvo idem da dovedem još velikih od školjke i ostalog. Ubićemo svinju i napraviti gozbu.“ zastao je i nastavio sporije. „A što se tiče zveri, kada nešto ulovimo, ostavićemo joj malo plena. Tako nas možda neće dirati.“

Naglo se uspravio.

„Idemo u šumu da lovimo.“

Okrenuo se i potrčao, a trenutak-dva kasnije svi su poslušno krenuli za njim.

Raširili su se, nervozni, po šumi. Džek je gotovo odmah pronašao raskopano razbacano korenje, znak da su tu bile svinje, i uskoro je trag postao sasvim svež. Pokazao je ostalim lovcima da budu tihi i sam krenuo napred. Bio je srećan, i vlažnu tamu šume nosio je kao staru odeću. Došunjao se do strmine od stenja i raštrkanog drveća.

Svinje su, nalik na nabrekle vreće masti, ležale puteno uživajući u senci drveća. Nije bilo vetra, pa im je oprez popustio, a Džek je uvežbao da bude tih kao senka. Nečujno se udaljio i izdao uputstva svojim skrivenim lovcima. Svi polako krenuše napred, nemo se znojeći na vrućini. Pod drvećem jedno uho lenjo zamlatara. Malo odvojena od ostalih, utonula u materinsko blaženstvo, ležala je najveća krmača u krdu. Bila je ružičasto-crna, a ogromni nabrekli stomak iskitili su joj prasići koji su spavali, vrpeljili se i skičali.

Petnaestak metara od krda Džek stade i pokaza krmaču ispruženom rukom. Osvrnuo se da se uveri kako su svi shvatili, a ostali mu zaklimate glavama. Red desnica zabaci se unazad.

„Sad!“

Krdo se trgnu, a drvena koplja vrhova otvrdlih u vatri poleteše prema odabranoj krmači sa svega deset metara razmaka. Jedno prase ludački zaskiča i pojuri ka moru vukući za sobom Rodžerovo koplje. Krmača dahtavo skiknu i zatetura se; dva koplja štrčala su joj iz debelog bedra. Dečaci povikaše i jurnuše napred, prasići se raštrkaše, a krmača probi povorku i potrča u šumu dižući silnu galamu.

„Za njom!“

Jurnuli su svinjskom stazom, ali šuma je bila previše tamna i gusta, pa ih je Džek, psujući, zaustavio i rasporedio među stabla. Zatim je dugo ćutao, ali je disao tako burno da su svi osetili strahopoštovanje prema njemu, i zgledali se s nelagodnim divljenjem. Najzad je uperio kažiprst u tlo.

„Eno.“

Pre nego što su ostali stigli da pogledaju kaplju krvi, Džek je skrenuo, ispitivao trag, dodirnuo labavu granu. Pratio je trag, tajanstveno samouveren i uvek u pravu, a lovci su gazili za njim.

Zastao je ispred zakloništa.

„Unutra.“

Opkolili su zaklonište, ali krmača se izvukla s još jednim kopljem zarivenim u bok. Koplja su se vukla za njom i usporavala je, a oštri rasečeni vrhovi nanosili su joj bol. Naletela je na stablo i jedno koplje joj se još dublje zarilo; posle toga je svaki lovac lako mogao da je sledi po kapljicama jarkocrvene krvi. Popodne se vuklo, magličasto i strašno od vlažne vrućine; krmača je teturala ispred lovaca, krvareći, poludela, a lovci su je sledili, opčinjeni žudnjom, uzbuđeni dugom hajkom i

prolivenom krvlju. Videli su je, gotovo su je stigli, ali ona poslednjom snagom jurnu i ponovo odmaknu. Bili su tačno iza nje kad je isteturala na čistinu obraslu šarenim cvećem, gde su leptiri plesali u vrelom nepomičnom vazduhu.

Ovde je, pogođena vrućinom, krmača pala, i lovci su se bacili na nju. Od ove užasne navale iz nepoznatog sveta svinja je pobesnela; skičala je i otimala se, a vazduh se napunio znojem, bukom, krvlju i strahom. Rodžer je trčao oko gomile, bockao kopljem kad god se pojavila svinjska koža. Džek je ležao povrh krmače i ubadao je nožem. Rodžer je našao metu za svoje koplje i gurao dok se nije naslonio na koplje svom težinom. Koplje je napredovalo centimetar po centimetar, a prestrašeno skičanje preobrazilo se u piskavi krik. Onda je Džek pronašao grlo i topla krv pokuljala mu je po rukama. Krmača se srušila pod lovcima što su, teški i zadovoljni, popadali po njoj. Leptiri su i dalje plesali, obuzeti, na središtu čistine.

Najzad je uzbuđenje zbog ulova jenjalo. Dečaci su se povukli, a Džek je ustao i podigao ruke.

„Gledajte.“

Zacerekao se i zamahnuo, a dečaci su se smejali njegovim dlanovima što su se pušili. Onda je Džek zgrabio Morisa i rastrljao mu krv po obrazima. Rodžer počeo da izvlači koplje i dečaci ga tek tada opaziše. Robert je sve uredio rečenicom koju su svi dočekali gromoglasnim smehom.

„Pravo u dupe!“

„Jesi čuo?“

„Čuješ šta je rekao?“

„Pravo u dupe!“

Ovog puta su Robert i Moris igrali dve uloge, a Morisovo oponašanje krmačinih napora da izbegne koplja bio je tako smešno da su dečacima išle suze na oči.

Na kraju je čak i ovo zgasnulo. Džek stade da čisti ruke o kamen. Onda uze da obrađuje krmaču; rasporio ju je, vadio tople kese šarene utrobe i ređao ih na kamen, a ostali su ga posmatrali. Usput je govorio.

„Ponećemo meso plažom. Ja ću se vratiti na platformu i pozvaću ostale na gozbu. To će nam dati vremena.“

Rodžer progovori.

„Vođo...“

„Kako ćemo zapaliti vatru?“

Džek se uspravi u čučnju i namršteno pogleda svinju.

„Napašćemo ih i uzećemo vatru. Treba da vas bude četvorica: Henri i ti, Bil i Moris. Namazaćemo lica i prikrašćemo se; Rodžer neka zgrabi zapaljenu granu dok ja kažem šta imam. Ostali neka odnesu ono tamo gde smo bili. Tamo ćemo zapaliti vatru. A posle toga...“

Začutao je i ustao, gledajući u senke ispod drveća. Ponovo je progovorio tišim glasom.

„Ali ostavićemo deo plena za...“

Kleknuo je ponovo i nastavio da radi nožem. Dečaci se zbiše oko njega. Preko ramena se obratio Rodžeru.

„Zaoštri motku na oba kraja.“

Zatim je ustao, držeći svinjsku glavu iz koje je kapala krv.

„Gde je ta motka?“

„Evo.“

„Zabodi jedan kraj u zemlju. O, to je kamen. Zabodi ga u pukotinu. Ovde.“

Džek podiže glavu i nabi meki vrat na zašiljenu motku koja izbi na usta. Odmakao se, a glava je ostala da visi; malo krvi poteklo je niz motku.

I dečaci su nagonski ustuknuli, a šuma je bila veoma tiha. Osluškivali su; najglasnije je bilo zujanje muva iznad prosutih creva.

Džek progovori šapatom.

„Podignite svinju.“

Moris i Robert nabili su svinju na motku, podigli je onako tešku i spremni čekali. U tišini, iznad skorele krvi, odjednom su izgledali tajanstveno.

Džek progovori glasno.

„Ova glava je za zver. To je dar.“

Tišina je prihvatila dar i ulila im strahopoštovanje. Glava je ostala na mestu, mutnih očiju, neznatno iskežena, zuba pocrnelih od krvi. Odjednom su svi potrčali što su brže mogli, kroz šumu, prema otvorenoj plaži.

Sajmon je ostao gde je bio, poput smeđe sličice, skriven lišćem. Čak i kad zatvori oči, video je krmačinu glavu. Polusklopljene oči svinje, mutne od beskrajnog cinizma života odraslih, uveravale su Sajmona da je sve to loše.

„To znam.“

Shvatio je da je govorio naglas. Brzo je otvorio oči i video glavu kako se veselo ceri na čudnom svetlu dana, ne obazirući se na muve, prosuta creva, čak ni na ponižavajući položaj na kocu.

Sajmon okrenu glavu i obliza suve usne.

Dar za zver. Hoće li zver doći po dar? Glava kao da se slaže sa mnom, pomislio je. Beži, reče glava nemo, vrati se ostalima. Šalim se – zašto bi se mučio? Samo si pogrešio, to je sve. Malo te boli glava, možda od nečega što si pojeo. Vrati se, dete, reče glava nemo.

Sajmon podiže pogled, osećajući težinu mokre kose, i zagleda se u nebo. Gore je, prvi put, bilo oblaka; velike nabrekle kule štrčale su iznad ostrva, sive, beličaste i bakarne. Oblaci su sedeli na tlu; lučili su, cedili iz časa u čas ovu zagušljivu, mučnu vrućinu. Čak i leptiri su napustili čistinu gde je krv kapala s izopačene, iskežene glave. Sajmon pognu glavu, pažljivo žmureći, i pokri oči rukama. Pod drvećem nije bilo senki, ali sve je bilo biserasto skamenjeno, pa je sve ono stvarno zapravo

delovalo nejasno, kao priviđenje. Hrpa creva postala je crna grudva muva što su zujale poput testere. Posle nekog vremena otkrile su Sajmona. Prežderane, sletele su mu na potočiće znoja da piju. Golicale su ga ispod nozdrva i skakutale mu po butinama. Bile su crne i zelenkaste i bezbrojne. Ispred Sajmona, Gospodar muva je stajao na motki i kesio se. Sajmon je najzad odustao i pogledao; video je bele zube, mutne oči, krv. Prikovao je pogled za taj drevni, neizbežni znak prepoznavanja. U Sajmonovoj desnoj slepoočnici krv poče da udara u mozak.

Ralf i Svinjče ležali su na pesku, zurili u vatru i odsutno bacali kamenčiće u bezdimno ognjište.

„Ona grana je otišla.“

„Gde su Semierik?“

„Treba nam još drveta. Nestalo nam je zelenih grana.“

Ralf uzdahnu i ustade. Pod palmama na platformi nije bilo senki, samo ovo čudno svetlo koje kao da je odjednom dopiralo sa svih strana. Visoko gore, između naduvenih oblaka, grom opali kao top.

„Biće potop.“

„Šta ćemo s vatrom?“

Ralf otrča u šumu i vrati se s bogatom lisnatom granom, pa je baci u vatru. Grana zapucketa, listovi se uviše, izbi žuti dim.

Svinjče je žvrljao prstima po pesku.

„Nevolja je što nemam dovoljno ljudi za održavanje vatre. Semierika moraš da brojiš kao jednu smenu. Oni sve rade zajedno...“

„Naravno.“

„Pa, to nije pošteno. Shvataš? Trebalo bi da rade u dve smene.“

Ralf je razmislio i shvatio. Tištalo ga je što ne razmišlja kao odrasli, pa je uzdahnuo. Ostrvo je postajalo sve gore.

Svinjče pogleda vatru.

„Uskoro će nam trebati još jedna zelena grana.“

Ralf se prevrnu.

„Svinjče. Šta ćemo da radimo?“

„Moraćemo da se snademo bez njih.“

„Ali... vatra.“

Namršteno je pogledao crno-belu masu u kojoj su ležali neizgoreli krajevi grana. Pokušao je da nađe prave reči.

„Bojim se.“

Video je da ga Svinjče gleda i slepo nastavio.

„Ne zveri. Mislim, bojim se i zveri, ali niko drugi ne razume vatru. Ako ti neko dobaci uže dok se daviš. Ako ti lekar kaže da uzmeš lek ili ćeš umreti – uzećeš ga, zar ne? Zar ne?“

„Naravno da bih.“

„Kako ne vide? Kako ne shvataju? Bez dimnog signala umrećemo ovde. Vidi ovo!“

Talas vrelog vazduha treperio je iznad pepela, ali bez pramička dima.

„Ne možemo da održavamo vatru. A njih baš briga. A što je još važnije...“
Zagledao se u Svinjčeto lice izbrazdano znojem.

„Što je važnije – i *mene je* ponekad baš briga. Šta ako postanem kao drugi – da me nizašta ne bude briga? Šta će biti s nama?“

Svinjče skide naočari, vrlo zabrinut.

„Ne znam, Ralfe. Moramo da guramo dalje. Tako bi odrasli učinili.“

Ralf, pošto je već počeo da otvara dušu, nastavi.

„Svinjče, šta nije u redu?“

Svinjče ga preneraženo pogleda.

„Misliš na...“

„Ne, ne to... Mislim... Zašto se sve ovako ruši?“

Svinjče polako i zamišljeno protrlja naočari. Kad je shvatio koliko ga Ralf prihvata, zarumeneo se od ponosa.

„Ne znam, Ralfe. Mislim da je zbog njega.“

„Zbog Džeka?“

„Zbog Džeka.“ I oko ovog imena stvarao se tabu.

Ralf ozbiljno klimnu glavom.

„Da“, reče. „Mislim da je tako.“

Obližnjom šumom zaori se urlik. Demonske prilike, lica išaranih crveno, belo i zeleno, zavijajući izleteše napolje, a mališani se razbežaše uz vrisku. Krajičkom oka Ralf vide kako Svinjče beži. Dve prilike dotrčaše do vatre. Ralf se pripremio za odbranu, ali su samo uzeli napola izgorele grane i otrčali plažom. Ostala trojica stajala su nepomično, gledajući Ralfa, a on vide da je najviši od njih, potpuno nag osim pojasa i boje, zapravo Džek.

Ralfu se disanje povratilo. Progovorio je.

„Pa?“

Džek se nije obazro na njega. Podigao je koplje i povikao.

„Slušajte me svi. Ja i moji lovci živimo na plaži, pored pljosnate stene. Lovimo, gostimo se i zabavljamo se. Ako želite da pristupite mom plemenu, dođite kod nas. Možda ću vas primiti. A možda i neću.“

Zastao je i pogledao okolo. Iza maske ga nisu mučili stid i nesigurnost, pa je mogao svakoga da pogleda u oči. Ralf je klečao pored ostataka vatre kao trkač na početnoj liniji, a lice su mu napola skrivali kosa i čađ. Semierik su virili iza palme na ivici šume. Mališani su jecali pored bazena, iskrivljenih purpurnih lica, a Svinjče je stajao na platformi i stezao belu školjku u rukama.

„Večeras imam gozbu. Ubili smo svinju i imamo meso. Dođite da jedete s nama ako hoćete.“

Gore u klancima oblaka ponovo se razleže grmljavina. Džek i dva nepoznata divljaka se stresoš, pogledaše uvis i pribraše se. Mališani su nastavili da zavijaju. Džek je nešto čekao. Užurbano je šapnuo pratiocima.

„Hajde – sad!“

Oni nešto promrmljaše. Džek oštro progovori.

„Hajde!“

Dvojica divljaka se zgledaše, podigoše koplja i progovoriše uglas.

„Poglavica je govorio.“

Onda su se sva trojica okrenuli i otrčali u šumu.

Ralf je ustao posmatrajući mesto na kom su divljaci iščezli. Prišli su mu Semierik i progovorili šapatom punim strahopoštovanja.

„Mislio sam da je...“

„... a ja sam...“

„... uplašio...“

Svinjče je stajao iznad njih na platformi, i dalje držeći školjku. „To su bili Džek, Moris i Robert“, reče Ralf. „Baš se dobro zabavljaju, zar ne?“

„Mislio sam da ću dobiti napad astme.“

„Nosio se i ti i tvoja asmara.“

„Kad sam video Džeka, mislio sam da je došao po školjku. Ne znam zašto.“

Grupa dečaka posmatrala je belu školjku s ljubavlju i poštovanjem. Svinjče je spusti Ralfu u ruke, a mališani, videvši poznati simbol, stadoše da se vraćaju.

„Ne ovde.“

Okrenuo se platformi, osećajući potrebu za obredom. Prvi se popeo Ralf, noseći školjku u naručju, zatim Svinjče, vrlo ozbiljan, pa blizanci, a za njima mališani i ostali.

„Sedite svi. Došli su zbog vatre. Zabavljaju se. Ali...“

Ralf je zbunio kapak koji mu je zatvorio mozak. Hteo je nešto da kaže, a onda se kapak spustio.

„Ali...“

Gledali su ga ozbiljno, još ne sumnjajući u njegove sposobnosti. Ralf skloni glupavu kosu s očiju i pogleda Svinjčeta.

„Ali... oh... vatra! Naravno, vatra!“

Nasmejao se, ućutao, pa progovorio sasvim tečno.

„Vatra je najvažnija. Bez vatre se nikad nećemo spasti. I ja bih voleo da stavim ratne boje i budem divljak. Ali moramo održavati vatru. Vatra je najvažnija stvar na ostrvu, zato što... zato što...“

Ponovo je začutao, a tišina se ispuni sumnjama i čuđenjem.

Svinjče mu užurbano šapnu.

„Spas.“

„O, da. Bez vatre se nećemo spasti. Zato moramo da ostanemo pored vatre i pravimo dim.“

Kad je ućutao, niko nije rekao ništa. Posle mnogih blistavih govora koje je Ralf održao na ovom mestu, njegove primedbe sada su zvučale nevešto, čak i mališanima.

Najzad Bil pruži ruku da uzme školjku.

„Sada kad ne možemo da založimo vatru gore – zato što ne možemo da ložimo vatru gore – treba nam više ljudi za održavanje vatre. Hajdemo na tu gozbu da im kažemo koliko nam je teško da održavamo vatru. A taj lov i sve – mislim to, kao divljaci – mora da je sjajna zabava.“

Semierik uzeše školjku.

„Mora da je zabavno, kao što Bil reče – a i pozvao nas je...“

„...na gozbu...“

„...meso...“

„...kožurica...“

„...prijalo bi mi malo mesa...“

Ralf podiže ruku.

„Zašto ne bismo sami nabavili sebi meso?“

Blizanci se zgledaše. Bil odgovori.

„Ne želimo da idemo u džunglu.“

Ralf iskrivi lice.

„On... znaš... ide.“

„On je lovac. Svi su oni lovci. To je drugo.“

Niko nije govorio nekoliko trenutaka, a onda Svinjče promrmlja pesku.

„Meso...“

Mališani su sedeli, svečano mislili na meso i balavili. Iznad njih top ponovo opali i suvo lišće palmi zaklopara na iznenadnom naletu vrelog vetra.

„Ti si mali glupan“, reče Gospodar muva, „obična mala glupa neznalica.“

Sajmon pomače otečeni jezik, ali ne reče ništa.

„Zar se ne slažeš?“, upita Gospodar muva. „Zar nisi obična mala glupa neznalica?“

Sajmon mu ponovo nemo odgovori.

„Dobro“, reče Gospodar muva, „bolje trči da se igraš s ostalima. Oni misle da si lud. Ne želiš da te Ralf smatra ludim, zar ne? Mnogo voliš Ralfa, je li tako? I Svinjče, i Džeka?“

Sajmon je držao glavu malo podignutu. Nije mogao da skrene pogled s Gospodara muva koji je lebdeo ispred njega.

„Šta radiš ovde sam? Zar me se ne bojiš?“

Sajmon odmahnu glavom.

„Ovde nema nikoga da ti pomogne. Samo ja. A ja sam Zver.“ Sajmonova usta su se pokrenula i proizvela čujne reči. „Svinjska glava na kocu.“

„Smešno je što ste i pomislili da možete da ulovite i ubijete Zver“, reče glava. Trenutak-dva šuma i druga nejasno poznata mesta odjekivala su od parodije smeha. „Znao si, zar ne? Da sam deo vas? Blizu, blizu, blizu! Ja sam razlog što ništa ne valja? Što je sve onakvo kakvo jeste?“

Ponovo se razleže štektavi smeh.

„Hajde“, reče Gospodar muva. „Vrati se ostalima i zaboravićemo celu stvar.“

Sajmonu se vrtelo u glavi. Oči su mu bile napola sklopljene kao da oponaša onu izopačenost na kocu. Znao je da mu predstoji napad. Gospodar muva rastao je kao balon.

„Ovo je smešno. Savršeno dobro znaš da ćeš me ponovo sresti tamo dole – zato se ne trudi da bežiš.“

Sajmonovo telo bilo je izvijeno i kruto. Gospodar muva progovorio je nastavničkim glasom.

„Ovo je otišlo predaleko. Jadno moje zavedeno dete, misliš da si pametniji od mene?“

Usledila je pauza.

„Upozoravam te. Gubim nerve. Zar ne vidiš? Nepoželjan si. Razumeš? Zabavljaćemo se na ovom ostrvu. Razumeš? Zabavljaćemo se na ovom ostrvu! Zato ništa ne pokušavaj, jadni zavedeni dečake, ili...“

Sajmon shvati da gleda u ogromna usta. U njima je vladala tama, tama koja se širila.

„... Ili“, reče Gospodar muva, „ili ćemo te udesiti. Shvataš? Džek i Rodžer i Moris i Robert i Bil i Svinjče i Ralf. Zar ne? Shvataš?“

Sajmon se našao u ustima. Pao je i izgubio svest.

DEVETO POGLAVLJE

Pogled na jednu smrt

Oblaci su se i dalje zbijali nad ostrvom. Uporna struja vrelog vazduha dizala se čitav dan s planine i podigla se na tri hiljade metara; nemirne mase gasova sabijale su elektricitet sve dok sam vazduh nije zapretio da će eskplodirati. Do predvečerja sunce je nestalo i žučkasti sjaj zauzeo je mesto jasnog dnevnog svetla. Čak i vazduh s mora bio je vreo i nije donosio osveženje. Boja se povukla iz vode, drveća i ružičastih površina stena, a beli i smeđi oblaci nadnosili su se nad svet. Svi su se mučili osim muva koje su obojile u crno svog gospodara i preobrazile prosuta creva u hrpu svetlucavog uglja. Čak i kad je krvni sud pukao Sajmonu u nosu i kad je potekla krv, muve ga nisu dirale jer su više volele otužni miris mrtve svinje.

S krvarenjem se Sajmonov napad pretvorio u dremljivost. Ležao je na prostirci od puzavica, veče je napredovalo, a topovi su neprestano pucali. Najzad se probudio i nejasno video tamnu zemlju pored obraza. Nije se pomakao nego je ostao da leži, s obrazom na tlu, tupo gledajući preda se. Onda se okrenuo, podvio noge pod sebe i uhvatio se za puzavicu da ustane. Kad se puzavica zatresla, muve su suknule s utrobe uz zlobno zujanje, a onda se vratile natrag. Sajmon je ustao. Svetlost je bila nezemaljska. Gospodar muva visio je na kocu kao crna lopta.

Sajmon se glasno obrati čistini.

„Šta nam preostaje?“

Odgovora nije bilo. Sajmon je okrenuo leđa čistini i krenuo kroz mrežu puzavica dok se nije našao u sumraku šume. Turobno je hodao između debala, bez ikakvog izraza na licu; na ustima i bradi skorela mu se krv. Tek ponekad, dok je sklanjao užad puzavica i birao pravac prema nagibu tla, mrmljao je reči koje nisu stizale u vazduh.

Posle nekog vremena, oko drveća je bilo manje puzavica, a kroz krošnje je prodirala biserasta svetlost. Ovo je bila kičma ostrva, malo povišeno tlo ispod planine, gde šuma više nije bila gusta džungla. Ovde je bilo širokih čistina ispresecanih grmljem i velikim stablima, a nagib tla vodio ga je uvis kroz sve ređu šumu. Išao je dalje, teturajući ponekad od umora, ali nije stao. Uobičajena vedrina iščezla mu je iz očiju, i hodao je sumorno odlučan poput starca.

Zateturao se od naleta vetra i video da je na otvorenom, na steni ispod žučkastog neba. Shvatio je da ga noge jedva drže i da ga jezik boli sve vreme. Kad je vetar stigao do vrha planine, video je da se nešto dešava, opazio je treptaj plavog naspram smeđih oblaka. S naporom je krenuo napred, a vetar je ponovo naleteo, još jači; gurao je krošnje sve dok se nisu pognule i urliknule. Sajmon odjednom opazi kako se

pogrbljena prilika uspravlja i gledao u njega. Sakrio je lice rukama i nastavio dalje.

I muve su pronašle to stvorenje. Pokreti slični kretnjama živog stvora na trenutak su ih uplašili, pa su načinile crni oblak oko glave. Onda se, kad je plava tkanina padobrana splasnula, krupna prilika s uzdahom poklonila, i muve su je ponovo prekrile.

Sajmon oseti da je udario kolenima u kamen. Otpuzao je napred i uskoro shvatio. Zamršeni remeni pokazali su mu mehanizam ove paradije; osmotrio je bele nosne kosti, zube, boje raspadanja. Video je kako slojevi gume i platna nemilosrdno drže ovo jadno telo koje bi trebalo da truli. Onda je vetar ponovo dunuo i stvorenje je ustalo, poklonilo se i zapahnulo ga svojim smrdljivim dahom. Sajmon pade na sve četiri; vraćao je sve dok nije sasvim ispraznio utrobu. Onda je zgrabio remenje, otpetljao ih s kamenja i oslobodio stvora poniženja vetra.

Najzad se okrenuo i pogledao plažu. Vatra pored platforme kao da se ugasila, ili makar nije dimila. Dalje niz plažu, iza rečice, pored velike stene, izvijao se tanki stub dima. Sajmon, zaboravivši na muve, zaseni oči obema rukama i zaškilji u taj dim. Čak i s te daljine video je da su gotovo svi dečaci – možda i svi do jednoga – tamo. Znači, premestili su logor dalje od zveri. Razmišljajući o tome, okrenuo se sirotom slomljenom biću koje je sedelo i smrdelo pored njega. Zver je bezopasna i strašna, a ta vest mora što pre da stigne do svih ostalih. Krenuo je niz planinu i noge su mu popustile. Čak i uz najveću pažnju mogao je samo da posrće.

„Kupanje“, reče Ralf. „To je jedino što može da se učini.“ Svinjče je kroz svoje staklo osmatrao preteće nebo.

„Ne sviđaju mi se ovi oblaci. Sećaš se one kiše kad smo sleteli?“

„Opet će padati kiša.“

Ralf skoči u bazen. Nekoliko mališana igralo se na ivici, trudeći se da izvuče olakšanje iz vode toplije od krvi. Svinjče skide naočari, pažljivo zakorači u bazen i ponovo ih natače. Ralf ispliva na površinu i popraska ga.

„Pazi mi naočare“, reče Svinjče. „Ako ih pokvasim moram da izađem napolje da ih obrišem.“

Ralf ponovo zamahnu i promaši. Nasmejao se Svinjčetu, očekujući da će ovaj, kao i obično, krotko da se povuče u bolno ćutanje. Ali Svinjče udari šakama po vodi.

„Prestani!“, povikao je. „Čuješ li me?“

Besno je isprskao Ralfa po licu.

„U redu, u redu“, reče Ralf. „Smiri se.“

Svinjče prestade da lupa po vodi.

„Boli me glava. Voleo bih da je vazduh hladniji.“

„Ja bih voleo da padne kiša.“

„Ja bih voleo da odemo kući.“

Svinjče leže na peskovitu stranu bazena. Stomak mu je štrčao i sušio se. Ralf

zaškilji u nebo. Kretanje sunca moglo je da se pogodi po napredovanju svetle mrlje među oblacima. Kleknuo je uz vodu i pogledao naokolo.

„Gde su svi?“

Svinjče sede.

„Možda leže u kolibama.“

„Gde je Semierik?“

„I Bil?“

Svinjče pokaza iza platforme.

„Tamo su otišli. Kod Džeka na gozbu.“

„Neka su“, reče Ralf s nelagodom. „Baš me briga.“

„Samo zbog malo mesa...“

„I zbog lova“, reče Ralf mudro, „i da bi se pretvarali da su pleme i stavljali ratne boje.“

Svinjče uzburka pesak ispod vode, ne gledajući Ralfa. „Možda treba i mi da odemo.“

Ralf ga brzo pogleda, a Svinjče pocrvene.

„Mislim – da se postaramo da sve bude u redu.“

Ralf ga ponovo popraska.

Ralf i Svinjče čuli su galamu s Džekove zabave mnogo pre nego što su stigli. Na jednom mestu između obale i šume palme su ostavljale široku travnatu zaravan. Korak niže od ivice čistine, plima je nanela beli pesak, sada topao, suv i ugažen. Ispod tog peska jedna stena pružala se prema laguni, iza nje je bio uski peščani pojas, a iza njega more. Na steni je plamtela vatra, mast je kapala sa pečene svinjetine u nevidljive plamenove. Svi dečaci s ostrva, osim Ralfa, Svinjčeta, Sajmona i dvojice koji su pekli svinju, okupili su se na čistini. Smejali su se, pevali, ležali, čučali ili stajali na travi, držeći hranu u rukama. Ali, sudeći po masnim licima, bili su pri kraju s mesom; neki su držali kokosove ljuske i pili iz njih. Pre početka gozbe dovukli su veliko brvno na sredinu travnjaka, i na njemu je sedeo Džek, išaranog lica, s vencima od cveća oko vrata. Na travi pored njega ležale su hrpe mesa, voće i kokosove ljuske pune pića.

Svinjče i Ralf pojavili su se na ivici travnjaka. Kako ih je ko opazio, tako je ućutao, sve dok samo dečak pored Džeka nije nastavio da priča. Onda je i tu zavladao tišina, a Džek se okrenuo na sedištu. Posmatrao ih je neko vreme, a pucketanje vatre bilo je najglasniji zvuk na sprudu. Ralf je skrenuo pogled, a Sem je, misleći da ga Ralf optužuje pogledom, spustio oglodanu kost i nervozno se zakikotao. Ralf nesigurno zakorači napred, pokaza palmovo stablo i prošapta nešto nečujno Svinjčetu; onda se obojica zacerekaše poput Sema. Visoko podižući noge, Ralf krenu dalje. Svinjče je pokušao da zvižduće.

U tom trenutku dečaci koji su pekli svinju odjednom su zgrabili veliki komad

mesa i potrčali prema travnjaku. Naleteli su na Svinjčeta i opekli ga, pa je počeo da skače i jauče. Ralfa i ostale u trenutku je ujedinio smeh, donoseći olakšanje. Svinjče je ponovo postao meta društvenog podsmeha, pa su se svi osetili veselo i normalno.

Džek ustade i mahnu kopljem.

„Ondesite im mesa.“

Dečaci s ražnjem dali su Ralfu i Svinjčetu sočne komade. Ovi primiše poklon; voda im je tekla na usta. I tako su stajali i jeli pod gromovitim žučkastim nebom koje je odzvanjalo od predstojeće oluje.

Džek ponovo mahnu kopljem.

„Jesu li svi jeli koliko su hteli?“

Bilo je još hrane, cvrčala je na drvenim ražnjevima ili ležala na zelenim tanjirima. Stomak je savladao Svinjčeta; odbacio je oglodanu kost i sagnuo se po još mesa.

Džek progovori ponovo, ljutit.

„Jesu li svi jeli koliko su hteli?“

Ton mu je bio preteći, nagoveštavao je vlasnički ponos, pa su dečaci počeli da jedu brže, dok još imaju vremena. Videvši da neće skoro biti pauze, Džek ustade sa svog prestola od debla i ode do ivice travnjaka. Gledao je iza obojene maske Ralfa i Svinjče. Oni su se pomerili malo dalje i Ralf je uz jelo posmatrao vatru. Primetio je, ne shvatajući, kako su naspram mutnog svetla plamenovi vidljivi. Spuštalo se veče, ne spokojno lepo, nego preteći nasiljem.

Džek progovori.

„Dajte mi piće.“

Henri mu je prineo ljusku i on je pio, gledajući Svinjče i Ralfa preko iskrzane ivice. Snaga mu se videla u smeđim nabreklih mišicama; vlast mu je sedela na ramenu i brbljala mu u uho kao majmun.

„Sedite svi.“

Dečaci posedaše u redove na travi ispred njega, ali Ralf i Svinjče ostadoše da stoje, malo niže, na mekom pesku. Džek nije obratio pažnju na njih, nego je okrenuo svoju masku dečacima koji su sedeli i uperio koplje u njih.

„Ko želi da se priključi mom plemenu?“

Ralf naglo zakorači i posrnu. Neki dečaci okrenuše se ka njemu.

„Dao sam vam hranu“, reče Džek, „a moji lovci će vas štititi od zveri. Ko hoće u moje pleme?“

„Ja sam vođa“, reče Ralf, „jer ste me vi izabrali. Trebalo je da održavamo vatru. A vi ste potrčali za hranom...“

„I ti si potrčao!“, uzviknu Džek. „Pogledaj kost koju držiš u ruci!“

Ralf pocrvene.

„Rekao si da ste lovci. To je vaš posao.“

Džek ga opet nije slušao.

„Ko hoće da stupi u moje pleme i zabavlja se?“

„Ja sam vođa“, reče Ralf drhtavo. „A šta ćemo s vatrom? A i školjka je kod mene...“

„Nisi je doneo“, reče Džek podrugljivo. „Ostavio si je. Vidiš, mudrice? A školjka se i ne računa na ovom kraju ostrva...“ Odjednom puče grom. Nije to bila tupa tutnjava, nego oštri udar eksplozije.

„Školjka se i ovde računa“, reče Ralf, „i na celom ostrvu.“

„I šta ćeš učiniti?“

Ralf pogleda redove dečaka. Shvatio je da mu neće pomoći i skrenuo je pogled, zbunjen i znojav. Svinjče prošaputa.

„Vatra – spas.“

„Ko stupa u moje pleme?“

„Ja.“

„I ja ću.“

„I ja.“

„Dunuću u školjku“, reče Ralf zadihano, „i sazvaću skup.“

„Nećemo je čuti.“

Svinjče dodirnu Ralfovu ruku.

„Idemo odavde. Biće nevolja. A meso smo pojeli.“

Jarko svetlo trepnu iza šume i ponovo puče grom, pa su mališani počeli da cvile. Krupne kišne kapi počele su da padaju među dečake stvarajući različite osobene zvuke.

„Biće oluje“, reče Ralf, „biće pljusak kao kad smo se srušili ovamo. Ko je sada mudrica? Gde su vam kolibe? Šta ćeš učiniti?“

Lovci su s nelagodom gledali u nebo, trzajući se pod udarima kapi. Talas nespokoja naterao ih je da se njišu i besciljno koračaju okolo. Treptavo svetlo se pojačalo i udari groma bili su jedva podnošljivi. Mališani počеше da trče okolo i vrište.

Džek skoči na pesak.

„Naš ples! Hajde! Plešite!“

Otrčao je spotičući se preko debelog peska do ravne stene pored vatre. Između sevanja munja vazduh je bio taman i strašan. Dečaci su galameći krenuli za njim. Rodžer je postao svinja, groktao je i jurišao na Džeka, koji je izbegavao napade iskoračujući ustranu. Lovci uzeše koplja, kuvari ražnjeve, a ostali grane za potpalu. Počеше da se kreću ukруг i da pevaju. Dok je Rodžer oponašao uplašenu svinju, mališani su trčali i skakali oko kruga. Svinjče i Ralf, pod pretnjom neba, osetiše želju da i sami zauzmu mesto u ovom poludelom, ali delimično bezbednom društvu. Rado su dodirivali smeđa leđa ovog živog kruga koji se zatvarao oko straha i krotio ga.

„Ubij zver. Kolji zver! Prolij krv!“

Kretanje je postalo ravnomerno, a iz pesme se izgubilo prvobitno površno uzbuđenje i ona je stekla pravilan, postojan ritam. Rodžer prestade da glumi svinju i postade lovac, pa je središte kruga zjapilo prazno. Neki mališani načinili su sopstveni prsten, i ti dopunski krugovi su se okretali kao da će ponavljanje doneti bezbednost. Sve je trupkalo i pulsiralo kao jedan organizam.

Tamno nebo pocepao je plavobeli ožiljak. Trenutak kasnije, buka ih je pogodila kao udarac divovskog biča. Pevanje se pojača u ropcu.

„Ubij zver. Kolji zver! Prolij krv!“

Sada se iz užasa rodila nova žudnja, gusta, neodložna, slepa.

„Ubij zver. Kolji zver! Prolij krv!“

Plavobeli iskrzani ožiljak ponovo sevnu iznad njih i sumporasta eksplozija rasu se po tlu. Mališani su vrištali i tumarali naokolo, bežeći od ivice šume, a jedan se u strahu probi u krug velikih.

„Njega! Njega!“

Prsten se otvori u potkovicu. Nešto se vuklo iz šume, tamno, nesigurno. Ispred zveri podiže se oštar, bolan vrisak. Zver utetura u potkovicu.

„Ubij zver. Kolji zver! Prolij krv!“

Plavobeli ožiljak nije više nestajao, buka je bila nepodnošljiva. Sajmon je vikao nešto o mrtvom čoveku na brdu.

„Ubij zver. Kolji zver! Prolij krv! Udri zver!“

Štapovi su udarali, a usta novog kruga žvakala su i urlikala. Zver je klečala u središtu, krijući lice rukama. Vikala je preko nezamislive buke nešto o lešu na brdu. Zver je jurnula napred, probila krug i pala preko strme ivice stene na pesak pored vode.

Masa u trenu pojuri za njom, pokulja preko stene, skoči na zver i stade da vrišti, tuče, ujeda, kida. Nije bilo reči, ni pokreta osim kidanja zubima i noktima.

Onda se oblaci otvoriše i pustiše kišu nalik na vodopad. Voda je lila s vrha planine, kidajući lišće i granje s drveća, tekla je kao hladan tuš preko drhtave hrpe na pesku. Vremenom se hrpa razbi i prilike se teturajući udaljiše. Samo je zver ležala nepomično, metar-dva od mora. Čak i po kiši videli su koliko je zver sitna, a njena krv već je bojila pesak.

Snažan vetar terao je kišu ukoso i bacao vodu s drveća. Na vrhu planine padobran se punio i kretao; prilika je kliznula, ustala, okrenula se, propala kroz beskrajni vlažni vazduh i nakaznim nogama zgazila vrhove visokih stabala; padajući, stalno padajući, sletela je na plažu, a dečaci su vrišteći pojurili u tamu. Padobran je poneo priliku napred, obišla je lagunu, i odskakutala preko spruda na more.

Negde pred ponoć kiša je stala a oblaci su otplovili, pa su nebo ponovo išarale neverovatne svetiljke zvezda. Onda je i vetar zamro, pa se nije čulo ništa osim vode

što kaplje i curka iz pukotina i prosipa se preko lišća na smeđu zemlju ostrva. Vazduh je bio svež, vlažan i proziran, a vremenom su čak i zvuci vode utihnuli. Zver je ležala sklupčana na bleđoj plaži a mrlja se širila, centimetar po centimetar.

Ivica lagune postala je svetlucava pruga koja se lagano širila s dolaskom plime. Vedro nebo i uglasta sazvežđa ogledali su se u bistroj vodi. Svetlucava pruga gutala je zrnca peska i sitni šljunak, dodirivala ih uz kratkotrajnu napetost, a onda ih zahvatala uz nečujni uzdah i širila se dalje.

Duž ivice plićaka prema obali sjajna pruga bila je puna neobičnih bića s telima nalik na mesečeve zrake i vatrenim očima. Tu i tamo, poneki veći kamenčić zadržavao je sopstveni izgled i prevlačio se biserastom naslagom. Plima se prelivala preko peska izrovanog kišom i zaglađivala sve prevlakom od srebra. Dotakla je prve mrlje što su tekle iz slomljenog tela, a stvorenjca su načinila pokretnu svetleću mrlju skupljajući se na ivici. Voda se dizala dalje i bojila sjajem Sajmonovu oštru kosu. Obraz mu se posrebrio, a linija ramena postala je izvajani mramor. Čudna vredna stvorenja vatrenih očiju i maglovitog traga užurbala su se oko Sajmonove glave. Telo se pridignu za milimetar-dva i mehur vazduha pobeže iz usta uz vlažni klopot. Onda se blago okrenulo u vodi.

Negde iznad tamne krivine sveta, sunce i mesec su se nadvlačili; tanki sloj vode na planeti Zemlji je mirovao, lako nagnut u jednu stranu, dok se čvrsto jezgro okretalo. Veliki talas plime nastavio je duž ostrva i voda je rasla. Sasvim blago, Sajmonovo mrtvo telo, ukrašeno čipkom radoznalih svetlećih stvorova, zapliva prema pučini.

DESETO POGLAVLJE

Školjka i staklo

Svinjče je oprezno posmatrao priliku koja mu se približavala. U poslednje vreme otkrio je da jasnije vidi ako skine naočari i preostalo staklo stavi na drugo oko; ali posmatran čak i zdravijim okom, posle svega što se dogodilo, Ralf je nesumnjivo ostao Ralf. Pojavio se među stablima kokosa, hramljući, prljav, s mrtvim lišćem po čupavoj žutoj kosi. Jedno oko skupilo se u prorez u otečenom obrazu, a na desnom kolenu stvorila mu se velika krasta. Zastao je na trenutak i zaškiljio u obris na platformi.

„Svinjče? Samo si ti ostao?“

„Ima nekoliko mališana.“

„Oni se ne računaju. Nema velikih?“

„O, i Semierik. Skupljaju drva.“

„Nema nikog drugog?“

„Nema, koliko ja znam.“

Ralf se pažljivo pope na platformu. Oštra trava još je bila ugažena tamo gde je skup sedeo; krhka bela školjka još je sijala na uglačanom sedištu. Ralf sede na travu preko puta vođinog mesta i školjke. Svinjče kleknu levo od njega, pa zadugo zavlada tišina.

Najzad se Ralf nakašlja i prošapta nešto.

Svinjče mu odgovori šapatom.

„Šta kažeš?“

Ralf reče glasnije.

„Sajmon.“

Svinjče ne reče ništa, nego ozbiljno klimnu glavom. Nastavili su da sede i gledaju mutnim očima vođino sedište i svetlucavu lagunu. Zeleno svetlo i sjajne mrlje sunca igrali su im po prljavim telima.

Najzad Ralf ustade i priđe školjci. Uzeo ju je nežno obema rukama, kleknuo i naslonio se na deblu.

„Svinjče.“

„A?“

„Šta ćemo da radimo?“

Svinjče mahnu glavom prema školjci.

„Možeš da...“

„Da sazovem skup?“

Ralf se oštro nasmeja izgovorivši ovu reč, a Svinjče se namršti. „Još si vođa.“

Ralf se ponovo nasmeja.

„Jesi. Nama.“

„Školjka je kod mene.“

„Ralfe! Prestani tako da se smeješ. Slušaj, nema potrebe, Ralfe. Šta će ostali pomisliti?“

Ralf najzad učuta. Drhtao je.

„Svinjče.“

„A?“

„Ono je bio Sajmon.“

„To si već rekao.“

„Svinjče?“

„A?“

„Ono je bilo ubistvo.“

„Prekini!“, reče Svinjče oštro. „Kakva je korist od te priče?“ Skočio je na noge i nadneo se nad Ralfa.

„Bio je mrak. Igrali su – taj njihov prokleti ples. Sevalo je, grmelo je, pljuštalo je. Prestravili smo se!“

„Ja se nisam prestravio“, reče Ralf polako. „Ja sam... Ne znam šta mi je bilo.“

„Bili smo prestravljeni!“, reče Svinjče uzbuđeno. „Svašta je moglo da se dogodi. Nije bilo – to što si rekao.“

Mahao je rukama tražeći reči.

„O, Svinjče!“

Ralfov glas, tih i slomljen, zaustavi Svinjčeta. Sagnuo se i čekao. Ralf je držao školjku i njihao se napred-nazad.

„Shvataš li, Svinjče? Ono što smo uradili...“

„Možda je još...“

„Nije.“

„Možda se samo pravio...“

Svinjče učuta videvši Ralfovo lice.

„Ti si bio napolju. Izvan kruga. Nisi ni ulazio. Nisi video šta smo... šta su uradili.“

U njegovom glasu je bilo gađenja, ali istovremeno i nekakvog grozničavog uzbuđenja.

„Zar nisi video, Svinjče?“

„Nisam mogao. Sada imam samo jedno oko. Trebalo bi to da znaš, Ralfe.“

Ralf se i dalje njihao napred-nazad.

„To je bila nesreća“, reče Svinjče iznenada, „eto šta je bilo. Nesrećan slučaj.“ Glas mu ponovo postade oštar. „Izašao je iz mraka – nije trebalo da se onako šunja po mraku. Bio je lud. Sam je to tražio.“ Ponovo je mlatarao rukama. „To je bio

nesrećan slučaj.“

„Nisi video šta su uradili...“

„Slušaj, Ralfe. Treba to da zaboravimo. Nema nikakve koristi da mislimo o tome, razumeš?“

„Plašim se. Nas. Hoću kući. O bože, hoću kući.“

„To je bila nesreća“, ponovi Svinjče tvrdoglavo, „i to je to.“ Dotakao je Ralfovo golo rame i Ralf se stresao od ljudskog dodira.

„I, slušaj, Ralfe.“ Svinjče se obazre oko sebe, pa se nagnu bliže. „Nemoj da pričaš da smo bili u plesu. Nemoj da kažeš Semieriku.“

„Ali bili smo! Svi!“

Svinjče zatrese glavom.

„Mi smo došli tek na kraju. Nisu nas opazili po mraku. Osim toga, i sam si rekao da sam ja bio van kruga...“

„I ja sam“, promrmlja Ralf. „I ja sam bio van kruga.“

Svinjče gorljivo klimnu glavom.

„Živećemo sami, nas četvorica...“

„Nas četvorica. Nema nas dovoljno za održavanje vatre.“

„Pokušaćemo. Vidiš? Zapalio sam vatru.“

Semierik su se pojavili vukući veliko deblo iz šume. Bacili su ga pored vatre i krenuli ka bazenu. Ralf skoči na noge.

„Hej! Vas dvojica!“

Blizanci zastadoše na trenutak, pa nastaviše.

„Idu da se kupaju, Ralfe.“

„Bolje da to završimo.“

Blizanci su se vrlo iznenadili videvši Ralfa. Porumeneli su i zagledali se pored njega u prazno.

„Zdravo. Baš čudno što te vidimo, Ralfe.“

„Bili smo u šumi...“

„... da donesemo drvo za vatru...“

„... sinoć smo zalutali...“

Ralf je zurio u svoje nožne prste.

„Izgubili ste se posle...“

Svinjče obrisa staklo naočara.

„Posle gozbe“, reče Sem prigušeno. Erik klimnu glavom. „Da, posle gozbe.“

„Mi smo otišli rano“, reče Svinjče brzo, „jer smo bili umorni.“

„I mi smo...“

„... vrlo rano...“

„... bili smo jako umorni...“

Sem dodirnu ogrebotinu na čelu, pa brzo spusti ruku. Erik je dodirivao rasečenu usnu.

„Da. Bili smo jako umorni“, ponovi Sem, „pa smo otišli rano. Je li bio dobar...“

Vazduh je otežao od neizgovorivog. Sem se izvi i ogavna reč izlete iz njega. „... ples?“

Od sećanja na ples kome niko od njih nije prisustvovao sva četvorica su se stresla i zgrčila.

„Otišli smo rano.“

Kad je Rodžer stigao do prevlake između Zamka u steni i kopna, nije se iznenadio što su ga zaustavili. Pretpostavio je, tokom užasne noći, da će naći makar nekog iz plemena kako štiti od užasa najbezbedniji deo ostrva.

Glas je oštro odjeknuo s visine, gde su manje stene ležale preko većih.

„Stoj! Ko ide?“

„Rodžer.“

„Nastavi, prijatelju.“

Rodžer krenu napred.

„Video si ko sam.“

„Poglavica je naredio da zaustavimo svakoga.“

Rodžer pogleda uvis.

„Ne bi me sprečio da prođem da sam hteo.“

„Ne bih? Popni se pa vidi.“

Rodžer se pope uz lestvama sličnu stenu.

„Pogledaj ovo.“

Ispod najvišeg kamena bilo je uglavljeno brvno, a pod njega zavučena poluga. Robert lako pritisnu polugu i kamen zaškripa. Puni pritisak poslao bi kamen niz prevlaku. Rodžer je ostao zadivljen.

„On je pravi poglavica, zar ne?“

Robert klimnu glavom.

„Vodiće nas u lov.“

Pokazao je glavom udaljene kolibe, odakle se pramen belog dima dizao uvis. Rodžer, sedeći na samoj ivici stene, ozbiljno pogleda ostrvo, pipkajući prstima rasklimani zub. Pogled mu se zaustavio na vrhu daleke planine, i Robert promeni neizgovorenu temu.

„Išibaće Vilfreda.“

„Zašto?“

Robert sumnjičavo odmahnu glavom.

„Ne znam. Nije rekao. Razljutio se i naredio nam da vežemo Vilfreda. Već je“ – uzbuđeno se zacerekao – „već je satima vezan.“

„Ali zar poglavica nije rekao zašto?“

„Ja ga nisam čuo.“

Sedeći na ogromnoj steni pod vrelin suncem, Rodžer ove vesti prihvati kao

prosvetljenje. Prestao je da dira zub i umirio se, upijajući mogućnost neodgovorne vlasti. Onda je, bez ijedne reči, sišao niz stenje do pećine i ostatka plemena.

Poglavica je sedeo u pećini, nag do pojasa, lica zamaskiranog crvenim i belim. Pleme je ležalo pred njim u polukrugu. Nedavno išibani i odvezani Vilfred glasno je šmrcao u pozadini. Rodžer čučnu pored ostalih.

„Sutra ćemo“, nastavio je poglavica, „ponovo loviti.“

Pokazivao je kopljem divljake, jednog po jednog.

„Neki od vas ostaće ovde da poprave pećinu i čuvaju kapiju. Povešću sa sobom nekoliko lovaca i doneću meso. Čuvari kapije će paziti da se oni drugi ne ušunjaju unutra...“

Jedan divljak podiže ruku i poglavica okrenu turobno, obojeno lice ka njemu.

„Zašto bi pokušali da se ušunjaju, poglavico?“

Poglavica je odgovorio neodređeno, ali vatreno.

„Pokušaće. Žele da pokvare sve što radimo. Zato čuvari kapije moraju da budu oprezni. Osim toga...“

Poglavica zastade. Ostali videše trougao zapanjujuće ružičaste boje kako izviruje, prelazi mu po usnama i nestaje.

„...Osim toga, možda će zver pokušati da uđe. Sećate se kako je puzila...“

Polukrug zadrhta i zažamori u znak slaganja.

„Došla je... prerušena. Možda će doći ponovo iako smo joj dali glavu naše lovine da jede. Zato pazite i budite oprezni.“ Stenli podiže ruku sa stene i ispruži upitno prst.

„Da?“

„Ali zar je nismo, zar nismo...“

Uzvrpoljio se i spustio pogled.

„Ne!“

U tišini koja je zavlada svaki divljak je ustuknuo pred svojim ličnim sećanjem.

„Ne! Kako bismo mogli... da ubijemo... to?“

Upola s olakšanjem, upola sa strepnjom pred nagoveštajima budućih užasa, divljaci ponovo zamrmoriše.

„Zato ostavite planinu na miru“, reče poglavica svečano, „i dajte zveri glavu ako pođete u lov.“

Stenli ponovo mahnu prstom.

„Mislim da se zver prerušava.“

„Možda“, reče poglavica. U glavi mu iskrsnu teološka pretpostavka. „Bolje da joj se umilimo. Ko zna šta može da učini.“ Pleme se saglasi s ovim, drhteći kao pod naletom vetra. Poglavica vide posledice svojih reči i naglo ustade.

„Ali sutra ćemo loviti, a kad ulovimo meso, imaćemo gozbu...“ Bil podiže ruku.

„Poglavico?“

„Da?“

„Kako ćemo zapaliti vatru?“

Crvena i bela glina skrile su poglavičino rumenilo. U nesigurnoj tišini, pleme ponovo zamrmlja. Onda poglavica diže ruku.

„Uzećemo vatru od drugih. Slušajte. Sutra ćemo loviti i imaćemo meso. Noćas ću ja poći s još dva lovca – ko želi da pođe?“ Moris i Rodžer podigoše ruke.

„Morise?“

„Da, poglavico?“

„Gde je njihova vatra?“

„Na starom mestu, pored stene za ognjište.“

Poglavica klimnu glavom.

„Ostali neka spavaju do zalaska sunca. Ali nas trojica, Moris, Rodžer i ja, mi imamo posla. Krenućemo pred sam sumrak...“ Moris podiže ruku.

„Ali šta ako naiđemo na...“

Poglavica odmahnu rukom.

„Ići ćemo uz pesak. A ako naiđe, ponovo ćemo odigrati naš ples.“

„Samo nas trojica?“

Žamor ponovo naraste i splasnu.

Svinjče je pružio Ralfu naočari i čekao da mu ovaj vrati vid. Drvo je bilo vlažno; palili su ga već treći put. Ralf se odmaknu, govoreći sebi u bradu.

„Nećemo još jednu noć bez vatre.“

Pogledao je kao krivac tri dečaka pored sebe. Prvi put je priznao dvostruku ulogu vatre. Jedna je svakako bila signalni stub dima, ali druga je bila uloga ognjišta i utehe pred spavanje. Erik je duvao u drvo dok se nije zažarilo i proizvelo mali plamen. Podigao se pramen smrdljivog belo-žutog dima. Svinjče uze natrag svoje naočari i zadovoljno pogleda dim.

„Kad bismo samo mogli da napravimo radio!“

„Ili avion...“

„... Ili čamac.“

Ralf iscedi svoje izbledelo znanje o svetu.

„Crveni bi mogli da nas zarobe.“

Erik skloni kosu s očiju.

„I to je bolje od...“

Nije želeo da imenuje, pa je Sem završio misao mahnuvši glavom prema plaži.

Ralf se priseti ružne prilike s padobranom.

„Govorio je nešto o mrtvom čoveku...“ Bolno je pocrveneo priznavši da je prisustvovao plesu i počeo užurbano da razmahuje dim. „Ne gasi se – idi uvis!“

„Dim je sve ređi.“

„Već nam treba još drveta, iako je vlažno.“

„Moja astma...“

Odgovor je bio mehanički.

„Nosi se i ti i tvoja asmara.“

„Ako budem vukao debla, astma će mi se pogoršati. Voleo bih da nije tako, Ralfe, ali jeste.“

Tri dečaka odoše u šumu i donesoše naramke trulog drveta. Dim se ponovo digao, žut i gust.

„Hajdemo da nađemo nešto za jelo.“

Zajedno su otišli do stabala s voćem, noseći koplja, ne govoreći ništa, užurbani. Kad su ponovo izašli iz šume, sunce je zalazilo, u vatri je svetlela samo žeravica, a dima nije bilo.

„Ne mogu više da nosim drvo“, reče Erik. „Umoran sam.“ Ralf se nakašlja.

„Gore smo održavali vatru.“

„Gore je vatra bila mala. Ali ova mora da bude velika.“

Ralf ubaci cepku drveta u vatru; gledao je kako dim plovi u suton.

„Moramo da održavamo vatru.“

Erik se baci na tlo.

„I ja sam umoran! I čemu vatra?“

„Eriče!“, izviknu Ralf krkljavo. „Ne govori tako!“

Sem kleknu pored Erika.

„Pa – čemu vatra?“

Ralf uvređeno pokuša da se priseti. Vatra je nešto dobro. Nešto beskrajno dobro.

„Ralf vam je sto puta rekao“, zamišljeno reče Svinjče. „Kako ćemo se drugačije spasti?“

„Naravno! Ako ne pravimo dim...“

Čučnuo je pred njih u polutami sumraka.

„Zar ne razumete? Čemu sanjariti o radiju i čamcima?“ Podigao je ruku i stegnuo šaku u pesnicu.

„Da bismo se izvukli iz ove nevolje možemo da učinimo samo jedno. Svako može da se igra lova, svako može da nabavi meso...“

Gledao ih je jednog po jednog. Onda mu je, u trenutku najvećeg uzbuđenja i uverenja, zavesa pala preko glave, i zaboravio je šta hoće da kaže. Kleknuo je, stegnute pesnice, i ozbiljno zurio u lica dečaka. Onda se zavesa digla.

„O, da. Zato moramo da imamo dim, što više dima...“

„Ali ne možemo da održavamo vatru! Vidi ovo!“

Vatra im je gasnula pred očima.

„Ako dvojica paze na vatru“, reče Ralf, napola za sebe, „to je dvanaest sati dnevno.“

„Ne možemo da nađemo drvo, Ralfe...“

„... ne po mraku...“

„... ne po noći...“

„Možemo da je palimo ujutru“, reče Svinjče. „Ionako niko neće videti dim po mraku.“

Sem žestoko zaklima glavom.

„Drugo je bilo kad je vatra bila...“

„... gore...“

Ralf ustade; osećao se čudnovato ranjivim u sve jačoj tami. „Onda ćemo pustiti vatru da se ugasi za noćas.“

Poveo ih je do prve kolibe; iako oštećena, još je stajala. Unutra su bile lisnate prostirke, suve i šuštave na dodir. U susednoj kolibi jedan je mališan pričao u snu. Četvorica velikih uvukoše se u kolibu i zatrpaše se lišćem. Blizanci su ležali zajedno na jednom kraju, a Ralf i Svinjče na drugom. Jedno vreme čulo se neprekidno pucketanje i šuštanje lišća dok su dečaci pokušavali da se udobnije smeste.

„Svinjče?“

„Da?“

„Sve u redu?“

„Valjda.“

Najzad se, osim povremenog šuškanja, koliba umirila. Duguljasta crna mrlja išarana blistavim zvezdama visila je pred njima, a sa spruda se čula šuplja tutnjava talasa. Ralf se pripremi za noćnu igru pretpostavki...

Kad bi krenuli kući avionom, sleteli bi pre jutra na aerodrom u Viltširu. Odande bi pošli kolima; da sve bude savršeno, pošli bi vozom, sve do Devona, i ponovo se uselili u onu kuću. Onda bi divlji poniji dolazili do zadnjeg baštenskog zida i gledali preko...

Ralf se nemirno okrenu u lišću. Dartmur je divlji kraj, i poniji su divlji. Ali privlačnost divljine je iščezla.

Misli su mu odlutale do slike pitomog grada u koji divljaštvo ne može da kroči. Šta ima bezbednije od autobuske stanice pune svetiljki i točkova?

Ralf je odjednom plesao oko ulične lampe. Autobus je izlazio sa stanice, čudnovat autobus...

„Ralfe! Ralfe!“

„Šta je?“

„Ne diži galamu...“

„Izvini.“

Iz tame s drugog kraja kolibe čulo se jezivo ječanje, pa su u strahu razbacali lišće. Sem i Erik, čvrsto zagrljeni, borili su se jedan s drugim.

„Seme! Seme!“

„Hej – Eriče!“

Zatim se sve smirilo.

Svinjče tiho reče Ralfu.

„Moramo da se izvučemo odavde.“

„Kako to misliš?“

„Da se spasemo.“

Prvi put tog dana, i uprkos teskobnom mraku, Ralf se zacereka.

„Ozbiljno ti kažem“, prošaputa Svinjče. „Ako se uskoro ne vratimo kući, pošasavićemo.“

„Skrenućemo.“

„Prolupaćemo.“

„Pobenavićemo.“

Ralf skloni vlažne vlasi kose s očiju.

„Napisaćeš pismo tetki.“

Svinjče ozbiljno razmisli.

„Ne znam gde je ona sada. A nemam ni koverat i marke. Ovde nema sandučeta. Ni poštara.“

Uspeh ove male šale savladao je Ralfa. Cerekao se neobuzdano, telo mu je poskakivalo i trzalo se.

Svinjče ga dostojanstveno prekori.

„Nisam rekao ništa toliko smešno...“

Ralf nastavi da se cereka i kad su ga grudi zbolele. Trzaji su ga iscrpeli, pa je ležao, zadihan i jadan, i čekao sledeći talas. Tokom jedne pauze zaskočio ga je san.

„... Ralfe! Opet dižeš galamu. Daj smiri se, Ralfe, jer...“

Ralf se podiže. Bio je i te kako zahvalan što mu je san razbijen, jer autobus se primakao i postao jasniji.

„Zašto... zbog?“

„Ćuti i slušaj.“

Ralf pažljivo leže uz pratnju dugog uzdaha iz lišća. Erik je zaječao, a onda se umirio. Tama je, osim zvezdane mrlje, bila gusta kao testo.

„Ne čujem ništa.“

„Nešto se napolju kreće.“

Ralfu zabrideše uši. Zvuk sopstvene krvi zaglušio mu je sve ostalo, a onda iščezao.

„I dalje ništa ne čujem.“

„Slušaj. Slušaj dugo.“

Vrlo jasno i naglašeno, svega metar-dva od zadnjeg zida kolibe, krcnula je grančica. Krv ponovo zatutnja Ralfu u ušima, a zbunjene slike pojuriše mu kroz glavu. Smesa svih tih slika šunjala se oko koliba. Osetio je Svinjčetovu glavu na ramenu i grčevito stezanje prstiju.

„Ralfe! Ralfe!“

„Zaveži i slušaj.“

Ralf očajnički požele da zver više voli mališane.

Jedan glas jezivo je šaputao spolja.

„Svinjče... Svinjče...“

„Došla je!“ , dahtao je Svinjče. „Postoji!“

Uhvatio se za Ralfa i zamahao rukama da dođe do daha. „Svinjče, izađi. Hoću tebe, Svinjče.“

Ralf prisloni usne Svinjčetu na uho.

„Ne govori ništa.“

„Svinjče...? Gde si, Svinjče?“

Nešto se očeša o kolibu. Svinjče je trenutak-dva ostao nepomičan, a onda je dobio napad astme. Izvio je leđa i mlatarao nogama po lišću. Ralf se otkotrlja od njega.

Začulo se zloslutno režanje na ulazu u kolibu, provlačenje i tabananje živog stvora. Neko se spotakao preko Ralfa i ugao gde je ležao Svinjče postade metež režanja, udara i mlataranja udova. Ralf udari nešto, zatim on i desetak napadača, kako mu se činilo, stadoše da se prevrću, prevrću, udaraju, ujedaju, grebu. Pesnica je sunula i povukla se kao klip, i čitava koliba je eksplodirala svetlom. Ralf se izvi postrance povrh migoljavog tela i oseti vreli dah na obrazu. Udarao je pesnicom kao maljem usta pod sobom, vikao je neobuzdano i histerično dok je lice postajalo klizavo. Koleno ga pogodi među noge i on pade na bok, obuzet bolom, a tuča se prekotrlja preko njega. Onda se koliba srušila, konačno i nepodnošljivo, a nepoznati obrisi stadoše da se otimaju. Tamne prilike izvukle su se iz ruševina i pobegle, a krici Svinjčeta i mališana ponovo su se čuli.

Ralf viknu drhtavim glasom.

„Mališani, idite na spavanje. Potukli smo se s onima drugima. Idite sada na spavanje.“

Semierik priđeše bliže i zaškiljiše u Ralfa.

„Jeste li vas dvojica dobro?“

„Valjda jesmo...“

„... dobio sam po njušci.“

„I ja sam. Kako je Svinjče?“

Izvukli su Svinjčeta iz ruševine i naslonili ga na stablo. Noć je bila sveža i oslobođena neposrednog užasa. Svinjče je disao malo sigurnije.

„Jesi li povređen, Svinjče?“

„Nisam jako.“

„To su bili Džek i lovci, reče Ralf gorko. „Zašto nas ne ostave na miru?“

„Očitali smo im lekciju“, reče Sem. Poštenje ga natera da nastavi. „Makar ti jesi. Ja sam se zapetljao u uglu.“

„Dobro sam zviznuo jednog“, reče Ralf. „Baš sam ga raspalio. Neće taj doći ponovo da nas napadne na prepad.“

„I ja sam“, reče Erik. „Kad sam se probudio, jedan me je udarao u lice. Mislim da

me je vraški raskrvario, Ralfe. Ali na kraju sam ga udesio.“

„Šta si uradio?“

„Podigao sam koleno“, reče Erik ponosito, „i pogodio ga u zube. Trebalo je da čujete kako se drao! Ni taj neće tek tako doći ponovo. Znači, nismo loše prošli.“

Ralf se odjednom pomeri u mraku, ali začu Erika kako pipka usta.

„Šta je bilo?“

„Ništa, samo klimav zub.“

Svinjče podvi noge.

„Jesi li dobro, Svinjče?“

„Mislio sam da su došli po školjku.“

Ralf otrča preko blede plaže i skoči na platformu. Školjka je i dalje svetlucala na vođinom sedištu. Gledao ju je trenutak-dva, a onda se vratio Svinjčetu.

„Nisu odneli školjku.“

„Znam. Nisu ni došli po nju. Došli su po nešto drugo. O, Ralfe – šta ću sada?“

Na drugom kraju luka obale, tri prilike kaskale su prema zamku na steni. Držeći se podalje od šume, trčali su pored vode. Povremeno bi tiho zapevali; povremeno bi se prevrnuli preko glave na svetlucavim pokretnim prugama. Predvodio ih je vođa, ravnomerno trčeći, oduševljen svojim podvigom. Sada je zaista bio poglavica; ubadao je vazduh kopljem. U levoj ruci klatile su mu se Svinjčetove naočari.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Zamak na steni

U kratkotrajnoj svežini zore, četvorica dečaka okupila su se oko crne mrlje gde je nekada gorela vatra. Ralf je klečao i duvao. Sivi paperjasti pepeo leteo je tamo-amo, ali nije zasijala nijedna iskra. Blizanci su strepeći posmatrali, a Svinjče je bezizrazno sedeo iza svetlucavog zida svoje kratkovidosti. Ralf je duvao dok mu u ušima nije zazujalo od napora, a onda ga je prvi jutarnji povetarac odmenio i zaslepio ga pepelom. Ralf se odmakao i opsovao; trljao je oči dok mu nisu zasuzile.

„Ne vredi.“

Erik pogleda dole kroz masku od skorele krvi. Svinjče je škiljio nekud u Ralfovom pravcu.

„Naravno da ne vredi, Ralfe. Sad nemamo vatru.“

Ralf prinese lice na pola metra od Svinjčetovog.

„Vidiš li me?“

„Pomalo.“

Ralf pusti da mu otečeni obraz ponovo zatvori oko.

„Naša vatra je kod njih.“

Glas mu je bio oštar od besa.

„Ukrali su je!“

„Takvi su oni“, reče Svinjče. „Mene su oslepili. Vidiš? Takav je Džek Meridju. Sazovi skup, Ralfe, moramo da odlučimo šta ćemo dalje.“

„Skup za nas četvoricu?“

„To je sve što nam je ostalo. Seme – daj da se držim za tebe.“

Krenuli su ka platformi.

„Duvaj u školjku“ reče Svinjče. „Duvaj iz sve snage.“

Šuma je odjeknula, a ptice su prhnule i zakreštale u krošnjama, baš kao onog davnog prvog jutra. Na plaži nije bilo nikoga. Neki mališani izašli su iz koliba. Ralf sede na uglačano deblo, a ostala trojica stadoše ispred njega. Klimnuo je glavom, pa su Semierik seli pored njega desno. Ralf ugura školjku Svinjčetu u šake. Svinjče je pažljivo držao svetlucavu stvar i žmirkao put Ralfa.

„Hajde, počni.“

„Uzimam školjku da kažem samo ovo. Više ne vidim, i moram da povratim naočari. Strašne stvari dogodile su se na ovom ostrvu. Glasao sam da budeš vođa. On je jedini koji je išta ostvario. Sada ti govori, Ralfe, i reci nam šta – ili...“

Svinjče začuta, gutajući suze. Ralf uze školjku, a Svinjče sede. „Samo obična

vatru. Pomislili biste da toliko možemo, zar ne? Samo dimni signal, da bismo se spasli. Jesmo li mi divljaci? Samo što sada signala nema. Brodovi možda prolaze u blizini. Sećate se kako smo otišli u lov kad je prošao brod? A svi oni misle da je on najbolji za poglavicu. Zatim je bilo, bilo je... I za to je on kriv. Da nije bilo njega, to se nikad ne bi dogodilo. Sada Svinjče ništa ne vidi, a oni su došli u pljačku...“ – Ralf povisi glas – „po noći, po mraku, ukrali su našu vatru. Ukrali su je. Mi bismo im dali vatru da su zatražili. Ali oni su je ukrali, signala više nema i nikad se nećemo spasiti. Shvatate li šta govorim? Dali bismo im vatru, ali oni su je ukrali...“

Nesigurno je učutao kad mu je zavesa zatreperila preko misli. Svinjče pruži ruku da uzme školjku.

„Šta ćeš učiniti, Ralfe? Ovo je samo priča bez ikakve odluke. Hoću moje naočari.“

„Pokušavam da mislim. Zamislite da odemo, kakvi su nekad bili, oprani i očešljani – na kraju krajeva, nismo mi divljaci, a spasavanje nije igra...“

Pomerio je otečen obraz i pogledao blizance.

„Možemo malo da se uredimo i onda da pođemo...“

„Treba da ponese koplja“, reče Sem. „Čak i Svinjče.“

„... Jer će nam možda zatrebati.“

„Školjka nije kod tebe!“

Svinjče podiže školjku.

„Vi ponosite koplja ako hoćete, ali ja neću. Čemu? Ionako neko mora da me vodi kao psa. Da, smejte se. Hajde, smejte se. Ima na ovom ostrvu onih koji se smeju svemu i svačemu. I šta se desilo? Šta će odrasli misliti? Mali Sajmon je ubijen. I nigde nema onog dečaka s belegom na licu. Ko ga je video otkako smo stigli?“

„Svinjče! Ućuti! Odmah!“

„Školjka je kod mene. Idem kod tog Džeka Meridjua da mu skrešem u lice, nego šta.“

„Stradaćeš.“

„Šta još može da mi uradi? Reći ću mu sve u lice. Pusti me da nosim školjku, Ralfe. Da mu pokažem da nije sve njegovo.“

Svinjče začuta i zaškilji u nejasne prilike. Obrisi starog skupa, ugažen u travu, slušao ga je.

„Idem kod njega sa školjkom u rukama. Podići ću je. Slušaj, reći ću mu, jači si od mene i nemaš astmu. Dobro vidiš, reći ću mu, i to na oba oka. Ali ja te ne molim da mi vratiš naočari, ne molim te za uslugu. Ne tražim od tebe da budeš pošten, reći ću mu, ne zato što si jak, nego zato što je to pravo. Vrati mi moje naočari, reći ću mu – moraš!“

Svinjče završi, crven u licu i uzdrhtao. Brzo je gurnuo školjku Ralfu u šake, kao da želi što pre da je se otarasi, i obrisao suze. Obasjavalo ih je blago zeleno svetlo, a školjka je počivala Ralfu do nogu, krhka i bela. Usamljena kap vode, pobegla

Svinjčetu kroz prste, svetlucala je u finom luku poput zvezde.

Najzad se Ralf uspravi i zabaci kosu.

„U redu. Mislim – pokušaj ako želiš. Poći ćemo s tobom.“

„On će biti obojen“, reče Sem bojažljivo. „Znaš kakav će biti...“ , „... Neće se mnogo uplašiti nas...“

Ako poludi, gotovi smo...“

Ralf se namršti na Sema. Nejasno se setio nečega što mu je Sajmon jednom rekao pored stenja.

„Ne budi blesav, reče. Zatim brzo dodade: „Idemo.“

Pružio je školjku Svinjčetu, koji je ponovo pocrveneo, ovog puta od ponosa.

„Ti moraš da je nosiš.“

„Kad budemo spremni, poneću je...“

Svinjče je tragao za rečima kojima će izraziti snažnu želju da nosi školjku bez obzira na sve.

„... Nemam ništa protiv. Rado ću je poneti, Ralfe, ali neko mora da me vodi.“

Ralf vrati školjku na deblo.

„Hajde da jedemo i da se spremimo.“

Otišli su to opustošenih voćki. Davali su plodove Svinjčetu, a neke je i sam pronašao pipajući. Dok su jeli, Ralf je razmišljao o popodnevu.

„Bićemo kao nekad. Opraćemo se...“

Sem proguta zalogaj i pobuni se.

„Ali kupamo se svaki dan!“

Ralf pogleda prljava stvorenja pred sobom i uzdahnu. „Trebalo bi da se očešljamo. Ali kosa nam je preduga.“

„Imam dve čarape u kolibi“, reče Erik. „Možemo da ih navučemo na glavu kao nekakve kape.“

„Možemo da nađemo nešto“, reče Svinjče, „i svežemo kosu.“

„Kao devojčice!“

„Ne. Nikako.“

„Onda idemo ovakvi kakvi jesmo“, reče Ralf. „Ni oni nisu ništa bolji.“

Erik ih zaustavi pokretom.

„Ali oni će obojiti lica! Znae kako je to...“

Ostali zaklimate glavom. Predobro su shvatali slobodu divljaštva koju pruža boja na licu.

„Pa, mi nećemo bojiti lica“, reče Ralf, „jer mi nismo divljaci.“

Semierik se pogledaše.

„Ipak...“

Ralf viknu.

„Nećemo se bojiti!“

Pokušao je da se seti.

„Dim“, reče. „Hoćemo dim.“

Vatreno se okrenuo blizancima.

„Rekao sam 'dim'. Moramo imati dim!“

Zavladala je tišina, čulo se samo brujanje nebrojenih pčela. Najzad Svinjče progovori, blago.

„Naravno da moramo Zato što je dim signal, a nećemo se spasti ako nemamo dim.“

„To znam!“, viknu Ralf. Sklonio je ruku sa Svinjčeta. „Hoćeš da kažeš...“

„Samo ponavljam ono što ti stalno govoriš“, žurno reče Svinjče. „Za trenutak sam pomislio...“

„Nisam“, reče Ralf glasno. „Znao sam sve vreme. Nisam zaboravio.“

Svinjče pomirljivo klimnu glavom.

„Ti si vođa, Ralfe. Ti sve pamtiš.“

„Nisam zaboravio.“

„Naravno da nisi.“

Blizanci su radoznalo posmatrali Ralfa, kao da ga vide prvi put.

Krenuli su plažom u povorci. Ralf je išao prvi, lako hramljući, s kopljem preko ramena. Video je nejasno, kroz drhtavi vazduh iznad blistavog peska, kroz sopstvenu dugu kosu i povrede. Iza njega su išli blizanci, pomalo zabrinuti, ali puni neuništive životine energije. Govorili su malo, ali su za sobom vukli drške svojih kopalja, jer je Svinjče otkrio da gledajući dole, štiteći umorni vid od sunca, može da ih razazna kako se vuku po pesku. Zato je išao između drški, pažljivo noseći školjku obema rukama. Dečaci su bili zbijena grupa što se kretala preko peska, a četiri pljosnate senke igrale su i mešale se ispod njih. Od oluje nije ostalo ni traga, a obala je bila čista kao tek oprana oštrica noža. Nebo i planina bili su neizmerno daleko, drhtali su na vrućini, a priviđenje je podiglo koralni sprud, pa je lebdeo u nekakvoj srebrnoj bari na pola puta između neba i tla.

Prošli su pored mesta na kom je pleme plesalo. Nagorelo granje još je ležalo na stenama gde ga je kiša pogasila, ali pesak pored vode ponovo je bio gladak. Prošli su tuda ćutke. Nisu sumnjali u to da će pleme naći pored zamka na steni, i kad su ga spazili, stali su kao po dogovoru. Najgušći splet puzavica, masa izuvijanih grana, crna, zelena i neprohodna, ležala je desno od njih, a pred njima se dizala visoka trava. Ralf krenu napred.

Evo ugažene trave gde su svi plegli kad je otišao u izvidnicu. Eno prevlake, proteže se uz stene crvenih vrhova.

Sem mu dodirnu mišicu.

„Dim.“

Videli su malenu mrlju dima kako podrhtava u vazduhu s druge strane stene.

„Pa i nije im neka vatra, rekao bih.“

Ralf se okrenu.

„Zašto se skrivamo?“

Zakoračio je kroz ogradu od trave, na malu čistinu koja vodi do uske prevlake.

„Vas dvojica idite za mnom. Ja idem prvi, pa Svinjče, korak iza mene. Pripremite koplja.“

Svinjče je strepeći škiljio u svetlucavu koprenu koja ga je odvajala od ostalog sveta.

„Je li bezbedno? Zar tu nije strmina? Čujem more.“

„Samo idi odmah iza mene.“

Ralf krenu ka prevlaci. Šutnuo je kamen i on odlete u vodu. Onda se more povuklo, otkrivši crveni, travom obrasli kvadrat petnaest metara ispod Ralfove leve ruke.

„Jesam li na sigurnom?“, cvileo je Svinjče. „Osećam se grozno...“

Visoko iznad njih, s kruništa, začuo se iznenadni povik, a zatim oponašanje ratnog povika na koje je odgovorilo desetak glasova iza stene.

„Daj mi školjku i stani mirno!“

„Stoj! Ko ide?“

Ralf zabaci glavu i na vrhu opazi Rodžerovo tamno lice.

„Vidiš dobro ko sam!“, viknuo je u odgovor. „Šta se blesaviš!“

Prineo je školjku usnama i dunuo. Divljaci izviriše, lica obojenih do neprepoznatljivosti, i krenuše duž ivice ka prevlaci. Nosili su koplja i razmestili se za odbranu ulaza. Ralf nastavi da duva, ne obazirući se na Svinjčetove užasnite povike.

Rodžer je vikao.

„Čuvajte se.“

Najzad Ralf spusti školjku da povрати dah. Prve reči bile su mu zadihane, ali čujne.

„... Sazivam skup.“

Divljaci na prevlaci počеше da mrmljaju među sobom, ali se ne pomeriše. Ralf načini nekoliko koraka. Jedan glas grozničavo prošaputa iza njega.

„Ne ostavljaj me, Ralfe.“

„Klekni ovde“, reče Ralf okrenuvši glavu u stranu, „i čekaj da se vratim.“

Stajao je na polovini prevlake i netremice zurio u divljake. Boja na licima ih je oslobodila, svezali su kosu na potiljku i bilo im je udobnije nego njemu. Ralf odluči da po povratku i sam sveže kosu. Zapravo, došlo mu je da im kaže da sačekaju dok to ne obavi, ali to je bilo nemoguće. Divljaci su se malo cerekali, a jedan je kopljem pokazao Ralfa. Visoko iznad, Rodžer je digao ruke s poluge i nagnuo se da vidi šta se događa. Dečaci na prevlaci stajali su u lokvi sopstvenih senki, smanjenih do čupavih glava. Svinjče je čučao, bezobličnih leđa nalik vreći.

„Sazivam skup.“

Tišina.

Rodžer uze mali kamen i baci ga između blizanaca, namerno promašivši. Trgnuli su se, a Sem se jedva održao na nogama. Neko vrelo moći počeo da damara Rodžerovim telom.

Ralf progovori ponovo, glasnije.

„Sazivam skup.“

Prešao je pogledom preko divljaka.

„Gde je Džek?“

Dečaci se pomeškali i posavetovali među sobom. Jedno obojeno lice progovori Robertovim glasom.

„U lovu je. I rekao je da te ne pustimo unutra.“

„Došao sam zbog vatre“, reče Ralf, „i zbog Svinjčevih naočara.“

Grupa pred njim se pomerila i smeh se izli iz nje – lak, uzbuđen smeh koji se odbijao o visoko stenje.

Jedan glas progovori iza Ralfa.

„Šta hoćeš?“

Blizanci jurnuše pored Ralfa i smestiše se između njega i ulaza. On se hitro okrenuo. Iz šume je izlazio Džek, prepoznatljiv po snazi ličnosti i po svojoj crvenoj kosi. Po jedan lovac pognut išao mu je sa svake strane. Sva trojica bili su maskirani crnom i zelenom bojom. Iza njih, na travi, ležalo je obezglavljeno i rasporeno telo krmače, tamo gde su ga ispustili.

Svinjče zavapi.

„Ralfe! Ne ostavljaj me!“

Smešno pažljivo, Svinjče obgrli kamen i privi se uz njega iznad mora što se valjalo. Cerek divljaka postade glasan podrugljivi smeh.

Džek je nadvikao graju.

„Odlazi, Ralfe. Drži se svog kraja ostrva. Ovo je moj kraj i moje pleme. Ostavi me na miru.“

Smeh utihnu.

„Ukradio si Svinjčevu naočaru“, reče Ralf, gotovo bez daha. „Moraš da mu ih vratiš.“

„Moram? Ko kaže?“

Ralf se razjari.

„Ja kažem! Izabrali ste me za vođu. Nisi čuo školjku? Igrao si pokvareno – dali bismo vam vatru da ste zatražili...“

Krv mu je jurnula u obraze, a u povređenom oku mu je pulsiralo.

„Mogao si da dobiješ vatru kad god poželiš. Ali nisi hteo tako. Prišunjavao si se kao lopov i ukrao Svinjčetu naočaru!“

„Ponovi to ako smeš!“

„Lopove! Lopove!“

Svinjče vrisnu.

„Ralfe! Misli na mene!“

Džek pojuri i zamahnu kopljem Ralfu u grudi. Ralf oseti položaj oružja opazivši za tren Džekovu mišicu, i odbi napad drškom svog koplja. Onda zamahnu ukrug i raspali Džeka preko uha. Pribili su se jedan uz drugog, žestoko dišući, gurali se i besno zurili.

„Ko je lopov?“

„Ti!“

Džek se oslobodi i zamahnu kopljem na Ralfa. Po prećutnom dogovoru, sada su koplja upotrebljavali kao sablje, ne usuđujući se više da zamahuju ubojitim vrhovima. Udarac pogodi Ralfovo koplje, skliznu i bolno ga udari po prstima. Onda su se ponovo razdvojili, na obrnutim položajima, Džek okrenut zamku, a Ralf prema ostrvu.

Obojica su vrlo teško disali.

„Dođi...“

„Hajde...“

Surovo su nasrtali jedan na drugog, ali su se držali tik izvan borbenog razmaka.

„Dođi da vidiš šta ćeš dobiti!“

„Ti dođi...“

Svinjče je, grleći tlo, pokušavao da privuče Ralfovju pažnju. Ralf mu priđe i sagnu se, oprezno gledajući Džeka ispod oka.

„Ralfe – ne zaboravi zašto smo došli. Zbog vatre. Zbog mojih naočara.“

Ralf klimnu glavom. Opustio je mišice, lako se uspravio i zabo dršku koplja u zemlju. Džek ga je nedokučivo posmatrao iza maske. Ralf pogleda krunište, a zatim grupu divljaka na tlu.

„Slušajte. Došao sam ovo da vam kažem. Prvo morate da vratite Svinjčetu naočari. On bez njih ništa ne vidi. Ovo nije igra...“

Pleme obojenih divljaka se zacereka i Ralfa misli izdadoše. Zabacio je kosu s čela i zagledao se u crno-zelene maske pred sobom, pokušavajući da se seti kako Džek izgleda.

Svinjče prošaputa.

„I vatra.“

„A, da. I vatra. Ponoviću ono što govorim otkako smo se srušili ovamo.“

Podigao je koplje i uperio ga u divljake.

„Naša jedina nada je održavanje signalne vatre sve dok ima sunčevog svetla. Onda će možda neki brod opaziti dim i doći da nas spase i ponese kući. Ali bez vatre, čekaćemo da neki brod slučajno svrati na ostrvo. Možda ćemo morati da čekamo godinama, dok ne ostarimo...“

Drhtavi, srebrnasti, nestvarni smeh divljaka razlegao se i odjeknuo. Nalet besa protrese Ralfa. Glas mu je napukao.

„Zar ne razumete, lude namazane? Sem, Erik, Svinjče i ja, mi nismo dovoljni.“

Pokušali smo da održavamo vatru, ali nismo uspjeli. A vi se igrate lova...“

Pokazao je iza njih u stubić dima što se rasipao u biserastom vazduhu.

„Pogledajte ovo! Vi ovo zovete signalnom vatrom? To je vatra za kuvanje. Sad ćete da jedete i vatra će se ugaziti. Zar ne razumete? Možda je neki brod u blizini...“

Zastao je, poražen tišinom i prizorom bojama obezličene grupe na ulazu. Poglavica je otvorio ružičasta usta i obratio se Semieriku koji su stajali između njega i njegovog plemena.

„Vas dvojica. Nazad.“

Niko mu nije odgovorio. Blizanci se zbunjeno pogledaše, a Svinjče, ohrabren prestankom nasilja, pažljivo ustade. Džek se osvrnu i pogleda Ralfa, pa blizance.

„Uхватite ih!“

Niko se ne mače. Džek besno viknu.

„Rekao sam uхватite ih!“

Maskirana grupa nervozno i nezgrapno krenu ka Semieriku. Ponovo se začu raštrkan srebrnasti smeh.

Semierik se pobuniše u ime civilizacije.

„Dakle, stvarno!“

„... Duše mi!“

Oduzeli su im koplja.

„Vežite ih!“

Ralf bespomoćno povika crno-zelenoj maski.

„Džek!“

„Hajde! Vežite ih!“

Obojena grupa oseti da su Semierik nešto drugo, oseti sopstvenu moć. Uzbuđeno i trapavo bacili su se na blizance. Džek je bio nadahnut. Znao je da će Ralf pokušati da ih spase. Okrenuo se i udario kopljem koje je zabrujalo, a Ralf je jedva odbio napad. Iza njih pleme i blizanci postali su bučna migoljava hrpa. Svinjče ponovo čučnu. Onda su blizanci ostali na tlu, preneraženi, a pleme je stajalo oko njih. Džek se okrenu Ralfu i protisnu kroz zube.

„Vidiš? Rade sve što im kažem.“

Ponovo nastade tišina. Blizanci su ležali, nestručno vezani, a pleme je motrilo šta će učiniti Ralf. Prebrojao ih je kroz pramenje kose i pogledao tanušni dim.

Bes ga savlada. Zaurlo je na Džeka.

„Ti si životinja, svinja i prokleta, prokleta lopuža!“

Nasrnuo je.

Džek, znajući da je ovo vrhunac, takođe pojuri. Sudarili su se uz trzaj i odskočili unazad. Džek zamahnu pesnicom i pogodi

Ralfa po uhu. Ralf udari Džeka u stomak tako da je poglavica jeknuo. Onda su ponovo stali oči u oči, zadihani i besni, ali obojica uzdrmani žestinom svog protivnika. Postali su svesni galame u pozadini borbe, upornog kreštavog klicanja

plemena iza njih.

Svinjčeto^v glas probi se do Ralfa.

„Pustite me da govorim.“

Stajao je u prašini koju je borba uskovitlala, a kad je pleme shvatilo šta namerava, jednolično klicanje pretvorilo se u upornu, podrugljivu viku.

Svinjče podiže školjku i galama se malo utiša, a zatim ponovo poče svom snagom.

„Školjka je kod mene.“

Vikao je.

„Kažem vam, školjka je kod mene!“

Na opšte iznenađenje, nastade tišina; pleme je radoznalo čekalo šta će zabavno Svinjče da kaže.

Tišina, ali u tišini se začuo čudnovat zvuk u vazduhu pored Ralfove glave; čuo se opet, tiho „hvuš!“. Neko je bacao kamenje; to je Rodžer ispuštao kamenice, jednom rukom oslonjen na polugu. Video je ispod sebe Ralfa kao čupu kose, a Svinjčeta kao vreću sala.

„Ovo hoću da vam kažem. Ponašate se kao gomila balavurdije.“

Podrugljivi povici se digoše i utišaše kad je Svinjče podigao belu čarobnu školjku.

„Šta je bolje – biti čopor obojenih crnaca kao vi, ili biti razuman kao Ralf?“

Divljaci zalarmaše. Svinjče ponovo viknu.

„Šta je bolje – imati pravila i dogovarati se, ili loviti i ubijati?“

Ponovo larma i ponovo „hvuš!“.

Ralf nadjača galamu.

„Šta je bolje, zakon i spas, ili lov i uništavanje?“

I Džek poče da viče, pa Ralf više nije mogao da nadglasa buku. Džek se povukao do plemena koje je postalo čvrsta preteća masa nakostrešena od kopalja. Među njima se radala namera da napadnu; spremali su se za juriš, da očiste prevlaku. Ralf je stajao sučelice njima, malo sa strane, spremnog koplja. Pored njega je bio Svinjče, i dalje s amajlijom u rukama, s krhkom, prelepom sjajnom školjkom. Tukla ih je zvučna oluja, skandiranje puno mržnje. Visoko iznad svih, Rodžer se, raspomamⁿjen, izgubivši glavu, svom težinom naslonio na polugu.

Ralf je čuo veliki kamen mnogo pre nego što ga je ugledao. Kroz tabane je osetio trzaj zemlje i lomljivu stena na vrhu grebena. Onda je čudovišna crvena stvar poletela preko prevoja, a on se bacio na tlo uz vrisku plemena.

Kamen je okrznuo Svinjče od brade do kolena; školjka se raspala u hiljade belih čestica i prestala da postoji. Svinjče nije imao vremena ni da jaukne; bez reči se bacio postrance i preturio se. Kamen je odskočio dvaput i izgubio se u šumi. Svinjče je leteo petnaest metara i pao na leđa preko četvrtastog crvenog kamena u moru. Glava mu je pukla, nešto je poteklo iz nje i obojilo se u crveno. Ruke i noge su mu se

lako trznule, kao u ubijene svinje. Onda je more udahnuo, dugo i polako, voda je zapenušila, bela i ružičasta, preko kamena, a kad se povukla, Svinjčetrovog tela više nije bilo.

Ovog puta tišina je bila potpuna. Ralfove usne oblikovale su reči, ali zvuk nije izlazio.

Odjednom Džek iskoči iz grupe i poče divlje da urla.

„Vidiš? Vidiš? To te čeka! To sam i hteo! Ti više nemaš pleme. Školjke više nema...”

Potrčao je napred, pogrbljen.

„Ja sam poglavica!”

Opak, odlučan, zavitlao je koplje u Ralfa. Vrh je ogrebao Ralfu kožu i mišiće na rebrima, koplje je skrenulo i palo u vodu. Ralf posrnu, ne osećajući ništa osim bola i panike, a pleme, vrišteći poput svog poglavice, juru napred. Još jedno koplje, krivo, poletelo je nepravilno i prošlo Ralfu pored lica, a još jedno je palo odozgo, sa grebena gde je bio Rodžer. Blizanci su ležali skriveni iza plemena, a bezlična đavolska lica provrvela su prevlakom. Ralf se okrenu i potrča. Iza njega se digla silna galama, slična larmanju galebova. Povinujući se nagonu za koji nije ni znao da ga poseduje, krivudavo je trčao preko čistine, pa su ga koplja promašivala. Video je obezglavljeno svinjsko truplo i na vreme odskočio. Onda je sunuo kroz grmlje i između grana, i šuma ga je sakrila.

Poglavica je stao pored svinje, okrenuo se i digao ruke.

„Nazad! Nazad u tvrđavu!”

Pleme se vratilo na prevoj, gde ga je čekao Rodžer.

Poglavica mu se ljutito obrati.

„Zašto nisi na straži?”

Rodžer ga ozbiljno pogleda.

„Samo sam sišao da...”

Iz njega je izbijao samrtni užas. Poglavica mu ne reče više ništa, nego pogleda dole, u Semierika.

„Morate da stupite u pleme.”

„Pusti me...”

„... i mene.”

Poglavica zgrabi jedno od preostalih kopalja i bocnu Sema u rebra.

„Šta ste mislili, a?”, vatreno ih je upitao poglavica. „Šta ste hteli ovde s kopljima? Kako to mislite – nećete u moje pleme?”

Bockanje postade ritmično. Sem kriknu.

„Ne može to tako.”

Rodžer se provuče pored poglavice; samo što ga nije gurnuo ramenom. Vika prestade. Semierik su ležali i užasnuto gledali uvis. Rodžer nasrnu na njih kao neko ko raspolaže nekakvom bezimеном vlašću.

DVANAESTO POGLAVLJE

Zov lovaca

Ralf je ležao u zaklonu i pitao se je li ozbiljno ranjen. Ispod grudi s desne strane imao je masnicu veličine pet-šest centimetara i otečeni krvavi ožiljak tamo gde ga je pogodilo koplje. Kosa mu je bila puna zemlje i slepljena kao žile puzavice. Bio je sav izgребan i izubijan od bekstva kroz šumu. Kad mu se disanje smirilo, shvatio je da će pranje rana morati da sačeka. Kako da čuje topot bosih nogu ako pljuska po vodi? Kako da bude bezbedan u potočiću ili na otvorenoj plaži?

Ralf je osluškivao. Zapravo nije bio naročito daleko od zamka na steni, i tokom prvih paničnih trenutaka činilo mu se da čuje poteru. Ali lovci su se samo ušunjali na ivicu šume, možda da pokupe koplja, a onda su otrčali natrag na suncem okupanu stenu, kao da se plaše mraka ispod krošnji. Ralf je čak i video jednog od njih, išaranog smeđim, crnim i crvenim prugama, i procenio da je to Bil. Ali, pomisli Ralf, ovo zapravo nije Bil. Ovo je divljak čija se slika nikako ne poklapa s onom drevnom slikom dečaka u košulji i kratkim pantalonama.

Popodne je umiralo; okrugle mrlje sunčevog svetla ravnomerno su klizile preko zelenih krošnji i smeđe kore, ali iz pravca zamka nije dopirao nikakav zvuk. Ralf se najzad iskobeljao iz paprati i prišunjao do onog neprobojnog guštika ispred samog prevoja. Vrlo oprezno je provirio kroz grane na ivici i video Roberta kako stražari na vrhu grebena. Sedeo je držeći koplje levom rukom, a desnom je bacao i hvatao kamenčić. Iza njega se dizao stub gustog dima; Ralf raširi nozdrve i pođe mu voda na usta. Obrisao je usta i nos nadlanicom i prvi put od jutra osetio glad. Pleme sigurno sedi oko rasporene svinje i gleda kako mast curi i cvrči na pepelu. Sigurno su obuzeti time.

Druga prilika, neprepoznatljiva, pojavi se pored Roberta i dade mu nešto, a zatim se okrenu i nestade iza stene. Robert spusti koplje na kamen pored sebe i poče da žvaće nešto što je držao podignutim rukama. Znači, gozba je počela, i stražar je dobio svoj deo.

Ralf uvide da je za sada bezbedan. Othramao je do vočki, privučen mišlju o toj slaboj hrani, ali i ogorčen pri pomisli na gozbu. Danas gozba, a sutra...

Ubeđivao je sam sebe, neuverljivo, da će ga ostaviti na miru; možda će ga čak proglasiti otpadnikom. Ali onda ga ponovo obuze zlokobno, sumanuto saznanje. Razbijena školjka i smrt Svinjčeta i Sajmona kao isparenje su lebdeli nad ostrvom. Ovi obojeni divljaci ići će sve dalje i dalje. A tu je bila i ta neobjašnjiva veza između njega i Džeka, koji ga, prema tome, nikad neće ostaviti na miru. Nikad.

Zastao je, išaran suncem, držeći granu, spreman da se sakrije iza nje. Zadrhtao je od grčevitog užasa i glasno povikao.

„Ne. Nisu oni tako loši. Ono je bila nesreća.“

Provukao se ispod grane, nespretno potrčao, zatim stao i oslušnuo.

Došao je do polomljenih vočki i pohlepno jeo. Video je dva mališana i, nesvestan svog izgleda, začudio se što vrište i beže.

Kad se zasitio, krenuo je prema plaži. Sunčevi zraci padali su koso po palmama pored srušene kolibe. Tu su bili platforma i bazen. Najbolje što može da učini jeste da se ne obazire na olovnu težinu na srcu i osloni se na njihov zdrav razum, na njihovo dnevno duševno zdravlje. Sada kad je pleme jelo, valja pokušati ponovo. U svakom slučaju, ne može da ostane čitavu noć ovde, u praznoj kolibi pored napuštene platforme. Naježio se i stresao na večernjem suncu. Nema vatre, nema dima, nema spasa. Okrenuo se i hramljući krenuo kroz šumu prema Džekovom kraju ostrva.

Kosi štapići sunca gubili su se između grana. Najzad je stigao do čistine u šumi, gde je stena sprečavala zelenilo da raste. Čistina je sada bila puna senki, i Ralf samo što se nije bacio iza drveta kad je spazio nešto u sredini, ali onda je video da je belo lice zapravo kost i da se to na njega ceri svinjska lobanja na vrhu štapa. Polako je došao do središta čistine i mirno se zagledao u lobanju što mu se cinično cerila, svetlucava i bela kao što je školjka nekad bila. Jedan radoznali mrav puzio je po očnoj duplji, ali inače je lobanja bila sasvim beživotna.

Ili nije?

Trnci predosećaja poleteli su mu niz kičmu. Uspravio se, tako da mu je lobanja došla otprilike u visinu očiju, i obema rukama se uhvatio za kosu. Zubi su se kezili, prazne očne duplje su mu bez napora i majstorski prikovale pogled.

Šta je to bilo?

Lobanja je posmatrala Ralfa kao da zna odgovore na sva pitanja, ali neće da ih kaže. Preplaviše ga mučni strah i bes. Jarosno je udario tu prljavu stvar ispred sebe, a ona se zanjihala kao igračka i vratila natrag, i dalje mu se cereći u lice, tako da je odskočio i kriknuo od gađenja. Zatim je lizao odrane zglobove šake i zurio u prazan štap, a cerek raspolučene lobanje ležao je dva metra dalje. Iščupao je drhtavi štap iz pukotine i držao ga kao koplje između sebe i belih polutki. Onda je uzmakao, ne skidajući pogleda s lobanje koja se kesila nebu.

Kad je zeleni sjaj nestao s horizonta i spustila se potpuna tama, Ralf je ponovo otišao u guštik preko puta Zamka na steni. Provirio je i video da je uzvišica još zauzeta, i da onaj koji stražari drži spremno koplje.

Kleknuo je u senke i osetio gorčinu svoje izdvojenosti. Oni su divljaci, to je tačno, ali su i ljudi, a primiče se crna noć noseći pritajene strahove.

Tiho je jeknuo. Iako umoran, nije mogao da se opusti i zaspi zbog straha od plemena. Zar ne bi mogao da uđe u tvrđavu, kaže: „Dolazim u miru“, nasmeje se

nehajno i legne da spava s ostalima? Zar ne bi mogli da se pretvaraju da su još dečaci, učenici koji govore „Da, gospodine“, i nose kape? Svetlost dana možda bi odgovorila potvrdno, ali užasi noći rekli su ne. Ležeći u tami, shvatio je da je otpadnik.

„Zato što imam zdrave pameti.“

Protrljao je obraz o podlakticu, osetivši kiseli miris soli, znoja i ustajale prljavštine. Levo od njega, talasi okeana su disali, usisavali i grgotali vodu preko stene.

Nešto se čulo iza zamka na steni. Pažljivo osluškujući, suzbivši u glavi njihanje okeana, Ralf je razaznao dobro poznati ritam.

„Ubij zver! Kolji zver! Prolij krv!“

Pleme je plesalo. Negde s druge strane ovog kamenitog zida jesu tamni krug, sjajna vatra i meso. Pleme uživa u hrani, u spokoju bezbednosti.

Zadrhtao je od mnogo bližih zvukova. Divljaci su se pentrali uz zamak, sve do vrha; čuo je njihove glasove. Prišunjao se korak-dva bliže i video kako se obris na vrhu stene menja i povećava. Na ostrvu postoje samo dva dečaka koji tako hodaju i govore.

Ralf spusti glavu na ruke i prihvati ovu novu činjenicu kao ranu. Semierik su sada deo plemena. Čuvaju zamak na steni od njega. Nema izgleda da ih spase i stvori pleme otpadnika na drugom kraju ostrva. Semierik su divljaci kao i ostali; Svinjče je mrtav, a školjka se razbila u paramparčad.

Najzad je straža sišla. Dvojica koji su ostali gore bili su samo tamni produžetak stene. Iza njih se pojavila zvezda i odmah ju je prekrilo nekakvo kretanje.

Ralf otpuza napred, pipajući put preko neravnog tla kao slepac. Desno od njega su kilometri nejasne vode, a levo mu je nemirni okean, strašan kao ponor. Svakog minuta voda bi udahnula pored stene smrti i procvetala u belo polje. Ralf je puzio dok nije napipao ivicu ulaza. Stražari su bili tačno iznad njega, video je vrh koplja kako štrči preko kamena.

Pozvao ih je vrlo tiho.

„Semieriče...“

Nije bilo odgovora. Moraće da bude glasniji da bi ga čuli, a to će dozvati ona isprugana ratoborna stvorenja od gozbe pored vatre. Stegnuo je zube i krenuo da se penje, pipanjem pronalazeći oslonac. Smetao mu je štap na kom je ranije stajala glava, ali nije hteo da se rastane od jedinog oružja. Stigao je gotovo na istu visinu s blizancima i ponovo ih pozvao.

„Semieriče...“

Čuo je povik i komešanje na grebenu. Blizanci su se uhvatili jedan za drugog i nešto blebetali.

„To sam ja. Ralf.“

Prestravljen da će blizanci otrčati i dići uzbunu, izdigao se tako da su mu glava i ramena provirili preko vrha. Duboko ispod miške video je svetlucavo cvetanje oko stene.

„To sam samo ja, Ralf.“

Najzad su se sagnuli i zaškiljili mu u lice.

„Mislili smo da je...“

„... Nismo znali šta je...“

Pomislili smo...“

Prisetili su se svoje nove i sramotne odanosti. Erik je ćutao, ali Sem se trudio da izvrši dužnost.

„Moraš da ideš, Ralfe. Idi sad...“

Zamahnuo je kopljem trudeći se da bude opasan.

„Gubi se, razumeš?“

Erik klimnu glavom u znak slaganja i probode kopljem vazduh. Ralf se naslonio na podlaktice i nije otišao.

„Došao sam vas dvojicu da vidim.“

Govorio je prigušeno. Grlo ga je bolelo, iako nije bilo ranjeno.

„Došao sam da vidim vas dvojicu...“

Rečima nije mogao da izrazi svoj tupi bol. Ućutao je, a blistave zvezde igrale su i rasipale se na sve strane.

Sem se nelagodno premesti s noge na nogu.

„Stvarno, Ralfe, bolje idi.“

Ralf ponovo podiže pogled.

„Vas dvojica niste obojili lica. Kako možete...? Da je dan...“ Da je dan pocrveneli bi od stida zbog ovakvih priznanja. Ali noć je bila mračna. Erik zausti, a onda obojica nastaviše naizmenično.

„Moraš da ideš jer nije bezbedno...“

„... Naterali su nas. Povredili su nas...“

„Ko? Džek?“

„O, ne...“

Sagnuli su se i nastavili tiše.

„Idi, Ralfe...“

„... Ovo je pleme...“

„... Naterali su nas...“

„... Nismo ništa mogli...“

Ralf ponovo pogovori, vrlo tiho i kao bez daha.

„Šta sam učinio? On mi se dopadao – i želeo sam da se spasemo...“

Nebo se ponovo osu zvezdama. Erik vatreno zatrese glavom. „Slušaj, Ralfe. Pusti sada razum. Toga više nema...“

„Pusti sada vođstvo...“

„... Moraš da ideš, za svoje dobro...“
„Poglavica i Rodžer...“
„... Da, Rodžer...“
„Oni te mrze, Ralfe. Ubiće te.“
„Polaze sutra da te ulove.“
„Ali zašto?“
„Ne znam. I, Ralfe – Džek, poglavica, kaže da će biti opasno...“
„... da moramo da pazimo i da bacamo koplja kao na svinju.“ „Trebalo da se rasporedimo u liniju preko ostrva...“
„... Krenućemo napred s ovog kraja...“
„... dok te ne nađemo.“
„Trebalo da damo ovakav znak.“
Erik podiže glavu i kriknu udarajući se po otvorenim ustima. Onda nervozno pogleda iza sebe.
„Tako...“
„... samo glasnije, naravno.“
„Ali ja ništa nisam učinio“, prošaputa Ralf užurbano. „Samo sam hteo da se održava vatra!“
Začutao je i ojađeno pomislio na sutra. Na pamet mu pade nešto izuzetno važno.
„Šta ćete...“
Nije mogao da se natera da pita određeno, ali onda su ga pogurali strah i samoća.
„Kad me nađu, šta će uraditi?“
Blizanci su ćutali. Ispod Ralfa, stena smrti ponovo je procvetala.
„Šta će... o bože! Gladan sam!“
Stena kao da se zaljuljala ispod njega.
„Pa... šta...“
Blizanci su mu izokola odgovorili na pitanje.
„Sada moraš da ideš, Ralfe.“
„Za tvoje dobro.“
„Drži se dalje odavde. Što dalje možeš.“
„Nećete sa mnom? Trojica bismo imali nekakve izgled.“ Posle trenutka tišine, Sem progovori kao da se davi.
„Ne znaš ti Rodžera. On je strašan.“
„... I poglavica... Obojica su...“
„... strašni...“
„... samo Rodžer...“
Oba dečaka se skameniše. Neko iz plemena penjao se ka njima.
„Dolazi da vidi stražarimo li. Brzo, Ralfe!“
Spremajući se da se spusti niz stenu, Ralf pokuša da iscedi makar poslednju korist iz ovog susreta.

„Leći ću tu blizu, u onaj guštik dole“, prošaputao je, „pa ih odvratite odatle. Neće pomisliti da me traže tako blizu...“

Koraci su još bili daleki.

„Seme... Sa mnom će biti sve u redu, zar ne?“

Blizanci su ponovo ćutali.

„Evo!“, reče Sem iznenada. „Uzmi ovo...“

Ralf oseti da mu guraju komad mesa, pa ga zgrabi.

„Ali šta ćete učiniti kad me uhvate?“

Tišina odozgo. Sebi sam je zvučao blesavo. Spustio se niz stenu.

„Šta ćete učiniti...?“

S vrha stene čuo je nerazumljiv odgovor.

„Rodžer je naoštrio kolac na oba kraja.“

Rodžer je naoštrio kolac na oba kraja. Ralf je pokušavao da tome pridoda neko značenje, ali nije uspeo. U nastupu besa, upotrebio je sve ružne reči koje je znao, a onda se taj bes preobrazio u zevanje. Koliko čovek može bez sna? Žudeo je za krevetom i čaršavima – ali ovde je belo jedino bilo sporo prosuto mleko što se svetlucalo oko stene petnaest metara niže, tamo gde je Svinjče pao. Svinjče je bio posvuda, bio je na ovoj prevlaci, postao je užasan u mraku i smrti. Kad bi se Svinjče sada vratio iz vode, ispražnjene glave – Ralf zajeca i zevnu kao mališan. Štap u njegovoj ruci postade štaka na koju se oslanjao.

Onda ga ponovo uhvati napetost. Glasovi su se pojačali na vrhu zamka na steni. Semierik su se svađali s nekim. Ali paprat i trava su blizu. Tu treba da ode, da se sakrije, pored guštika koji će mu sutra biti skrovište. Ovde – dodirnuo je rukom travu – valja provesti noć, nedaleko od plemena, tako da, ako užasi natprirodnog izrone, može da se nakratko pomeša s drugim ljudskim bićima, makar to značilo...

Šta bi to značilo? Kolac zaoštren na oba kraja. Čega ima u tome? Bacali su koplja i promašivali; svi osim jednog. Možda će ponovo promašiti.

Čučnuo je u visokoj travi, setio se mesa koje mu je Sem dao i počeo požudno da ga grize.

Dok je jeo, čuo je nove zvuke – krike bola Semierika, krike straha, ljutite glasove. Šta to znači? Još neko osim njega je u nevolji, jer makar jedan blizanac je dobio svoje. Onda su glasovi sišli niz stenu i on prestade da misli na njih. Opipao je i našao sveže, nežne listove uz guštik. Evo noćne jazbine. S prvim svetlom zore uvući će se u guštik, stisnuće se između izuvijanih stabljika, zavući će se tako duboko da će samo puzeći, kao što on puzi, moći da ga pronađu, a ako neko naiđe, probošće ga. Tu će sedeti, a potera će proći pored njega, linija će otići dalje, urlajući po ostrvu, a on će biti slobodan.

Uvukao se među paprat otvarajući put rukama. Položio je štap pored sebe i ušuškao se u tamu. Mora se setiti da se probudi u cik zore kako bi izigrao divljake – a nije ni znao kako je brzo san naišao i bacio ga na tamnu unutrašnju strminu.

Probudio se pre nego što je otvorio oči, osluškujući nedaleku buku. Otvorio je jedno oko, video da mu je zemlja na centimetar-dva od lica i da je steže prstima, a da se svetlost probija kroz paprat. Imao je taman dovoljno vremena, pre nego što se buka ponovo čula, da shvati kako je prastari ružni san o padanju i smrti nestao i da je svanulo. Bilo je to urlikanje na obali – odgovorio je sledeći divljak, pa još jedan. Zov je prohujao pored njega preko uskog kraja ostrva od mora do lagune, kao krik ptice u letu. Nije trošio vreme na razmišljanje, nego je zgrabio svoj naoštreni štap i uvukao se među paprat. Trenutak kasnije, prokopavao je put u guštik, opazivši najpre noge nekog divljaka kako idu ka njemu. Paprat je bila ugažena i izudarana; čuo je noge kako koračaju kroz visoku travu. Divljak je, koji god bio, urliknuo dvaput; zov je ponovljen u oba pravca, a zatim je zamro. Ralf je nepomično čučao, upetljan usred guštika, i neko vreme nije čuo ništa.

Najzad je pogledao samo papratište. Ovde svakako niko ne može da ga napadne – a što je još važnije, osmehnula mu se sreća. Velika stena koja je ubila Svinjče pala je u guštik i odskočila ovamo, tačno u sredinu, načinivši oko sebe pola metra čistine. Kad se uvukao tu, Ralf se osetio bezbednim i mudrim. Pažljivo je seo među zgnječene stabljike i čekao da hajka prođe. Gledajući uvis, između lišća je opazio nešto crveno. To je sigurno vrh zamka na steni, dalek i bezopasan. Ralf se pobednički pribrao da čuje kako zvuci potere zamiru u daljini.

Ali niko nije proizveo nikakav zvuk; kako su minuti odmicali, njegovo osećanje pobeđe iščezavalo je u zelenoj senci.

Najzad je čuo glas – Džekov glas, ali prigušen.

„Jesi li siguran?“

Divljak kome se obratio ne reče ništa. Možda je pokazao rukom.

Progovorio je Rodžer.

„Ako lažeš...“

Odmah zatim začuše se oštar udisaj i bolni cvilež. Ralf nagonski čučnu. Jedan od blizanaca je tamo, ispred guštika, s Džekom i Rodžerom.

„Siguran si da je mislio na ovo?“

Blizanac tiho jeknu, pa ponovo zacvile.

„Hteo je ovde da se sakrije?“

„Da... da... o!“

Srebrnasti smeh rasu se među stabla.

Znači, znaju.

Ralf uze štap i pripremi se za bitku. Ali šta mogu da učine? Trebaće im čitava sedmica da probiju stazu kroz guštik; a svako ko se provuče biće bespomoćan. Opipao je palcem vrh koplja i neveselo se iskezio. Ko god da pokuša biće naboden i skićaće kao svinja.

Odlazili su, natrag prema tornju. Čuo je korake i nečiji cerek. Onda ponovo onaj

piskavi zov, nalik na ptičji, prođe povorkom. Znači, nekolicina i dalje motri na njega; ali neki...?

Usledila je duga tišina bez daha. Ralf otkri da mu je u ustima kora drveta – grizao je koplje. Ustao je i pogledao uvis, u zamak.

Čuo je Džekov glas s vrha.

„Ljuljaj! Ljuljaj! Ljuljaj!“

Crveni kamen koji je Ralf video na vrhu stene nestade kao zavesa, a pojaviše se prilike i plavo nebo. Trenutak kasnije zemlja se trgnu, začu se šuštanje i vrh guštika se spljošti kao pod udarcem nekog divovskog dlana. Kamen je odskakao, udarajući i gnječeći sve na putu ka plaži, a po Ralfu popade kiša slomljenih grančica i lišća. Iza guštika pleme je klicalo.

Ponovo tišina.

Ralf gurnu prste u usta i zagriže. Gore je ostao samo još jedan kamen koji bi možda mogli da pomere, ali bio je velik kao pola kuće, kao koliba, kao automobil, kao tenk. Bolno jasno zamislio je moguću putanju kamena – krenuće polako, padaće od ivice do ivice, protutnjaće prevlakom kao ogromni parni valjak.

„Ljuljaj! Ljuljaj! Ljuljaj!“

Ralf spusti koplje, pa ga opet uze. Ljutito je zabacio kosu, načinio dva hitra koraka preko čistine, a zatim se vratio natrag. Stajao je i gledao polomljene krajeve grana.

I dalje tišina.

Opazio je podizanje i spuštanje svoje dijafragme i začudio se kako ubrzano diše. Malo ulevo od sredine grudi video je udare svog srca. Ponovo je spustio koplje.

„Ljuljaj! Ljuljaj! Ljuljaj!“

Prodorni otegnuti zov.

Nešto zatutnja na crvenoj steni, zatim tlo poskoči i poče ravnomerno da se tresse, a buka se isto tako ravnomerno pojačavala. Ralfa nešto baci uvis, obori na tlo, gurnu na grane. Na svega pola metra desno od njega čitav guštik se povio, korenje je vrištalo izlećući iz zemlje. Video je nešto crveno kako se kotrlja, polako kao mlinski kamen. Onda je ta crvena stvar prošla i smanjila se slonovski napredujući ka moru.

Ralf kleknu na izorano tlo i sačeka da se zemlja vrati. Posle nekog vremena beli skršeni panjevi, slomljene grane i zamršeno šiblje vratili su se gde su i bili. Tamo gde je video sopstveno bilo, počivalo mu je nešto teško.

Ponovo tišina.

Ali ne potpuna. Začuo se nekakav šapat, i odjednom su se, desno od njega, na dva mesta grane besno zatresle. Ukazao se zašiljeni vrh koplja. Ralf u panici proturi svoje koplje u pukotinu i gurnu iz sve snage.

„Aaaa!“

Koplje mu se lako savilo u ruci i on ga izvuče.

„Oooo!“

Neko je ječao tamo napolju; nastao je žagor. Razvila se žestoka svađa, a ranjeni divljak je neprestano jaukao. Onda je u novonastaloj tišini progovorio jedan glas – nije Džekov, pomislio je Ralf.

„Vidiš? Rekao sam ti – opasan je.“

Ranjeni divljak ponovo jeknu.

Šta dalje? Šta sada?

Ralf obema rukama uhvati izgrizeno koplje i kosa mu pade preko lica. Neko je mrmljao nešto, svega metar-dva dalje prema zamku na steni. Čuo je jednog divljaka kako zapanjenim glasom kaže: „Ne!“, a zatim suspregnuti smeh. Čučnuo je i iskezio se zidu od grana. Podigao je koplje, lako zarežao i čekao.

Ponovo se nevidljiva grupa zacerekala. Ralf je čuo nešto nalik na kapanje, a zatim glasnije pucketanje, kao da neko odmotava velike listove celofana. Grana puče i on suzbi kašalj. Belo i žuto pramenje dima cedilo se kroz grane, komad plavog neba iznad njegove glave postao je olujno siv, a onda ga je dim opkolio.

Neko se uzbuđeno nasmejao, i jedan glas je viknuo:

„Dim!“

Probio se kroz guštik prema čistini, držeći se što dalje od dima. Najzad je ugledao čistinu i zeleno lišće na ivici guštika. Jedan omaleni divljak stajao je između njega i ostatka šume, divljak išaran belim i crvenim, s kopljem u ruci. Kašljao je i nadlanicom razmazivao boju oko očiju trudeći se da nešto vidi kroz sve gušći dim. Ralf je nasrnuo poput mačke; režeći je ubo kopljem i divljak se presamitio. Iza guštika čuo se povik, a Ralf je, od straha brz kao metak, potrčao kroz grmlje. Stigao je do svinjske staze, prešao njome stotinak metara, a onda skrenuo. Iza njega je zov lovaca ponovo preleteo ostrvo, a jedan glas odgovorio je tri puta. Pretpostavio je da je to znak za pokret i ponovo potrčao, sve dok mu se u grudima nije raspalila vatra. Onda se bacio pod jedan žbun i sačekao da mu se disanje smiri. Oprezno je prešao jezikom preko zuba i usana, slušajući udaljenu viku svojih progonitelja.

Mogao je da učini mnogo štošta. Može da se popne na drvo, ali to bi značilo staviti sve na jednu kartu. Ako ga otkriju, ne moraju mnogo da se trude, nego samo da čekaju.

Kad bi samo imao vremena da razmisli!

Još jedan dvostruki povik s iste tačke razotkrio mu je njihov plan. Svaki divljak koji se zaglavi u šumi treba da urlikne dvaput i da ostane na mestu dok ga ne oslobode. Tako će, nadaju se, održati neprekinut kordon preko ostrva. Ralf pomisli na vepra koji se s lakoćom probio. Ako bude neophodno, kad se potera približi, on može da nasrne na kordon dok je još slab, probije se i pobegne. Ali kuda? Kordon će se okrenuti i poći za njim. Pre ili kasnije Ralf će morati da jede i spava – a onda će se probuditi s njihovim rukama na sebi, i lov će se pretvoriti u poteru do iscrpljenja.

Sta da radi? Da se popne na drvo? Da kao vepar probije lanac? Obe mogućnosti bile su strašne.

Od usamljenog krika srce mu je ubrzalo, pa je skočio i pojurio prema okeanu i gustoj džungli; trčao je dok se nije zapetljao u puzavice. Tu je zastao na trenutak, drhtavih listova na nogama. Kad bi mu samo dali malo mira, duži odmor, vremena da razmisli!

Lovački zov ponovo se, prodoran i neizbežan, razlegao ostrvom. Ralf kao konj skoči među puzavice; ponovo je trčao dok se nije zadihao, a onda se bacio među paprat. Drvo ili juriš?

Na trenutak je obuzdao disanje, obrisao usta i naredio sebi da se smiri. Semierik su negde u lancu, protiv svoje volje. Ili ne? A šta ako umesto njih naiđe na poglavicu, ili na Rodžera koji nosi smrt u rukama?

Zabacio je zamršenu kosu i obrisao znoj sa zdravog oka. Progovorio je naglas.

„Misli.“

Šta je pametno učiniti?

Nije bilo Svinjčeta i njegovih razboritih reči. Nije bilo svečanog skupa ni dostojanstva školjke.

„Misli.“

Što je najgore, strepeo je od zavese koja će mu možda sakriti mozak, odstraniti osećaj opasnosti, učiniti ga ludim.

Treća zamisao bila je da se sakrije tako dobro da povorka prođe pored njega ne opazivši ga.

Podigao je glavu s tla i oslušnuo. Pojavio se novi zvuk – duboka tutnjava, kao da se sama šuma ljuti na njega, ozbiljan zvuk u koji su se krici bolno urezivali kao u drvo. Znao je da ga je već čuo, ali nije imao kad da se priseti.

Jurišaj u lanac.

Penji se na drvo.

Sakrij se dok ne prođu.

Čuo je bliži krik, skočio na noge i odmah potrčao kroz paprat i žbunje. Odjednom je izleteo na otvoreno, ponovo se obreo na onoj čistini – a tu je bio onaj metar široki osmeh lobanje, koji više nije ismevao komad tamnoplavog neba, nego se cerio uvis, prema prekrivaču od dima. Ralf onda potrča ispod drveća, shvativši grmljavinu šume. Hoće da ga isteraju dimom, zapalili su ostrvo.

Bolje da se sakrije nego da se popne na drvo, jer tako ima priliku da probije lanac ako ga otkriju.

Dakle, skrivanje.

Zapitao se da li bi se svinja složila s njim, i iskreveljio se u prazno. Nađi najgušće žbunje, najtamniju rupu na ostrvu, i zavuci se u nju. Trčeći, škiljio je oko sebe. Trake i mrlje sunčeve svetlosti titrale su po njemu, a znoj mu je svetlucavim prugama šarao telo. Krici su sada bili slabi i daleki.

Najzad je, kako mu se činilo, pronašao pravo mesto, iako je odluku doneo iz očajanja. Ovde su grmlje i poludeli čvorovi puzavica stvarali prostirku koju sunce

nije moglo da probije. Ispod nje bio je prostor, visok tridesetak centimetara, posvuda izboden izukrštanim stabljikama. Ako se zavuče u sredinu, biće udaljen pet-šest metara od ivice, dobro skriven, osim ako neki divljak ne odluči da legne i potraži ga; čak i tada, biće u tami; a ako se desi najgore, ako ga vide, imaće izgleda da nasrne na divljaka, da probije lanac i vrati se natrag.

Oprezno, vukući štap za sobom, Ralf se uvukao među uspravne stabljike. Kad je stigao do sredine prostirke, legao je i oslušnuo.

Vatra je bila velika, i tutnjava za koju je mislio da je ostala daleko iza njega sada se primicala. Može li požar da prestigne konja u galopu? Video je suncem obasjano mesto pedesetak metara od sebe; dok je posmatrao, svaka mrlja sunca mu je namigivala. Ovo je bilo toliko nalik zavesi koja mu je lepršala preko uma, da je za trenutak pomislio kako mu to nešto namiguje u glavi. Ali mrlje počеше brže da namiguju, zatim potamneše i nestadoše, i on vide da debeli sloj dima leži između ostrva i sunca.

Ako neko zaviri ispod grmlja i uspe da opazi ljudsko telo, možda će to biti Semierik, koji će se praviti da ga nisu videli i neće reći ništa. Položio je obraz na zemlju boje čokolade, oblizao suve usne i sklopio oči. Tlo je pod grmljem lako podrhtavalo, a možda je ispod jasne tutnjave požara i urezanih krikova bio neki zvuk preslab da ga čuje.

Neko kriknu. Ralf trgnu glavu s tla i pogleda u tupu svetlost. Sigurno su blizu, pomislio je, i srce mu jače zakuca. Sakrij se, probij liniju, penji se na drvo – šta je ipak najbolje? Nevolja je u tome što ima samo jednu priliku.

Vatra se primakla, ti pucnji su bili eksplozije velikih grana, čak i stabala. Budale! Budale! Požar je sigurno stigao do voćki, šta će sutra jesti?

Ralf se nemirno promeškoltio u uskom skrovištu. Ne sme da rizikuje! Šta će uraditi? Da ga prebiju? Pa šta? Da ga ubiju? Kolac zašiljen s obe strane.

Trgao se od krikova, odjednom bližih. Video je išaranog divljaka kako žurno izlazi iz zelene gužve i ide ka njegovom skrovištu pod tepihom, divljaka s kopljem u ruci. Ralf zabode prste u zemlju. Spreman na sve.

Uspeo je da okrene koplje vrhom napred, štap zaoštren s oba kraja.

Divljak stade petnaest metara od njega i ispusti zov.

Možda čuje moje srce preko tutnjave vatre. Nemoj da vrisneš. Budi spreman.

Divljak se pomeri napred, pa ga je Ralf video samo od struka naniže. Ovo mu je drška koplja. Sada ga vidiš samo od kolena nadole. Nemoj da vrisneš.

Krdo svinja skičeći izlete iz žbunja iza divljaka i odjuri u šumu. Ptice su kreštale, miševi cijukali, a nešto malo i skakutavo zavuklo se pod prostirku i sklupčalo se.

Pet metara dalje, divljak stade tačno pored guštika i kriknu. Ralf privuče noge i čučnu. Držao je obema rukama koplje zašiljeno s oba kraja, koplje koje je divlje podrhtavalo, raslo, smanjivalo se, teško, ponovo lako.

Zov se proneo od obale do obale. Divljak kleknu uz ivicu grmlja, a u šumi iza

njega treptale su tačkice svetla. Videlo se kako kolenom gnječi zemlju. Pa drugo koleno. Dve šake. Koplje.

Lice.

Divljak zaviri u mrak ispod guštika. Videlo se da je opazio svetlo levo i desno, ali ne i u sredini – ovde. U sredini je bila grudva mraka, pa se divljak namrštiio trudeći se da pogledom probije tamu.

Trenuci su se vukli. Ralf je gledao divljaka pravo u oči.

Nemoj da vrisneš.

Vratićeš se.

Sada te je opazio. Proverava. Zaoštren štap.

Ralf vrisnu, vriskom straha, besa i očajanja. Ispravio je noge, vriska je trajala i trajala, zapenušena. Sunuo je napred, izleteo iz žbunja na čistinu urlajući, režeći, krvav. Zamahnuo je kocem i divljak se preturio, ali prilazili su novi, krešteći. Izmakao se jednom koplju, ućutao i potrčao. Odjednom se sva treperava svetla iznad njega spojiše, režanje vatre postade grmljavina, a visoki žbun tačno ispred njega postade velika plamena lepeza. Skrenuo je udesno, očajnički brz, vrućina mu je tukla levu stranu, a plamen jurio napred kao plima. Krici se začuše iza njega i proširiše, niz kratkih oštrih povika, znak da je viđen. Smeđa prilika pojavi mu se zdesna i pade. Svi su trčali i ludački urlicali. Čuo je kako krše grmlje, a sleva je vrelo, blistavo tutnjala vatra. Zaboravio je svoje rane, glad i žeđ, i postao strah; beznadežni strah na krilatim nogama što juri kroz šumu ka otvorenoj plaži. Tačke su mu iskakale pred oči, pretvarale se u crvene krugove i brzo se širile da nestanu s vidika. Ispod njega, nečije noge su se umorile, a očajnički krici napredovali su kao iskrzana ivica pretnje i gotovo ga prekrivali.

Spotakao se o koren, a zov progonitelja se pojačao. Video je kolibu kako nestaje u plamenu, vatra mu je treperila pored desnog ramena, opazio je svetlucanje vode. Onda je pao, kotrljao se po vrelom pesku, sklupčao se i podigao ruku da odbije napad, pokušavao da vapi za milošću.

S mukom je ustao, strepeći od daljih užasa, i ugledao visoku šiljatu kapu. Kapa je imala beo gornji deo, a ispod zelene senke štitnika krunu, sidro i zlatne listiće. Video je kruto belo platno, epolete, revolver, niz zlatne dugmadi na grudima uniforme.

Pomorski oficir stajao je na pesku i gledao Ralfa s opreznom zapanjenošću. Iza njega, uz obalu, stajao je čamac s dva mornara na izvijenom pramcu. Ispred njih, treći mornar držao je automat.

Urlikanje je posrnulo i zamrlo.

Oficir je trenutak-dva sumnjičavo posmatrao Ralfa, a onda sklonio ruku s drške revolvera.

„Zdravo.“

Vrpoljeći se, svestan koliko je prljav, Ralf je stidljivo otpozdravio.

„Zdravo.“

Oficir klimnu glavom, kao da je dobio odgovor na pitanje.

„Ima li ovde odraslih... Ima li velikih s vama?“

Ralf tupo odmahnu glavom i okrenu se na pesku. Polukrug malih dečaka, tela išaranih glinom u boji, s oštrim motkama u rukama, stajao je ćutke na plaži.

„Igra i zabava“, reče oficir.

Vatra je stigla do kokosovih palmi pored mora i bučno ih proždimala. Plamen, naizgled izdvojen, skoči poput akrobate i liznu krošnje palmi na platformi. Nebo se crnelo.

Oficir se veselo nasmeši Ralfu.

„Videli smo vaš dim. Šta ste radili? Ratovali?“

Ralf klimnu glavom.

Oficir je ispitivački posmatrao strašilo pred sobom. Dečku treba kupanje, šišanje, brisanje nosa i mnogo melema.

„Niko nije poginuo, nadam se? Ima li leševa?“

„Samo dva. A i njih više nema.“

Oficir se nagnu i pažljivo se zagleda u Ralfa.

„Dva? Mrtva?“

Ralf ponovo klimnu glavom. Iza njega se celo ostrvo stresalo u plamenu. Oficir je bio iskusan, znao je kad mu neko govori istinu. Tiho je zazviždao.

Pojavili su se drugi dečaci, neki sasvim mali, s otečenim stomacima divljaka. Jedan je prišao oficiru i pogledao ga.

„Ja sam, ja sam...“

Ali to je bilo sve što je rekao. Persival Vemis Medison tragao je po glavi za litanijom koja je sasvim iščezla.

Oficir se ponovo okrenu Ralfu.

„Povešćemo vas. Koliko vas ima?“

Ralf odmahnu glavom. Oficir pogleda grupu išaranih dečaka iza njega.

„Ko je ovde glavni?“

„Ja“, reče Ralf glasno.

Mali dečak s ostacima neobične crne kape na riđoj glavi i ostacima naočara za pojasom iskorači napred, predomisli se i ukopa u mestu.

„Videli smo vaš dim. I ne znaš koliko vas ima ovde?“

„Ne znam, gospodine.“

„Meni se čini“, reče oficir zamišljajući potragu koja ga čeka, „čini mi se da je grupa britanskih dečaka – vi ste svi Britanci, zar ne? – trebalo bolje da se snađe nego vi... Hoću da kažem...“

„Tako je bilo u početku“, reče Ralf, „pre nego...“

Začutao je.

„Tada smo bili zajedno...“

Oficir ohrabrujuće klimnu glavom.

„Znam. Odličan provod. Kao *Koralno ostrvo*.“

Ralf ga tupo pogleda. Na trenutak je video sliku čudnovatog sjaja koji je nekada obasjavao plažu. Ali ostrvo je sada izgorelo kao trulo drvo – Sajmon je mrtav – a Džek je... Suze su mu potekle i prožimali su ga jecaji. Sada im se prepustio prvi put otkako je na ostrvu; snažni drhtavi grčevi tuge kao da su mu kidali čitavo telo. Glas mu se podigao pod crnim dimom, pred spaljenim ruševinama ostrva; kao zaraženi tim osećanjem, i ostali dečaci su zadrhtali i zajecali. Usred njih, prljav, ulepljene kose, slinavog nosa, Ralf je oplakivao kraj nevinosti, mrak u ljudskom srcu i pad kroz vazduh istinskog, mudrog prijatelja po imenu Svinjče.

Oficir je, okružen tim zvucima, bio dirnut i pomalo postuđen. Okrenuo se da im da vremena da se priberu; čekao je, a pogled mu je počivao na vitkoj krstarici u daljini.

¹ Berengarija od Navare (1170-1230), engleska kraljica, supruga kralja Ričarda I, zvanog Lavlje Srce, jedina engleska kraljica koja nikad nije stupila na tlo Engleske; prema legendi, isisala je otrov iz Ričardove rane, ali se rana ipak zatrovala i Ričard je umro. (Prim. prev.)

² En.: *prefect* – učenik u privatnoj školi koji obavlja neke nadzorničke dužnosti, a obično se bira među starijim i boljim učenicima. (Prim. prev.)

Sadržaj

PRVO POGLAVLJE	5
DRUGO POGLAVLJE	23
TREĆE POGLAVLJE	35
ČETVRTO POGLAVLJE	42
PETO POGLAVLJE	55
ŠESTO POGLAVLJE	69
SEDMO POGLAVLJE	79
OSMO POGLAVLJE	90
DEVETO POGLAVLJE	105
DESETO POGLAVLJE	112
JEDANAESTO POGLAVLJE	123
DVANAESTO POGLAVLJE	133